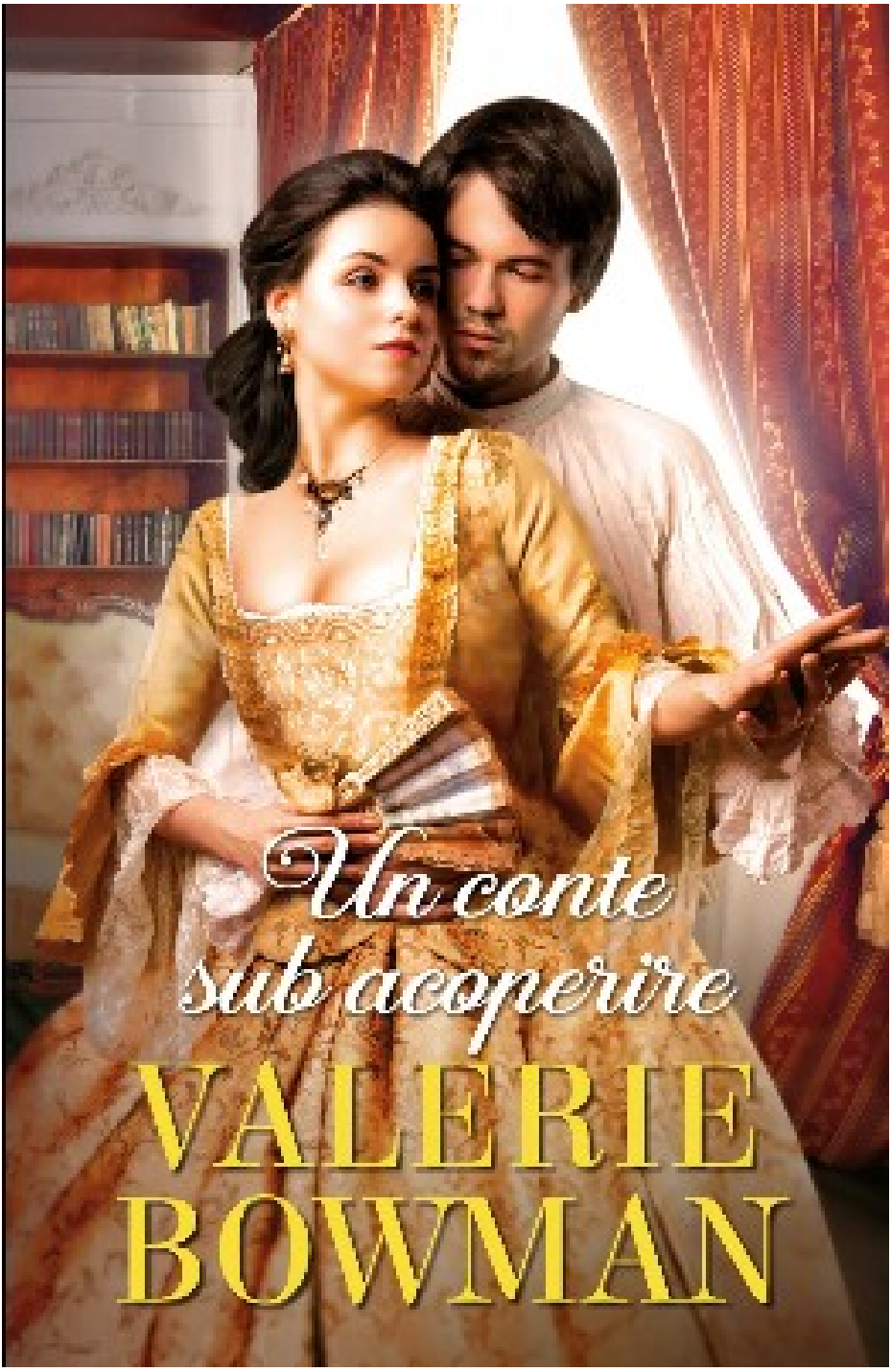
Un conte
sub acoperire
VALERIE
BOWMAN

VALERIE BOWMAN
UN CONTE SUB ACOPERIRE
SERIA CLUBUL VALEŢILOR 1

***The Footman and I by* Valerie Bowman**

Copyright © 2020 June Third Enterprises, LLC
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2021 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BOWMAN, VALERIE
Un conte sub acoperire / Valerie Bowman
trad. Din limba engleză: Irina Fulger
– Bucureşti: Litera, 2021
ISBN 978-606-33-7212-4
I. Fulger, Irina (trad.)
821.111
Valerie Bowman
Traducere din limba engleză Irina Fulger
LITERA
Bucureşti

Pentru verişoara mea, Kate Abbott Buckley (zisă şi MW), a cărei imaginaţie inventivă mi-a influenţat major copilăria. La fel cum şi uitatul la seriale în fiecare vară a ajutat o scriitoare de romane de dragoste în devenire. Şi apoi, oricine poate inventa un termen ca „Florida Baby Hotcycle” merită ceva recunoştinţă.

Prolog

Londra, iulie 1814

Lucas Drake, al cincilea conte de Kendall, era ameţit. Dar *doar* atât, nu pe patru cărări. Şi el chiar ştia ce înseamnă asta. Fusese mai bine de zece ani în Marina Regală a Majestăţii Sale. Lucas ştia precis cât de periculos era să fii pe patru cărări şi să ai trei vele în vânt. Velele controlau navigaţia şi dacă parâmele nu erau bine prinse, velele scăpau în vânt. Dacă se întâmpla asta, corabia scăpa de sub control. Lucas *nu* îşi pierduse controlul. Patru halbe de bere îndoite cu apă la hanul Capra Curioasă nu ar face asta unui fost marinar. *Era* destul de ameţit însă ca să spună cu voce tare, în prezenţa tuturor celor trei cei mai apropiaţi prieteni ai lui:

— Cred că a sosit momentul să-mi găsesc o soţie.

Cum era de aşteptat, asta îi reduse la tăcere pe cei trei însoţitori ai săi. Worth, Bell şi Clayton ridicară imediat capetele spre el cu diferite expresii alarmate.

Rhys Sheffield, duce de Worthington, fu primul care îşi găsi vocea. Worth era un bărbat decent, dar nemernicul lui tată – Dumnezeu să aibă în pază sufletul fostului duce – aproape îl ruinase. Rhys se lua pe el şi titlul lui prea în serios. Prea competitiv din fire, mai ales când era vorba de jocurile de noroc şi de femei – unde de obicei câştiga –, ducele se bucura de lucrurile fine din viaţă şi afişa o atitudine indiferentă, despre care doar prietenii lui apropiaţi înţelegeau că era o faţadă.

Drept răspuns la afirmaţia lui Lucas, Worth tresări, inspiră, clătină viguros din cap şi zise:

— *O soţie?* Dumnezeule, omule! Nu-i nevoie să te grăbeşti spre ceva aşa de… *permanent.*

— Nu mai întinerim, sublinie Lucas.

— Din contră, zise Worth, la 29 de ani suntem nişte căţeluşi. Tata avea peste 50 de ani când m-am născut eu.

Al doilea cap ce se întoarse să se uite la Lucas fu cel

al lui Beaumont Bellham, marchizul de Bellingham. Nu exista un patriot mai bun decât Bell. Omul încercase să renunţe la titlu pentru poziţia de soldat în războiul împotriva Franţei. Dar cererea îi fusese refuzată. Aparent, Coroana nu aprecia ca marchizii ei să umble aiurea prin Europa şi să fie împuşcaţi. Se mulţumise însă cu un post în Ministerul de Interne şi făcea tot ce putea prin munca de spionaj pentru a ajuta în efortul de război pe pământ britanic. Bell era viclean, atent la detalii, concentrat, şi deseori Worth îl acuza că muncea prea mult. O acuză recunoscută complet de Bell. Îi plăcea să-i spună lui Worth că ar putea şi *el* să încerce o zi de muncă cinstită în loc să-şi petreacă timpul cu jocurile de noroc şi alergând după femei. Worth încă nu pusese în aplicare un asemenea sfat prietenesc.

Bell miji ochii şi zise:

— Eşti sigur că eşti pregătit? Au trecut doar doi ani de când…

Slavă Domnului că termină fraza acolo. Lucas nu avea chef să discute despre Emily. Nu va avea niciodată.

Al treilea cap ce se întoarse spre Lucas fu al lui Ewan Fairchild, vicontele Clayton. Clayton se căsătorise recent şi tocmai revenise din luna de miere. Lui Clayton îi plăcea ştiinţa şi puţine lucruri îi plăceau mai mult decât să experimenteze şi să creeze lucruri. Era genul de om căruia i-ai încredinţa cele mai ascunse secrete. Bogat precum Cresus şi foarte loial, Clayton îşi iubea profund şi total soţia, Theodora. Fusese ultimul despre care crezuseră că se va însura primul.

Clayton exclamă:

— Slavă Cerului! Nu mai am răbdare să nu mai fiu singurul cu laţul în jurul gâtului.

Lucas mai luă o înghiţitură mare din halba lui şi-şi şterse buzele cu dosul palmei. Rolul lui în cvartetul lor era acela de pacificator şi confident. Se cunoscuseră la Eton pe vremea când erau băieţi şi rămăseseră împreună prin tot felul de obstacole.

Principala preocupare a lui Lucas era – şi fusese

mereu – datoria. Îşi petrecuse viaţa încercând să-şi îndeplinească datoria faţă de tatăl lui, faţă de familia lui şi faţă de Coroană. În acea ordine. Anii în marină îl învăţaseră responsabilitatea, respectul şi importanţa muncii grele. Moartea fratelui lui mai mare, Charles, în urmă cu paisprezece luni îl învăţase importanţa de a-ţi trăi viaţa din plin şi de a te ţine de promisiuni. Înainte să moară, Charles susţinuse o lege în Parlament. Pe patul de moarte îi ceruse lui Lucas să se asigure că legea va trece.

„Pentru binele averii noastre”, zisese Charles. „Pentru binele ţării.”

Lucas îi promisese asta fratelui său. Şi dacă era ultimul lucru pe care îl va face, se va asigura că legea forţei de muncă va trece.

Lucas ar fi încasat un glonţ pentru oricare dintre prietenii săi. Şi-ar fi dat viaţa pentru ţara lui. Ar fi mers pe cioburi de sticlă pentru mama sau sora lui. Dar să găsească o soţie care să-i fie fidelă, care să nu-l vrea doar pentru banii sau titlul lui, *asta* era ceva ce nu ţinea de el. Şi detesta acest lucru.

Lucas privi în jur la prietenii lui, care se uitau la el de parcă abia scăpase de la balamuc. Regulile de etichetă erau diferite aici la hanul Capra Curioasă. Cârciuma stătea precum o răţuşcă grasă pe colţul a două străzi într-o zonă din Londra care era destul de departe de Mayfair, dar nu chiar aşa de departe, ca statut, precum mahalalele. Aici te puteai îmbăta, puteai să te ştergi la gură cu dosul palmei şi să spui că-ţi căutai o soţie, fără să-ţi faci griji că din fiecare colţişor apar mame şi domnişoare în căutarea unui soţ cu titlu. De când moştenise titlul, fusese asediat de asemenea doamne la orice colţ.

— Sunt foarte serios, continuă Lucas. Trebuie să mă ocup de siguranţa titlului de conte. Mă tem că am fost prea ocupat cu legea forţei de muncă. Am fost neglijent că am aşteptat aşa de mult să găsesc o soţie.

— Eu cu siguranţă nu o să te contrazic că ai fost prea ocupat cu legea forţei de muncă, zise Worth. Mai degrabă obsedat.

Lucas ridică din umeri.

— Păi, acum că votul a fost amânat până la toamnă în Camera Lorzilor, am mai mult timp să adun voturile de care am nevoie. Aş putea să mă apuc şi să-mi caut serios o soţie.

— Eu nu mă deranjez niciodată să votez în parlament, zise Worth. Nu-mi plac orele. Şi toată cearta aia este de-a dreptul extenuantă.

Bell se uită războinic la Worth şi clătină din cap.

— Doamne fereşte să te intereseze locul tău acolo sau vreuna din problemele ţării.

Worth le zâmbi cât mai fermecător, afişând un zâmbet perfect, care adusese pierzania multor femei nebănuitoare.

— Am complet încredere că voi, băieţi, vă ocupaţi, răspunse Worth, bătându-l pe spate pe Bell.

— Când va veni momentul votului pentru legea fratelui meu, continuă Lucas, adresându-se lui Worth, eu vin acasă la tine şi te scot din pat.

Râsetele lui Bell şi Clayton umplură colţul în care stăteau.

— Hai să nu vorbim despre asemenea lucruri neplăcute, răspunse oftând Worth. Lucas, ai zis că vrei să-ţi găseşti soţie. Asta-i mult mai interesant. Acum, ce vârstă ai?

Ducele se lăsă pe spate în scaunul lui şi-şi încrucişă braţele peste piept, mijind ochii la Lucas. Acesta arcui sceptic dintr-o sprânceană la Worth.

— Aceeaşi vârstă ca tine, bătrâne.

După Eton, merseseră cu toţii la Oxford. Făcuseră primii paşi împreună. Aveau cu toţii aceeaşi vârstă la o diferenţă de câteva luni.

— Păi, atunci, declară Worth, după mine, ai destul timp să-ţi găseşti o soţie.

— Uşor de zis, venind de la un bărbat căruia nu i-a păsat deloc să-şi asigure *propriul* titlu, răspunse Lucas, zâmbind amabil spre prietenul său.

Worth zâmbi şi el.

— Nu pot să te contrazic cu asta.

Se întoarse şi-i zâmbi fermecător hangiţei, cu zâmbetul acela care îi scotea în evidenţă gropiţele din obraji, comandând încă un rând de bere la masă.

— Da, păi, dacă chiar cauţi în mod serios o soţie, Lucas, sezonul tocmai s-a terminat, interveni Clayton. Se pare că ai pierdut ocazia, întreaga aristocraţie este pe cale să se retragă în provincie de cum parlamentul se închide, săptămâna viitoare.

— Ştiu asta, răspunse Lucas încuviinţând scurt din cap. Mi se face pielea de găină când este sezonul. Este plin de domniţe fandosite şi mame cu ochii numai după avere, dornice să se comporte exemplar în speranţa să pună mâna pe un soţ bogat. Nu vreau să găsesc o soţie aşa.

— Cum altfel vrei să găseşti una?

Ochii inteligenţi ai marchizului deveniră vicleni.

— Nu ştiu exact cum. Mai luă o gură din băutură, devenind tot mai încrezător cu fiecare înghiţitură. Dar de data asta am de gând să găsesc o domnişoară care să mă iubească pentru mine însumi.

Evident că vorbea despre Lady Emily Foswell. Nu-i menţiona niciodată numele, dar prietenii lui ştiau prin ce trecuse. Oricât de ţanţoş s-ar fi purtat sau oricât ar fi negat, nu i-ar fi convins că ea nu-i frânsese inima. Deşi până în seara asta nu se gândise la Emily de când parlamentul intrase în sesiune în urmă cu câteva luni. Fusese mult prea ocupat cu legea forţei de muncă.

— Da! Worth bătu cu pumnul în masă. Vocea de obicei veselă a ducelui era plină de furie. Cred că putem cădea cu toţii de acord că Lady Emily este cea mai josnică fiinţă cu putinţă. Nu are nicio scuză pentru ceea ce a făcut, să arunce un bărbat pentru unul cu un titlu mai bun. În ceea ce mă priveşte, ea nu mai există.

Numai Worth era în stare să deschidă un subiect neplăcut. Ducele fusese cel mai indignat dintre toţi de comportamentul lui Lady Emily. Şi cel mai interesat să se asigure că Lady Emily ştia că ea renunţase la un viitor conte pentru un baron.

— Putem să *nu* discutăm despre Lady Emily, vă rog? zise Lucas cu un mârâit, acoperindu-şi chipul cu o mână.

Buna dispoziţie a lui Worth se întoarse odată cu hangiţa care apăru cu băuturile lor.

— Continuă să le aduci, iubire, îi zise el, după care se întoarse spre Lucas şi adăugă: Eu doar subliniez că dacă vrei o domnişoară care să te iubească pentru tine însuţi, sezonul, cu tot ridicolul lui, este ultimul loc unde să cauţi.

— Da, răspunse oftând Lucas. Ridică halba în aer pentru a-l saluta pe duce. N-am zis deja asta? Ultimul loc unde m-aş duce ar fi sezonul şi petrecerile sale, de asta am şi evitat ultimele două sezoane ca dracul tămâia.

— Oh, de *asta* nu ai participat la plictisitoarele baluri de la Almack? răspunse cu o grimasă Worth. Eu credeam că din cauza ceaiului călduţ şi a discuţiilor banale. De aia stau departe de ele.

— Tu le eviţi pentru că nu servesc coniac, şi asta o ştim cu toţii, sublinie Bell, uitându-se fix la Worth, cu braţele încrucişate strâns la piept.

Worth îi făcu cu ochiul prietenului său.

— Pentru asta şi pentru că nu-mi oferă creditul pe care mi-l dau la Hollister.

Hollister era salonul de jocuri de noroc preferat al lui Worth. Îşi petrecea aproape tot timpul liber acolo. Hollister îi oferise ducelui un cec în alb şi el câştiga şi pierdea mici averi acolo în mod regulat.

Lucas se scărpină în bărbie şi se uita absent la halba sa.

— Dacă domnişoarele aristocrate n-ar şti că-s conte, aş avea o ocazie mult mai bună să găsesc o partidă, mormăi el.

Hmm. Băutura avea un efect de relaxare asupra cuvintelor. Poate şi asupra gândurilor.

Râsul lui Worth făcu să trosnească bârnele de lemn ale tavanului tavernei.

— Aş plăti să văd *asta.* Un conte îmbrăcat în haine obişnuite pentru a găsi *adevărata iubire.* Are ceva poetic, nu?

Clayton râse şi el şi clătină din cap, în vreme *ce* privirea vicleană, mijită a lui Bell deveni mai intensă.

— Nu-i o idee *complet* ciudată.

Îşi înclină capul într-o parte.

— Ce nu este?

Lucas aproape că uitase ce spusese.

— Ideea de a te preface că eşti un om de rând pentru a găsi o soţie, răspunse Bell.

Worth îl plesni pe Bell peste spate.

— Omule, ai înnebunit? Tu nici măcar nu *bei.*

Bell nu bea niciodată. Halba lui conţinea probabil lapte de orez sau ceva la fel de neinteresant. Prefera să-şi păstreze controlul asupra simţurilor, şi asta o ştiau cu toţii. El era cel care se asigura mereu că ajungeau cu toţii bine acasă şi fără să dea inutil peste gardienii sau profesorii de la Oxford. Marchizul se aplecă înainte pentru a se uita direct la Lucas.

— În circumstanţele potrivite, ar putea funcţiona, ştii?

— Să mă prefac om de rând? răspunse clipind Lucas. Nu văd cum.

— Toată lumea din aristocraţie îl cunoaşte, sublinie Clayton. Cum ar reuşi?

— Sugerezi să poarte o mască sau să-şi schimbe înfăţişarea? întrebă Worth, mângâindu-şi bărbia, mijind şi el ochii de parcă lua ideea în serios.

Lucas îşi mută privirea de la Worth la Bell.

— Doar nu sunteţi serioşi. Clayton are dreptate. Cum ar funcţiona vreodată?

— Nu, nu un costum. Bell i se adresă lui Worth. Mă gândeam la ceva, cum ar fi situaţia… potrivită.

— Cum ar fi? răspunse Worth, tărăgănând cuvintele. Se aplecă şi el în faţă.

— Voi doi mă speriaţi, ştiţi asta? răspunse Lucas. Pare că chiar încercaţi să puneţi la cale o metodă prin care ideea asta ridicolă să funcţioneze.

— Ca o… petrecere la casa de la ţară, răspunse Bell către Worth, mângâindu-şi bărbia şi ignorând total îngrijorarea lui Lucas.

Worth înclină din cap, cu ochii încă mijiţi.

— Da, o petrecere la casa de la ţară. Înţeleg ce vrei să zici.

— Dar nu poate să fie *orice* petrecere, desigur, continuă Bell. Ar trebui să fie organizată de cineva care ştie despre experiment.

— Experiment? Clayton deveni atent. Puţine lucruri îmi plac mai mult decât un experiment şi sunt pe cale să trimit invitaţiile la petrecerea anuală de la casa mea de vacanţă.

Clayton rosti cuvintele nonşalant, de parcă nu aruncase cu o grămadă de vreascuri în focul care deja ardea intens şi nebun.

— Experiment? repetă amorţit şi clipind Lucas.

Bell pocni din degete.

— Petrecerea de la casa ta de vacanţă ar fi perfectă, Clayton.

— Stai. Stai. Stai. Stai. Stai. Lucas, care stătea între Bell şi Worth, împinse cu ambele mâini în umerii prietenilor lui. Trebuia să se trezească repede. Prietenii lui îşi pierduseră minţile, chiar şi Bell, care de obicei era cel calm când lucrurile o luau prea mult pe arătură. O petrecere la casa de la ţară nu-mi va schimba identitatea. Domnişoarele din aristocraţie tot vor şti cine sunt la o astfel de petrecere.

— Are dreptate, răspunse Clayton, dând mai multă bere pe gât.

Slavă Cerului, Clayton nu lua până la urmă discuţia asta în serios.

— Nu dacă inviţi doar debutantele din acest sezon, răspunse Bell, cu un zâmbet îngâmfat în colţul buzelor. Şi nu dacă creezi circumstanţele potrivite.

Lucas inspiră adânc şi îndepărtă halba din faţa lui.

— Domnişoarele s-ar putea să nu mă cunoască, dar unele dintre mamele lor, da. Mai multe au fost deja la Curte cu o fiică mai mare care a debutat.

Poftim. Asta era bun-simţ, care lipsea din plin din această discuţie.

— Aici intervin *circumstanţele* potrivite, răspunse Bell,

încrucişându-şi braţele la piept, încă zâmbind.

Worth îşi scărpină începutul de barbă neagră din bărbie şi zâmbi şi mai larg, şi mai fermecător decât Bell.

— Pe Dumnezeu, cred că ai descoperit ceva.

— Eu refuz să port o mască, dacă la asta te gândeşti. Este de-a dreptul medieval, declară Lucas, clătinând din cap.

— Nu o mască, răspunse Bell.

Se rezemă de scaunul lui şi-şi muşcă buza inferioară, gest făcut deseori când punea ceva la cale.

— Sau un costum, continuă Lucas.

Împinse şi mai departe halba. Mai multă băutură ar transforma situaţia asta deosebită în ceva şi mai nebunesc.

— Nu neapărat un… costum.

Bell schimbă un zâmbet ştrengăresc cu Worth.

— Pentru Dumnezeu, o să mă distrez *maxim* uitându-mă la asta, adăugă Worth, încuviinţând din cap.

— Uitându-te la ce? Clayton încreţi confuz nasul. Eu nu mai ştiu despre ce naiba vorbiţi voi doi.

— Eu vorbesc despre Lucas prefăcându-se a fi un servitor, răspunse Bell, încă rânjind ca un măgar.

Lucas clipi.

— Un servitor?

Dintre toate lucrurile la care se aşteptase să le spună prietenul lui, aceste cuvinte fuseseră la coada listei.

— Da. Este perfect, adăugă Worth, încuviinţând din cap.

Lucas se întoarse spre el şi se holbă la duce de parcă îşi pierduse minţile.

— Perfect? Eu? Să fiu un servitor? Cum este asta perfect?

— Asta tot nu rezolvă problema cu mamele domnişoarelor care îl pot recunoaşte. Chiar şi îmbrăcat ca un servitor, sublinie Clayton.

— Ah, ba da, răspunse Bell. Tocmai asta-i frumuseţea. Mare parte a oamenilor nu se uită la servitori. Nu sunt atenţi la majoritatea lucrurilor, doar la ce au nevoie şi ce vor. Măcar atâta am învăţat în pregătirea mea ca spion, că

oamenii nu-s atenţi la detalii. Sunt dispus să pariez că niciuna dintre acele domnişoare aristocrate nu se va uita de două ori la Kendall dacă-i îmbrăcat ca un servitor şi realizează îndatoririle unui servitor. Până la urmă va purta livrea, pantaloni până la genunchi şi perucă pudrată.

— Şi are şi avantajul că un servitor va fi în excelenta poziţie de a descoperi cum se poartă realmente o domnişoară, adăugă Worth, dându-şi părul negru lung de pe faţă cu degetele. Aş face pariu că se poartă cel mai frumos când se adresează unui potenţial soţ şi cel mai urât când se adresează unui servitor. Dumnezeu mi-e martor, asta am văzut mereu la mama.

— Sunteţi amândoi nebuni, ştiţi asta? răspunse Lucas.

Începea chiar să se îngrijoreze. Prietenii lui chiar credeau că nebunia asta ar funcţiona?

— Nu ştiu, răspunse Clayton, trăgând de lavaliera de la gât. Dar mie mi se pare distractiv. Eu sunt dispus să ofer petrecerea mea iminentă ca locaţie pentru asemenea experiment.

— Atunci şi tu ai înnebunit, declară Lucas.

La dracu'. Îşi pierduse ultimul aliat în nebunia asta.

— Gândeşte-te, zise Bell, revenind cu atenţia spre Lucas. Există potenţialul de a-ţi oferi exact ceea ce vrei. O imagine nestingherită a celor mai recente debutante, purtându-se exact aşa cum ar face-o când tu nu te-ai uita.

Lucas miji ochii la marchiz.

— Este de-a dreptul alarmant că tu nu vezi problema acestui plan.

Bell ridică din umeri.

— Ce problemă? Riscul nu-i mare. Dacă te recunoaşte cineva, vom cere pur şi simplu acelei persoane să intre în joc. Cu siguranţă se va distra alături de noi.

— Şi dacă găsesc o domnişoară care să-mi placă? răspunse Lucas. Ar trebui să-mi dau pur şi simplu jos livreaua şi să declar că-s un conte, şi să mă aştept ca ea să se îndrăgostească nebuneşte de mine?

— Deloc, zise Bell. Eu doar sugerez ca tu să *cunoşti* aceste tinere domnişoare după felul cum tratează servitorii.

Nu mă îndoiesc că cele bune la fire vor fi amabile şi plăcute. După ce ai câteva candidate, vei şti pe cine să curtezi sezonul viitor.

Lucas clătină lent din cap. Trase halba înapoi spre pieptul lui. Poate cu mai multă bere, tot raţionamentul ăsta va căpăta mai mult sens.

— Sugerezi să-mi aleg o viitoare soţie după cum tratează un servitor?

Bell arcui dintr-o sprânceană.

— Lady Emily cum trata servitorii?

Rosti cuvintele lent şi deliberat.

Lucas încleştă maxilarul. Naiba să-l ia pe Bell! Ştia mereu ce să spună. Amintiri nedorite îi trecură prin minte. Amintiri despre frumoasa şi desăvârşita Lady Emily răstindu-se la servitoare pentru că-i adusese ceai călduţ şi concediind un servitor pentru că-i prinsese trena rochiei în uşa trăsurii când o închisese.

— După expresia feţei tale, văd că îmi dai dreptate, zise Bell.

Lucas se gândi un moment. Poate că era din cauza celor patru halbe de bere consumate, dar dintr-odată întregul plan începea să i se pară… bun. Nu doar bun, ci şi raţional, şi util. Încercase să găsească o metodă de a intra pe piaţa căsătoriilor fără a fi nevoit să îndure domnişoarele care erau interesate doar de banii şi de titlul lui. O întâlnire cu o astfel de femeie era suficientă pentru întreaga viaţă. Pentru Dumnezeu, era posibil ca prietenul lui să fi dat peste planul perfect!

— Sunt dispus să o fac cu tine, zise la întâmplare Bell, ridicând din umeri.

— Poftim? Sprâncenele negre ale lui Worth se uniră peste ochii lui albaştri. *Tu* de ce ai face-o?

Bell îşi îndreptă umerii şi se rezemă de scaun.

— Pentru că am restrâns la trei posibilităţi vânătoarea mea după trădătorul de la Bidassoa.

— Bărbatul pe care îl vânezi pentru Ministerul de Interne? clarifică Worth, coborându-şi vocea.

— Întocmai, răspunse Bell. Şi dacă Clayton îi va invita

pe cei trei bărbaţi la petrecere, mă voi preface şi eu că sunt un servitor pentru a-i supraveghea.

Worth dădu capul pe spate şi râse.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că aveai un alt motiv, Bell. Mintea ta este mereu preocupată de munca pentru Maiestatea Sa. Chiar şi când bem.

Zâmbetul lui Bell se lărgi.

— De ce să nu folosim ocazia pentru două scopuri utile? Recunosc că mă gândeam la planul ăsta înainte ca Lucas să ne spună că-şi caută soţie, dar cu atât mai bine dacă ne ajută pe amândoi, zic eu. Dar chiar va trebui să ne comportăm ca servitorii. Va trebui să-i servim pe invitaţi şi să facem toate îndatoririle pe care le au de făcut servitorii.

— Hmm. Îmi place ideea de a spiona sub propriul acoperiş. Clayton mai luă o înghiţitură mare din bere. Face toată chestia să fie un pic fascinantă. Şi cum eu n-am fost soldat sau n-am servit altfel pe Maiestatea Sa, simt că-i de datoria mea să accept această farsă. Ca să nu mai zic cât îmi plac experimentele. O vei face, Lucas?

Lucas duse halba la gură şi o goli. Apoi îşi şterse gura cu dosul palmei.

— Cum să refuz, acum că participă şi Bell alături de mine?

Worth mai acceptă o halbă de bere de la hangiţă şi aruncă o monedă în aer drept bacşiş. Îi zâmbi scandalos de fermecător, după care reveni cu atenţia la conversaţie.

— Eu, unul, sunt aşa de interesat să văd cum vor ieşi lucrurile că nu doar voi privi la spectacol, ci voi şi paria o sumă mare că voi doi nu o veţi scoate la capăt. Pariaţi cu mine?

Se uită la amândoi cât putu de competitiv.

Bell îşi dădu ochii peste cap.

— Pentru tine totul este un pariu, Worth.

— Poate, dar trebuie să recunoşti că ăsta-i un pariu deosebit de tentant. Worth ridică bărbia către marchiz. Cinci sute de lire că pe amândoi vă va recunoaşte o mamă cu ochii ageri, într-o săptămână.

— Accept eu pariul! declară Clayton, ridicând degetul

în aer. Bănuiesc că vei participa ca oaspete, Worthington.

Pufnetul lui Lucas întrerupse răspunsul lui Worth.

— Normal că participă ca oaspete. Amicul nostru Worth n-ar putea *niciodată* să fie luat drept servitor. Clătină din cap cu compasiune către duce. Mă tem că n-ai rezista o noapte servindu-i pe alţii.

Nările lui Worth fremătară. Se adună şi-şi îndreptă umerii.

— Mă simt ofensat. Dacă voi doi, gogomanilor, puteţi, sigur că pot şi eu.

Clayton îşi umflă obrajii şi clătină din cap, fără să se uite în ochii lui Worth.

— Hmm. Nu-s prea sigur că-s de acord cu asta, amice.

Worth îşi încrucişă braţele la piept şi-şi săgetă prietenul cu privirea.

— Chiar nu crezi că aş reuşi?

— Da, recunoscu Clayton, părând uşor sfios. Nu dacă chiar trebuie să joci rolul unui servitor şi să faci într-adevăr sarcinile. Nu.

Worth îşi mută privirea la Bell.

— Nici tu nu crezi că sunt în stare?

Aproape că părea rănit. Bell clătină din cap.

— Nicio şansă! Scuze, Excelenţă, dar eşti mult prea obişnuit să fii servit ca să serveşti pe oricine altcineva.

— Dar tocmai aşa ştiu să o fac cum trebuie, răspunse Worth, cu o expresie nemulţumită pe faţă.

Lucas pufni.

— Mă tem că a te uita la cineva cum serveşte şi a *servi* realmente sunt două lucruri complet diferite.

Worth mări ochii.

— Tu eşti conte, pentru Dumnezeu! De ce crezi că *tu* poţi servi?

— Poate că-s un conte, dar ştiu ce-i munca grea. Am petrecut ani în marină muncind, băgând calafat în găuri şi scoţând viermii din pesmet. Şi astea două sarcini erau plăcute pe lângă alte sarcini de-ale mele, răspunse Lucas.

Worth dădu cu palma în masă. Halbele se zdruncinară.

— Bine. O *mie* de lire că rezist şi eu ca servitor timp de două săptămâni. Sau că măcar rezist mai mult decât oricare dintre voi.

— Acum cine-i nebun? întrebă Clayton, ridicând din sprâncene la Worth.

— Eu sunt chiar serios. Worth avea maxilarul încleştat. O mie de lire, domnilor. Cine acceptă pariul?

— Eu, strigară toţi trei la unison.

Capitolul 1

Domnişoara Frances Wharton tresări când mama ei intră grăbită în salonul pentru micul dejun. Mama zâmbea, ceea ce însemna că primise „veşti bune”, cum le zicea ea sau, mai precis, exact *opusul* veştilor pe care Frances dorea să le audă. Frances închise exemplarul din *îmblânzirea scorpiei* şi-l ascunse după un ghiveci cu flori. Mama se plângea mereu că citea prea mult.

— Tocmai m-am întors de la Lady Cranberry, declară mama. Mi-a confirmat că Sir Reginald Francis va participa la petrecerea de la casa de la ţară a familiei Clayton de săptămâna viitoare.

Frances schimbă o privirea cu sora ei mai mică aflată în faţa ei. Abigail avea doar 17 ani şi nu debutase încă, în vreme ce Frances avea 18 ani şi tocmai debutase în acest sezon. Mama ei pusese ochii pe Sir Reginald Francis pentru ea. Frances habar n-avea de ce. Omul era un cavaler al Coroanei, dar era şi un mitocan zgomotos, încrezut. Ca să nu mai zicem că numele lui de familie era Francis. Nu-şi imagina o viaţă în care să o cheme Frances Francis. Prezenta aşa de multe *probleme.*

— Mamă, nu mă simt prea bine. Nu sunt sigură că pot participa la petrecerea familiei Clayton.

Frances duse dosul palmei la frunte într-un gest cât de dramatic putu. Nu se pricepuse niciodată la dramatisme,

dar mama părea să le aprecieze de obicei.

— Prostii! răspunse mama, neimpresionată de data asta. Eşti sănătoasă precum un cal, dar şi dacă ai face ciumă, aş cere servitorilor să te care la petrecere.

Frances se uită pieziş şi încruntată la mama ei.

— Îmi doresc să fi putut participa, zise Abigail cu un oftat prelung şi dramatic.

Duse şi ea dosul palmei la frunte. Acum da, sora ei mereu avusese fler pentru dramatism. Cumva dramatismul lui Abigail părea mai credibil decât al ei. Frances îşi zise să o întrebe pe sora ei cum să fie mai dramatică şi mai credibilă la asta.

— Tu n-ai debutat încă, răspunse mama către Abigail.

— Ştiu, suspină Abigail, subliniindu-şi jalea.

Încă ceva de reţinut. Mai multe suspine.

— Dar aşa mult mi-ar plăcea să particip la o petrecere în provincie cu o grămadă de domni chipeşi, continuă Abigail.

— Cu domni chipeşi şi Sir Reginald Francis, mormăi Frances.

Mama se uită la Frances cu o privire care arăta clar că nu i se părea deloc amuzantă gluma fiicei ei.

— Eu nu înţeleg de ce obiectezi la Sir Reginald, zise mama cu nasul în sus.

Frances îşi încrucişă braţele la piept şi bătu darabana cu degetele peste cotul opus.

— Să vedem. Are dublul vârstei mele.

— 40 de ani nu înseamnă bătrân.

Nasul mamei rămase în aer.

— Este îngâmfat, continuă Frances, încă bătând darabana.

Mama îşi flutură batista.

— Toţi bărbaţii cu titluri sunt îngâmfaţi. Tatăl tău era când l-am cunoscut.

— Este complet neinteresant, continuă Frances, scărpinându-se în obraz.

— Nu ştiu de ce zici asta. *Mie* mi se pare interesant.

Frances arcui o sprânceană.

— Mi-a povestit aproape o oră despre o partidă de whist jucată acum patru ani. Despre o mână pe care a pierdut-o, apropo. Şi nu una fascinantă.

— Oh, Frances, eşti aşa de specială! Mama oftă răbdător şi duse batista la gât. Trebuie să-ţi aminteşti, spuse pe o voce şoptită de parcă nu erau singure în propriul salon, oricât de ponosit era. Tu nu ai cine ştie ce zestre şi, deşi te iubesc, nu eşti vreo mare frumuseţe.

— Mulţumesc pentru încurajare, mamă, răspunse Frances, înăbuşindu-şi râsul la impertinenţa mamei ei.

— Vorbesc serios, continuă mama. Sir Reginald s-a arătat *interesat.* Oferta lui de căsătorie s-ar putea să fie cea mai bună pe care o s-o primeşti.

— Dacă interesul înseamnă să reciţi o poveste veche de patru ani despre un joc de cărţi, bănuiesc că ai dreptate, mamă, dar ţi-am zis deja, eu sunt perfect fericită să-i dau zestrea mea lui Abigail ca să ne asigurăm că *ea se* mărită bine.

Înclinaţia lui *papa* pentru jocurile de noroc asociată cu talentul de a pierde provocase mari necazuri financiare familiei în ultima vreme, dar Frances nu înţelegea de ce mama ei nu era practică şi nu dubla zestrea lui Abigail. Avea sens. Aparent, mama ei nu aprecia asta.

Mama flutură din nou batista în aer.

— Asta-i nebunie.

— Nu este, răspunse Frances. Abigail chiar este *interesată* să găsească un soţ. Cu zestrea amândurora, chiar ar putea face o căsătorie decentă. Eu nu-mi doresc un soţ.

Mai discutaseră despre asta de cel puţin şase ori şi mereu mama ei nu-i acordase atenţie. O înnebunea pe Frances. Mama nu-şi închipuia că o tânără s-ar putea să-şi dorească realmente să nu se căsătorească.

Mama clătină din cap.

— Încetează să mai spui asemenea prostii. Aş chema un doctor să te consulte dacă am avea bani pentru aşa extravaganţe.

Frances oftă. Nu va câştiga această discuţie. În ceea

ce o privea pe mama, o căsătorie decentă era singurul lucru din lume la care merita să te gândeşti. Neavând un fiu, Lady Winfield îşi petrecea mult prea mult din timpul ei făcându-şi griji pentru viitorul fiicelor ei şi alegerea soţilor acestora. Nu era o noutate pentru Frances că nu era cea mai căutată debutantă a sezonului. Pe lângă faptul că tatăl ei era doar un baron şi în ciuda lipsei unei zestre decente, petrecuse mult prea mult timp din acest sezon stând lângă celelalte tinere retrase. Când un posibil pretendent o invita la dans, ea îl speria repede vorbind pe îndelete despre planurile de a discuta cu magistraţii pentru a convinge parlamentul să schimbe legislaţia pentru cei săraci. În acest moment, îşi stabilise ferm ţinta pe îngrozitoarea lege a forţei de muncă ce urma să fie votată în toamnă, de cum se întrunea parlamentul.

Frances abia împlinise zece ani când tatăl ei o luase la plimbare prin Hyde Park şi văzuseră un grup de oameni săraci protestând în faţa casei unei politician. Mica mulţime fusese furioasă, transpirată şi înarmată cu furci. Strigau despre cum erau trataţi de lege. Tatăl ei încercase să treacă repede pe lângă scenă, dar ea insistase să se oprească şi să asculte.

Fusese îngrozită de ceea ce auzise. Niciuna din plângerile mulţimii nu păruse a fi vreo cerinţă scandaloasă. În acea zi jurase că atunci când va avea vârsta potrivită, va face orice şi tot ce putea pentru a-i ajuta. Ca debutantă, avusese puţine ocazii să schimbe politicile, dar ceea ce avea uneori era atenţia vreunui membru influent din Camera Lorzilor din parlament. La balurile aristocraţiei, pe durata dansurilor, se ştia că spusese lucruri precum: „Lord Sharton, ştiaţi că deseori săracii sunt obligaţi să plătească amenzi pe care nu au de unde vreodată să le plătească?” sau „Lord Abemarle, ştiţi că prizonierii săraci sunt judecaţi fără să aibă un avocat? Cum putem spune că trăim într-o societate civilizată când un asemenea lucru este adevărat?”

Deseori pe chipul partenerului de dans apărea o expresie echivalentă cu a unui iepure prins în capcană şi o

aducea repede pe margine în clipa în care dansul se oprea, fără a o mai vizita vreodată.

Mama o avertizase de nenumărate ori să înceteze să fie aşa de nesuferită. Acesta era cuvântul pe care îi plăcea. Să-l folosească pentru micile „ieşiri” ale lui Frances, dar ea refuza să se oprească. Nu o interesa deloc să-şi caute un soţ, dar dacă tot ajungea la urechea unora dintre cei mai puternici bărbaţi din parlament, putea să se facă utilă. Continuase să fie „nesuferită” pe durata sezonului până când aproape toţi burlacii aristocraţiei fugeau de ea când o vedeau venind.

Se dovedise că Sir Reginald Francis fusese în afara ţării mare parte din sezon. După spusele mamei, era şi bogat, atât de bogat încât era dispus să treacă cu vederea zestrea ei demnă de milă. De asta mama spera la o căsătorie cu el şi de aceea mama era aşa de dornică să o ducă la petrecerea de la casa de la ţară a lui Lord Clayton.

— Trebuie să-mi promiţi că vei fi agreabilă, continuă mama, dând din deget la Frances.

— Când sunt eu nesuferită?

Frances îi făcu cu ochiul lui Abigail pe la spatele mamei lor.

— Ştii că mă refer la ieşirile tale, dragă, răspunse mama, tamponându-şi fruntea cu batista.

Frances ridică din umeri.

— Eu nu înţeleg de ce ar trebui să accept prima ofertă primită.

— Prima ofertă este de obicei cea mai bună, draga mea, zise mama. Şi apoi, până acum nu ai *nici o* ofertă, aşa că nu cred că mai contează. Am auzit de la câţiva oameni care îl cunosc bine că Sir Reginald nu-i speriat de tinere domnişoare care discută despre politică şi altele. De data asta mama îşi lipi batista de buze, cu sprâncenele lăsate îngrijorate peste ochii ei cenuşii. Pot doar să sper că asta-i adevărat.

Frances se încruntă. Ar fi putut să creadă că aşa ceva era adevărat despre Sir Reginald dacă nu l-ar fi întâlnit deja. Prielnica ocazie apăruse cu o săptămână în urmă la

ultima petrecere din sezon. Vorbise tot timpul numai despre el. Mama o privise cu atenţie pe durata prezentărilor şi o întrerupsese imediat pe Frances când ea încercase să aducă în discuţie legea forţei de muncă, acea lege hidoasă pe care un membru la fel de hidos din Camera Lorzilor o susţinea. Un Lord Kendall. După sursele lui Frances, voturile erau strânse, surse care constau din ziar şi urechea ei lipită de uşa biroului tatălui său când îi veneau prietenii în vizită şi discutau despre politică. Dar votul fusese amânat până în sesiunea următoare a parlamentului şi Frances n-avea de gând să tacă din gură cu privire la această chestiune de fiecare dată când era în compania vreunui aristocrat. Şi dacă vreodată se întâlnea cu hidosul Lord Kendall, avea de gând să-i spună ce crede.

— Pot doar să sper că Sir Reginald nu mă plictiseşte de moarte vorbind despre o partidă de faraon de acum vreo zece ani, zise oftând Frances.

Mama îşi dădu ochii peste cap.

— Nu contează, vineri plecăm spre Devon. Se întoarse spre masă. Mă duc să-i cer Albinei să înceapă să facă bagajele. Pregăteşte-te, şi fără discuţii despre politică. Mama se întoarse repede spre ea. M-ai înţeles, Frances Regina Thurgood Wharton?

Frances ridică degetul în aer.

— Legea forţei de muncă nu este neapărat poli…

— Fără discuţii despre legi. Sau săraci. Sau forţă de muncă. Sau orice de genul ăsta.

Mama pufni.

— Bine. Frances se gândi pentru scurt timp să încrucişeze degetele la spate, dar asta ar fi fost necinstit, iar ea era onestă. Uneori prea onestă. Prea bine, promit să nu discut despre asta. Cel puţin nu cu Sir Reginald.

— Sau cu orice domn burlac din aristocraţie, termină mama, arcuind dezaprobator o sprânceană la ea.

Frances puse pumnii în şolduri.

— Prea bine. Sau cu orice domn burlac din aristocraţie, repetă ca papagalul.

— Excelent! S-ar putea să te măritǎm.

Mama zâmbi, îşi ridică fustele bordo şi ieşi din încăpere.

Uşa abia se închise în urma mamei lor când Abigail se uită cu ochii ei cenuşii sclipind la Frances şi o întrebă destul de serios:

— Ce ai de gând să faci, Frannie? Nu ai ţinut degetele încrucişate, te-am văzut. Oh, ţi-ai încrucişat degetele de la picioare?

Frances nu se putu abţine să nu zâmbească. Sora ei o cunoştea bine. O iubea pe Abigail de când avea doi ani şi se uita pe furiş în pătuţul lui Abby. Frances se simţea răspunzătoare faţă de ea şi chiar fusese serioasă când îi spusese mamei ei că nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să renunţe la zestrea ei pentru a face mai substanţială zestrea lui Abigail. Ar fi făcut orice pentru surioara ei.

— Aş fi putut să-mi încrucişez degetele de la picioare, dacă-mi dădea prin cap, glumi ea. Dar i-am promis mamei că nu voi discuta despre niciuna din cauzele dragi mie şi aşa voi face.

Abigail se aplecă înainte şi se uită la ea.

— Ce o să faci?

Frances ridică din umeri.

— Nu prea am de ales. Bănuiesc că va trebui să găsesc altă cale să-l conving pe Sir Reginald să nu mă ceară.

Ochii lui Abigail erau mari.

— Cum ai de gând să faci asta?

Sora ei nu-şi sfidase niciodată părinţii şi părea etern uimită de înclinaţia lui Frances de a face asta.

Frances ridică *îmblânzirea scorpiei* şi se duse la fereastră. Se uită pe geam la parc, strângând cartea la piept şi gândindu-se la chestiune. Privirea îi căzu lent pe carte şi o ţinu în faţă, trecând cu privirea peste copertă. Apoi se întoarse spre sora ei şi un zâmbet viclean i se întinse pe chip. Tocmai îi trecuse prin minte ideea perfectă.

— O să mă port precum cea mai mare scorpie din ţară, evident.

Capitolul 2

Londra, începutul lunii august 1814

— O să-l numim Clubul Valeţilor, declară Lucas.

Trecuseră trei zile de când la beţie le venise ideea şi niciunul dintre ei nu dăduse înapoi când se treziseră. Aparent, chiar făceau nebunia asta, şi Lucas nu putea să spună că nu voia. Cu cât se gândea mai mult la idee, cu atât avea mai mult sens. Şi se gândise la asta fără să fi băut ceva.

Veniseră cu toţii la casa lui Clayton ca servitorii să-i înveţe treburile casnice. Tocmai terminau probele pentru livrea, un eveniment care îl încânta pe Worth.

— Nu contează ce port, zise ducele cu un zâmbet fermecător şi făcând cu ochiul. Totul stă în cum porţi hainele.

— Clubul Valeţilor, repetă Bell. Îmi place cum sună, şi chiar am de gând să fiu un valet bun.

Bell nu avea nevoie de livreaua Clayton, dar oricum i se luau măsurile pentru a avea hainele potrivite unui valet la interviul său.

— Cine ar fi ştiut că pantalonii până la genunchi şi ciorapii albi îmi vor veni aşa de bine? exclamă Worth, ignorând complet discuţia lor despre denumirea escapadei lor.

— Da. Livreaua Clayton este chiar deosebită, zise Clayton. Haine negre, veste verzi, cămăşi albe, ciorapi albi.

— Ar trebui să mă plăteşti mai mult pentru că-s mai înalt, adăugă Worth, netezindu-şi partea din faţă a cămăşii. Servitorii înalţi nu-s plătiţi mai mult?

Bell clătină din cap.

— Nu vom fi plătiţi.

— Ba bine că nu, răspunse Worth. Dacă tot muncesc ca servitor, mă aştept să fiu plătit ca atare.

Clayton dădu capul pe spate şi râse.

— Nu-ţi face griji, Worth. Vei fi plătit. De obicei, în această perioadă a anului angajez oameni în plus ca să ajute cu petrecerea de la casa de la ţară. Veţi primi plata după ce terminaţi cele două săptămâni de muncă. Aş zice că o să ai nevoie de fiecare gologan pe care îl poţi obţine dacă ne vei plăti fiecăruia câte o mie de lire când se termină asta.

Worth se uită urât la el.

— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji de mia de lire. Arată-mi doar ce să fac şi o voi face. Apropo, eu am de gând să fiu grăjdar, dar îmi place cum sună „Clubul Valeţilor”.

— Nu va fi nimeni lacheu ca mine? întrebă Lucas. Credeam că facem asta împreună.

Bell trase de manşetă.

— Eu trebuie să fiu aproape de oamenii pe care-i supraveghez. Am de gând să aranjez ca măcar unul dintre ei să aibă nevoie de valet înainte să înceapă petrecerea.

— Ce o să-i faci valetului lui? întrebă Clayton cu ochii mari.

Bell ridică din umeri.

— Nu-ţi face griji. Nimic periculos. Cel mai probabil o să-i dau bani omului.

— A fi grăjdar nu va fi la fel de solicitant precum a fi valet, îi zise Lucas lui Worth. Când ai făcut pariul nu ne-ai spus că aveai de gând să fii grăjdar.

— Nicio grijă, răspunse Worth, părând un pic ofensat. Am nevoie de măcar o şansă corectă să câştig. Şi apoi, eu mă simt mult mai confortabil printre cai decât printre oameni.

— Nu-ţi face griji, îl linişti Clayton pe Lucas. Chiar şi ca grăjdar, va avea de-a face cu oaspeţii. La petrecerile mele ieşim destul să călărim.

— Poftim, răspunse îngâmfat Worth, îndreptându-şi umerii.

— Eu tot cred că nu o să fii în stare să o faci, zise Bell în timp ce croitorul îi lua măsurile.

— Mă flatează câtă încredere ai în mine, Bell, răspunse Worth. Ajutorul de croitor îi măsura umerii. Fără umplutură, îi zise Worth acestuia. N-am nevoie.

— Prea bine, răspunse Lucas. Dar am de gând să vizitez din când în când grajdurile să văd cum te descurci.

— Chiar te rog, răspunse Worth.

— Cred că am tot ce-mi trebuie, milord.

Croitorul se ridică, adună bucăţile de materiale şi sfoara folosită să ia măsurile. Ajutorul de croitor veni lângă el.

— Mulţumesc, domnule Kirby, răspunse Clayton. Majordomul vă va conduce pe amândoi.

Croitorii ieşiră din încăpere şi Clayton sună după doamna Cotswold, menajera. Formidabila doamnă sosi în câteva clipe. Purta o rochie închisă la culoare, lungă până la podea, un şorţ perfect apretat şi un inel cu chei ataşat de talie cu o curea. Clayton îi informase deja că doamna Cotswold era menajera proprietăţii lui. O chemase înainte de petrecere pentru a-i ajuta prietenii.

Toţi cei trei potenţiali servitori se ridicară în picioare când menajera intră în încăpere. Erau aşezaţi în faţa ei, în ordinea înălţimii. Ea trecu pe lângă ei şi apoi se întoarse spre angajatorul său.

— Eu nu-s prea sigură de asta, milord.

— Înţeleg că îţi este dificil să-i vezi că servitori, doamnă Cotswold, începu Clayton, dar, după cum am spus, în următoarele două săptămâni, tu şi ceilalţi servitori aveţi voie să-i trataţi la fel ca pe unul de-al vostru.

— Nu asta mă preocupă, răspunse doamna, cu gura încordată. Ideea este că nu sunt sigură că vreunul din ei este la înălţimea însărcinărilor. Un servitor are îndatoriri multiple şi variate, munceşte mult şi este destul de obositor.

Clayton strânse din buze. Părea că se străduia să nu râdă.

— Înţeleg perfect, doamnă Cotswold. Au fost cu toţii de acord să facă tot ce pot. Nu-i aşa, domnilor?

Toţi trei încuviinţară îndatoritor din cap. Lucas înaintă.

— Doamnă Cotswold, aş vrea să-ţi mulţumesc că-ţi rezervi din timpul ocupat pentru a ne ajuta. Promit să iau în serios instructajul, îmi voi da silinţa să fiu cât mai bun ca servitor.

Doamna Cotswold înclină din cap spre el.

— Mulţumesc, milord. Apreciez.

— Şi eu am început deja să studiez îndatoririle de valet, zise Bell. Am vorbit pe îndelete cu al meu în ultimele câteva zile. M-a informat că o mare parte din munca lui este să vegheze la lumânări. N-am ştiut niciodată.

— Lumânările sunt doar o parte din muncă, milord, spuse doamna Cotswold, clătinând lent din cap.

Părea că are mari îndoieli.

— Eu sunt pregătit să învăţ, răspuns Bell, făcând o plecăciune spre femeia austeră.

Apoi doamna Cotswold se întoarse spre Worth. El părea că încerca să-şi ascundă un zâmbet.

— Şi dumneavoastră, Excelenţă? zise ea cu o sprânceană arcuită şi arătând sceptică.

— Tot ce pot să spun în apărarea mea este că am pariat o sumă destul de mare pe asta şi urăsc să pierd pariuri, răspunse Worth, uitându-se direct peste capul ei, spre şemineu.

— Aţi pariat pe asta? întrebă doamna Cotswold, ridicând mai mult din sprânceană.

— Da.

Worth rămase nemişcat precum o statuie. Doamna Cotswold îşi relaxă abia vizibil umerii.

— Bine, păi de ce nu aţi spus aşa? Nu mă îndoiesc deloc că veţi fi cel mai bun servitor dintre toţi, Excelenţă.

Worth tuşi.

— Grăjdar.

— Oh, deci nu veţi fi în casă? clarifică menajera.

— Nu, zise Worth ridicând bărbia şi încă la dispoziţie.

— Probabil că aşa-i cel mai bine, răspunse doamna Cotswold. Le întoarse spatele şi toţi cei patru schimbară priviri amuzate. Niciunul nu îndrăzni să scoată un cuvânt însă când menajera se întoarse din nou către ei, cu mâinile

la spate şi zise: Vom începe cu lucrurile de bază.

— Care sunt? întrebă Lucas.

— Cum se curăţă argintăria, răspunse doamna Cotswold, uitându-se la fiecare pe rând de parcă aştepta să vadă dacă au obiecţii la această sarcină.

Cei trei viitori servitori încuviinţară la unison.

— Ce altceva? întrebă Bell.

— Pentru dumneavoastră? răspunse doamna Cotswold. Cum să întâmpinaţi invitaţii şi cum să-i serviţi cum trebuie, inclusiv cum să vă ocupaţi de hainele şi ghetele domnilor.

Bell încuviinţă din cap.

— Desigur.

— Şi? insistă Lucas.

— Pentru un lacheu? Cum să curăţaţi lămpile şi cum să serviţi la cină, răspunse doamna Cotswold.

— Bănuiesc că eu ar trebui să mă duc la grajduri atunci, zise Worth, îndreptându-se deja spre uşă.

— Nu aşa de repede, *Rhys,* zise doamna Cotswold.

Worth încremeni, cu o expresie de surpriză totală pe chip. Pe buzele menajerei se zări un mic zâmbet.

— Vă daţi seama că servitorii sunt apelaţi deseori pe numele lor de botez?

Worth tuşi şi se scutură de uimire. Dacă nu-l oprise o menajeră spunându-i pe numele de botez, îl oprise aparent mustrarea ei.

— Desigur, răspunse el, întorcându-se pentru a fi cu faţa spre ea şi înclinând din cap. Dar de ce să nu fiu instruit în grajduri?

— Totul la timpul cuvenit, răspunse doamna Cotswold, dar mai întâi, sunt lucruri pe care va trebui să le învăţaţi de la mine.

— Cum ar fi? arcui Worth dintr-o sprânceană.

— Cum ar fi cum să puneţi pături în jurul picioarelor unei doamne, răspunse menajera cu o mică pauză, lucru pe care aţi putea fi chemat să-l faceţi dacă invitaţii noştri vor merge la plimbare într-o trăsură.

Worth se încruntă.

— Suntem în luna august.

Doamna Cotswold încuviinţă din cap.

— Unor doamne le este frig şi în august.

— Prea bine. Worth oftă. Altceva?

— Da. Multe alte lucruri. Cum ar fi… cum să pară că nu ascultaţi conversaţiile stăpânului vostru. Le zâmbi încordat tuturor, începem?

Capitolul 3

Moşia din provincie a vicontelui Clayton, Devon, august 1814

Frances coborî din trăsură la conacul Clayton şi respiră uşurată. Prin preajmă nu mai era nimeni. Era posibil să ajungă în camera ei fără o întâlnire neplăcută cu Sir Reginald. Albina, camerista lor, coborâse deja pentru a se alătura celorlalte cameriste. Biata Albina era şi ajutor de bucătar, şi servitoare, şi cameristă acum. *Papa* jucase de mult banii pentru a plăti un personal întreg.

— Lady Winfield, zise Lady Clayton, frumoasa lor gazdă, care stătea lângă uşa de la intrare pentru a le întâmpina. Ce mă bucur că dumneavoastră şi frumoasa dumneavoastră fiică sunteţi cu noi.

Frances îi zâmbi lui Lady Clayton şi făcu o scurtă reverenţă către femeie. Lady Clayton era tânără şi minunată, şi părea aşa de amabilă. Se cunoscuseră la evenimentele din timpul sezonului şi între ele se înfiripase o simpatie imediată.

— Şi noi suntem aşa de bucuroase să fim aici, răspunse mama. Vă mulţumim pentru amabila invitaţie, Lady Clayton.

— Lord Winfield nu a putut veni? întrebă încruntându-se Lady Clayton.

Mama tresări.

— Uh. Mă tem că are nişte afaceri de care trebuie să

se ocupe la Londra. Dar sperăm să ni se alăture săptămâna viitoare.

Nu mai aveau un servitor angajat de mult timp. Din fericire, doi lachei de la reşedinţa Clayton îşi făceau de treabă trăgând cuferele de pe trăsură, în timp ce Frances privea nervoasă în jur. Cu cât rămâneau mai mult afară, cu atât erau mai mari şansele ca Sir Reginald să le zărească.

Spre imensa uşurare a lui Frances, Lady Clayton le conduse în curând în holul mare şi superb al conacului. Mirosea a ceară cu lămâie, şi Frances era uimită de cât de curat şi bine păstrat părea totul. Pe lângă faptul că era mult mai mic, conacul de la ţară al lui *papa* era murdar zilele astea, de când concediaseră majoritatea servitorilor şi vânduseră lucrările de artă şi mobila. Dar la conacul Clayton erau destui servitori, inclusiv cei doi lachei care veneau în urma lor, cărându-le cuferele, şi menajera formidabilă care stătea lângă balustradă şi se uita la ei. Aparent, tocmai o lăsase pe Albina în camerele servitorilor.

— Doamna Cotswold vă va conduce în camerele voastre, zise Lady Clayton, făcând un gest spre menajeră.

— Mulţumesc, zise mama. Vru să meargă după menajeră, care deja se întorsese spre scara mare, dar reveni la Lady Clayton. Oh, încă ceva. Sir Reginald Francis a sosit deja?

Se exprimase ca şi cum era ceva de care îşi amintise, dar Frances ştia mai bine.

Frances îşi ţinu respiraţia cât Lady Clayton clipi uimită la întrebare. Biata femeie se încruntă apoi.

— Păi… îşi înclină gânditoare capul într-o parte. Păi, da. Cred că Sir Reginald a sosit în această dimineaţă devreme.

Pe chipul mamei se întinse un zâmbet larg.

— Excelent, zise ea cu ochii sclipind.

Îi zâmbi cu subînţeles lui Frances.

Încercând să rămână complet inexpresivă, Frances oftă şi-şi ridică fustele. Dacă Sir Reginald era deja aici, cel mai bine era să urce cât mai repede în siguranţa dormitorului ei.

Ţâşni prin hol, dărâmând aproape unul dintre bieţii lachei care se îndrepta spre partea din spate a casei cu cufărul ei. Fără îndoială se îndreptase spre scara servitorilor.

— Te rog, zise ea pe un ton şoptit destul de tare către bărbat. Îmi duci cufărul direct sus, te rog.

Arătă repede cu capul spre scările din hol.

Chipul servitorului era ascuns de cufărul ce-l ducea pe umăr, dar el îşi întoarse trupul repede spre scara dublă şi zise:

— Cum doriţi, milady.

Frances aproape că izbucni în lacrimi de uşurare. Evident că se purta complet nepotrivit, dar în acest moment prea puţin îi păsa. Ar fi trebuit să-şi aştepte mama şi menajera, dar ea o luă în faţa lacheului. Arătă spre scările din faţa ei.

— Pe aici? întrebă ea de parcă era ceva perfect normal ca un invitat să ceară indicaţii servitorilor.

— Da, milady, răspunse lacheul care îi ducea cufărul cu o voce care părea uşor amuzată.

Când Frances ajunse sus, încercă să-l aştepte pe lacheu să i se alăture, dar neliniştea ei câştigă şi continuă să urce. Bietul om căra hainele şi lenjeria ei intimă pentru două săptămâni pe umăr, aşa că nu putea să dea vina pe el că nu era la fel de iute de picior ca ea.

— Eu… te aştept în capul scărilor, zise ea, apucându-şi fustele şi aproape alergând restul treptelor.

Când ajunse în vârf, privi în jur cu panică. Holul era incredibil de lung şi avea zeci de uşi închise care arătau la fel. Groaznic de neplăcut!

— La dreapta? strigă ea pe o voce spartă în vreme ce lacheul urca cu hotărâre în urma ei.

Jos, mama încă stătea de vorbă cu Lady Clayton. Oh, ce o reţinea? Fără îndoială că întrebări indiscrete despre Sir Reginald.

— La stânga, domnişoară, răspunse lacheul.

Încă nu-i putea vedea faţa, dar Frances sesiză din nou tonul amuzat din vocea tânărului. Dar nu se opri să se

gândească la asta. Se grăbi sârguincioasă spre stânga în schimb. Ajunse pe la jumătatea holului când îşi dădu seama că poate trecuse pe lângă camera ei.

— La capătul holului, se auzi vocea lacheului.

Ajunsese la al doilea etaj destul de repede pentru cineva care căra un cufăr aşa de greu.

Al doilea lacheu se chinuia mai mult. Se lupta să urce cufărul mamei. Frances privi spre el şi tresări. Mama avea tendinţa să împacheteze îngrozitor de multe lucruri.

Întorcându-se iarăşi spre hol, Frances îşi continuă drumul spre capătul acestuia, apoi se opri să-l aştepte pe lacheu. Nu avea de ales. Nu ştia care dintre camere era a ei. Rămase lângă fereastră, bătând din picior şi muşcându-şi buza.

Lacheul aproape că o ajunse din urmă când se deschise o uşă de care ea trecuse şi, dintre toţi oamenii, ieşi chiar Sir Reginald. Frances încremeni şi-şi ţinu respiraţia, de parcă doar acest simplu gest îl va împiedica să o observe dacă se uita în direcţia ei. Din fericire, nu o făcu. Se întoarse cu spatele spre ea şi se îndreptă spre scări. Chiar şi cu spatele la ea, Frances era sigură că era el. Îi recunoscuse chelia şi umerii căzuţi.

Nu mai avea timp de pierdut. Sir Reginald se putea întoarce în orice moment.

— Aici? zise ea către lacheu pe un ton şoptit.

Nu aşteptă răspunsul. Deschise foarte repede uşa şi intră. Dacă alesese greşit, lacheul va trebui să intre şi să-i spună asta. Câteva clipe mai târziu, lacheul deschise uşa şi intră şi el.

— Îmi pare teribil de rău dacă am greşit camera, zise ea, grăbindu-se şi închizând uşa zdravăn în urma lui. Doar că eu…

Hmm. Ce ar putea ea să-i spună bietului băiat ca să justifice comportamentul ei ciudat?

— Nu-i nicio greşeală, răspunse lacheul, dând jos de pe umăr cufărul ei şi aşezându-l pe podea lângă fereastră. Este camera corectă. Dar păreaţi să vă grăbiţi.

Frances, care rămăsese cu urechea spre uşă ca să

asculte paşii lui Sir Reginald, clipi. Întâi avu senzaţia că vorbirea lacheului părea destul de educată. Apoi, un lacheu tocmai comentase despre comportamentul ei? Ei bine, asta cu siguranţă era o impertinenţă. Voia sau nu o monedă?

Dar, gândindu-se mai bine, se hotărî că nu putea să dea vina pe el pentru că se purta ciudat după modul cum se purtase *ea.* Oricum, mama va fi aici în curând şi sigur va fi foarte nemulţumită să dea peste Frances singură în cameră cu un servitor.

Trebuia să plătească băiatul şi să-l lase să plece. Ascultând încă la uşă, cu spatele la lacheu, cotrobăi prin săculeţul atârnat la încheietură. Înăuntru avea câteva monede care ar fi fost suficiente pentru el.

Băgă mâna înmănuşată în micul săculeţ până simţi conturul unei monede. O scoase şi se uită la ea. O jumătate de liră. Suficient. Luând moneda, se întoarse pentru a se uita la lacheul care stătea la doi paşi în spatele ei şi… trase aer în piept.

Dumnezeule! Nu era un băiat, ci un bărbat în toată firea şi probabil unul dintre cei mai înalţi şi sigur cei mai frumoşi din câţi văzuse ea vreodată. Avea nişte ochi inteligenţi verde-închis şi un chip ce părea sculptat în marmură. Sprâncene negre, un nas perfect, umeri laţi şi buze pline, masculine. Duse inconştient moneda la buze şi expiră, uitându-se la el de parcă era o statuie trezită la viaţă. Dumnezeule! Se pare că, cumva, reuşise să se închidă într-un dormitor cu darul divin făcut servitorilor.

Capitolul 4

Lucas miji ochii la tânăra drăguţă pe care tocmai o ajutase. Se sprijinea de uşa închisă a dormitorului, cu o mână lipită de lemn, cu cealaltă ţinând o monedă aproape de buzele trandafirii. I se părea lui sau corpul ei tremura? Niciodată nu mai văzuse o domnişoară aşa grăbită. Se purtase de parcă în urma ei venea satana. Acum stătea

acolo într-o stare destul de agitată, cu pieptul umflându-i-se de la respiraţiile precipitate, cu pielea îmbujorată într-o minunată nuanţă roz.

O văzuse uitându-se la el. De două ori. Apoi ochii ei se concentrară. Se uita fix la el. Nu era nicio îndoială că expresia de pe chipul ei era de surpriză completă. Pentru o secundă teribilă se întrebă dacă îl recunoscuse, dar renunţă repede la idee. El nu o recunoscuse pe *ea.* Era destul de sigur că şi-ar fi amintit-o dacă ar fi fost prezentaţi. Îşi petrecuse mare parte a dimineţii cărând cuferele pe scări pentru diferite tinere domnişoare şi mamele lor, dar aceasta era prima tânără care îi atrăsese atenţia în întregime. Nu doar pentru că era frumoasă – şi chiar era, brunetă, un nas obraznic şi nişte ochi negri minunaţi care dădeau de înţeles că punea ceva la cale –, dar cel mai mult îi atrăsese atenţia cu comportamentul ei neaşteptat. Cu siguranţă fusese prima domnişoară care să le abandoneze pe doamna Cotswold şi propria mamă ca să urce grăbită în camera ei înaintea lui. Ca să nu mai zică şi că-i ceruse să o urmeze pe scara mare. La început, crezuse că ea avea o nevoie urgentă de a folosi toaleta, dar când Sir Reginald ieşise din camera lui, ea se albise şi intrase în primul dormitor ieşit în cale. Ce se întâmpla între tânără şi Sir Reginald? Sau era doar groaznic de timidă şi făcea tot ce putea ca să-i evite pe toţi ceilalţi oameni? Dar se îndoia serios că era timidă la cum se uita la el.

Bănuielile lui Lucas fură confirmate când tânăra înaintă spre el şi zise:

— Te-ar deranja mult dacă te-ai uita afară şi te-ai asigura că un bărbat cam cu vreo zece centimetri mai scund decât tine, grizonant la tâmple, început de chelie, umeri lăsaţi şi cu o expresie îngâmfată pe faţă nu mai este pe coridor?

Lucas fu nevoit să-şi muşte buza ca să nu izbucnească în râs. Era descrierea lui Sir Reginald, dacă Lucas ar fi auzit vreodată una. Pe lângă faptul că era imprevizibilă, această tânără mai avea şi umor. Ambele o făceau interesantă. Interesantă şi un pic misterioasă. Dar de ce se ascundea de

Sir Reginald? Nu era un bărbat demn de o intrigă.

Lucas zâmbi la ironia propriului gând. Şi *el* se ascundea de Sir Reginald. De fapt, mai devreme se îngrijorase un pic când văzuse oprindu-se trăsura lui Sir Reginald. Se ştiau din parlament. Sir Reginald l-ar fi putut recunoaşte dintr-o singură privire. Doar dacă nu cumva Bell avea dreptate şi cei din aristocraţie rareori observau servitorii.

Oricum ar fi fost, Lucas îşi spuse să-l întrebe pe Clayton de ce naiba îl invitase pe cavaler la petrecere. Clayton primise ordine stricte ca lista de invitaţi să fie redusă pentru a reduce riscul de recunoaştere.

Va avea timp să discute mai târziu cu Clayton despre Sir Reginald, dar pe moment Lucas intenţiona să-i facă pe plac tinerei domnişoare. Dacă avea nevoie de o confirmare că Sir Reginald nu mai era pe coridor, Lucas îi va oferi una. Evident că doamna Cotswold nu-l învăţase nimic despre decenţa de a pândi după invitaţi pe coridor, dar deja era destul de sigur că nu ar fi trebuit să fie singur într-o cameră de oaspeţi cu o tânără domnişoară, aşa că ce mai conta şi un pic de pândă?

Se apropie de uşă şi tânăra se dădu grăbită la o parte, dar nu înainte ca el să-i simtă adierea parfumului. Un miros floral uşor şi vaporos ce făcu să i se învârtă capul.

— Mă scuzaţi, zise el, tuşind din nou.

De ce-şi simţea gâtul încordat în prezenţa acestei tinere?

Buzele ei formară un mic O şi ea se îndepărtă mai mult de uşă.

— Mă scuzi.

Îşi feri privirea, roşind un pic.

O făcuse să se îmbujoreze? Asta era adorabil. Lucas păşi în faţă, roti clanţa şi întredeschise uşa. Se uită afară pe coridor. James, celălalt lacheu, care cărase cufărul mamei, intra în dormitorul alăturat. Altfel, holul era gol. Probabil că mama fetei încă stătea de vorbă cu Theodora jos. Lucas se gândi un pic la femeia care nici măcar nu păruse să observe că fiica ei fugise pe scări şi dispăruse, întreaga

situaţie era destul de ciudată. Îi părea un pic rău pentru tânăra femeie.

Lucas închise din nou uşa şi se întoarse spre ea.

— Se pare că nu mai este, raportă el.

Tânăra oftă prelung şi se sprijini de perete, înclinând capul spre umărul drept. De sub bonetă îi ieşise o şuviţă de păr negru şi căzuse pe şal. Vru să răsucească şuviţa pe deget, să vadă dacă era la fel de moale precum părea.

— Oh, ce mă bucur! Mulţumesc. Mulţumesc foarte, foarte mult! exclamă ea.

— Vă... deranja, milady? nu se abţinu Lucas să întrebe.

Fără îndoială că doamna Cotswold nu ar fi de acord ca un servitor să fie aşa de băgăcios. Dar, de faţadă sau nu, tot era un domn, şi un domn proteja mereu o doamnă. Dar cine era această tânără domnişoară şi ce pericole o pândeau din partea lui Sir Reginald dintre toţi oamenii? Poate că bărbatul era un arogant îngâmfat, dar era inofensiv, din câte ştia Lucas. Deşi cavalerul fusese cu siguranţă un ghimpe în coastele lui Lucas pe timpul verii. Sir Reginald oscilase între a apăra legea forţei de muncă şi a o respinge, aşa că Lucas îşi petrecuse mare parte din ultimele luni încercând să-l convingă pe cavaler de meritele legii.

În mod normal, Lucas ar fi fost mulţumit să dea la petrecere peste unul dintre oamenii pe care încă trebuia să-i convingă. I-ar fi oferit ocazia să-şi susţină cauza, dar la această petrecere în mod deosebit ar fi fost jenant dacă Sir Reginald îl recunoştea, ceea ce era posibil, cu păr pudrat sau nu. Era evident că Lucas trebuia să stea departe de el.

— Nu mă deranja... încă, răspunse tânăra cu ceea ce părea a fi un zâmbet nestăpânit. Dar de asta am vrut să mă îndepărtez aşa de repede de el. Sunt convinsă că în viitor mă va deranja.

Lucas era indecis dacă să zâmbească sau să se încrunte. Această tânără domnişoară avea un mod fascinant de a se exprima. Tot ceea ce spunea era ceva neaşteptat. Îşi dădu seama că abia aştepta să-i audă

următoarea frază. Dar nu-i plăcu să audă că ea anticipa necazuri din partea lui Sir Reginald. Cavalerul spusese sau făcuse ceva necavaleresc faţă de ea?

— Vreţi să-i spun să păstreze distanţa faţă de dumneavoastră, milady?

Lucas îşi dădu seama cât de impertinent sunau cuvintele de cum îi ieşiră pe gură. În calitate de conte, Lucas avea tot dreptul să spună aşa ceva, dar ca servitor… era cu totul altceva. La dracu'! Nu începuse tocmai bine şarada asta, nu-i aşa? Ca să nu mai spună că nu prea putea să-i zică lui Sir Reginald să păstreze distanţa cât era îmbrăcat ca un servitor. Pentru prima dată în toată dimineaţa, Lucas se îndoia serios de inteligenţa experimentului cu Clubul Valeţilor.

Tânăra veni mai aproape. Părea că-i studiază chipul.

— Eşti foarte amabil, domnule…?

— Lucas, zise el.

La dracu'! Acum va crede că acesta era numele lui de familie. Ce avea această tânără de-l tulbura? În mod normal, era mult mai stăpân pe el decât cum se purta în prezent.

— Domnule Lucas, răspunse ea, dar nu cred că-i nevoie. Pot să mă descurc singură cu Sir Reginald. Atât timp cât îl văd venind, adăugă ea cu un râset ciudat.

— Cum doriţi, milady, zise Lucas.

Era în cameră de suficient timp. Ar trebui să plece înainte să ajungă mama ei şi să-i găsească împreună în cameră nesupravegheaţi. Tuşi şi gesticulă spre uşa pe care tânăra o bloca din nou.

— Mai doriţi ceva, milady? întrebă el pe cel mai îndatoritor ton al său.

Doamna Cotswold insistase că un servitor adevărat nu pleca niciodată dintr-o cameră fără a întreba dacă se mai doreşte ceva.

— Oh, eu…

Tânăra domnişoară roşi din nou şi el îşi dori să-i atingă pielea moale.

— Păi, atunci, eu o să…

El făcu un gest către uşă.

— Oh, da, da, desigur. Ea se îmbujoră cu o nuanţă şi mai profundă de roz. Era cu mâna pe clanţă când ea zise: Stai, eu…

El se întoarse şi o lovi peste mâna întinsă, în care aparent ţinuse un fel de monedă pentru că aceasta căzu pe podea cu un zornăit.

În acelaşi moment se aplecară amândoi să o ridice.

— Mă scuzaţi, zise el.

— Oh, vai, zise ea.

Capetele li se ciocniră cu o bufnitură sănătoasă. El culese primul moneda şi amândoi îşi cereau profund scuze unul celuilalt în timp ce se ridicau şi-şi frecau capetele. El vru să-i returneze moneda şi ea îi împinse mâna. Căldura degetelor ei îl arse chiar dacă ea avea mănuşi.

— Nu. Nu. Păstreaz-o. Era pentru tine, zise ea, încă roşind profund.

— N-aş putea să o accept, milady. Nu după ce aproape că v-am dărâmat pe podea.

— Nu, te rog. Ai câştigat-o. Mulţumesc pentru discreţia cu Sir Reginald, adăugă ea încuviinţând din cap.

— Este plăcerea mea, milady.

Lucas ura să-i ia banii. Se simţea ca un mitocan, dar cu cât aştepta mai mult, cu atât mai mari erau şansele să fie descoperiţi împreună. Lui Lucas îi răsunară în urechi cuvintele lui Worth. Ducele îşi declarase intenţia de a lua bacşişul oferit de invitaţi. Worth zisese că abia aştepta. De fapt, pariase la Clubul Valeţilor că el va primi mai mult bacşiş decât oricare dintre ei. Un pariu pe care Lucas şi Bell cu greu l-ar fi putut refuza. Worth avea cele mai mici şanse să fie plătit pentru un serviciu exemplar. Căzuseră repede de acord şi acum, cu gândul la pariu, Lucas băgă moneda în buzunar. Şi pentru că dacă ar fi fost un servitor adevărat, ar fi acceptat bucuros bacşişul. Nu avea sens să pară suspect în mod inutil.

— Mulţumesc, milady. Trebuie să plec.

Mângâie moneda din buzunarul vestei de culoarea smaraldului.

— Nu, eu îţi mulţumesc, răspunse ea. Măcar atât pot face.

Lucas trase de clanţă.

— Îmi faceţi un favor, milady? întrebă el, ştiind că era complet deplasat, dar neputându-se stăpâni.

Ea clipi la el.

— Ce favor?

— Îmi spuneţi cum vă cheamă?

Ea mări surprinsă ochii.

— Cum mă cheamă?

— Da, sper să nu mă consideraţi prea îndrăzneţ.

Dintr-odată se simţi ciudat că întrebase. Dar scopul lui avusese două aspecte. Mai întâi, chiar voi să-i ştie numele ca să se poată interesa discret despre ea şi familia ei. Şi apoi, hotărâse că a pune o întrebare necuvenită s-ar putea să fie cea mai bună cale să afle ce părere avea ea cu adevărat despre servitori şi astfel să-i zărească şi caracterul. Era pe cale să afle dacă ea era avară.

Ea îşi dădu la o parte bucla de pe umăr şi pe faţă îi apăru un zâmbet larg.

— Bănuiesc că-i corect să-ţi spun numele meu după ce ai fost aşa de amabil să mi-l spui pe al tău, răspunse ea. Eu sunt Frances. Frances Wharton.

— Mulţumesc, milady.

Făcu o plecăciune. Gata. Nu doar că ea nu se simţise ofensată de întrebare, dar îi mai oferise şi un zâmbet superb. Până acum France Wharton chiar părea o tânără domnişoară drăguţă.

Lucas ieşi din cameră şi închise uşa în urma sa. Ieşise la fix. James ieşea din celălalt dormitor şi Lucas coborî scările alături de el pentru a se ocupa de următoarea trăsură.

Scoţând moneda din buzunar, o aruncă în aer şi o prinse în pumn. Frances Wharton? Nu folosise şi cuvântul „lady”, dar probabil că era nobilă, pentru că altfel nu ar fi fost invitată la petrecere. Ca să nu mai vorbim că era îmbrăcată ca o lady, vorbea ca o lady şi fusese tratată ca o lady de Theodora. Interesant atunci că nu folosise acel

cuvânt când îi spusese numele ei. Nici nu simţise nevoia de a spune numele tatălui ei. Wharton? Hmm. Se pare că Lucas ştia un baron cu numele ăsta. Pe chip i se întinse un zâmbet. Da, într-adevăr. Frances Wharton putea să fie o tânără domnişoară la care să fie atent.

Capitolul 5

În acea seară, la masa lungă din sufrageria lui Lord Clayton, scaunul gol din dreapta lui Frances nu-i provocă nicio grijă. Mama ei stătea de partea cealaltă a golului, supraveghind-o pe Frances în timp ce zâmbea şi încuviinţa din cap precum o nebună de la azil. Mama ştia clar ceva ce o mulţumea despre viitorul ocupant al scaunului. Ceea ce putea să însemne un singur lucru. Sir Reginald era pe drum. Teoria era logică. Nu ocupa nici un alt loc de la masă şi dorinţa fierbinte a lui Frances ca el să se fi îmbolnăvit şi să nu vină deloc se frânse când Lady Clayton zise cu voce tare pentru ca toată masa să audă:

— Sir Reginald ar trebui să sosească în orice moment.

Inima lui Frances se prăbuşi.

Înainte de cină încercase deja să se prefacă bolnavă, considerând că asta ar fi fost o alternativă mult mai bună decât să se poarte ca o scorpie. Ca să facă pe scorpia ar fi trebuit să joace teatru şi asta era cu siguranţă obositor, pe când a te preface bolnav însemna să stai întins în pat şi să citeşti, şi ce ar fi putut fi mai bine decât asta?

În ciuda tusei false a lui Frances, a dosului palmei la frunte şi a multor oftaturi suspinate, mama ei nici nu voise să audă. Mama îi ordonase să se îmbrace pentru cină şi să se pregătească să fie fermecătoare şi prietenoasă. Îi mai reamintise şi că nu trebuia să menţioneze, sub nicio formă, ceva despre legea forţei de muncă sau orice altceva referitor la politică.

Frances îi permisese cu reticenţă bietei Albina să o ajute să se îmbrace, în tot acest timp îndoindu-se serios că

va putea fi fermecătoare *sau* prietenoasă, mai ales dacă vecinul ei la cină era Sir Reginald. Cum să se prefacă interesată când bărbatul începea să povestească o istorie despre picioarele lui sau ceva la fel de stupefiant? Abigail se pricepuse mereu la a asculta poveştile plictisitoare ale altor oameni şi la a se preface interesată. Frances însă avea tendinţa de a alterna între expresii de iepure prins în capcană şi pastor adormit, cum le descrisese mama ei. Dar Frances nu avea de ales. Poveştile plictisitoare erau plictisitoare, şi Sir Reginald se dovedise a cădea în păcatul acesta în mod repetat.

Pentru a mia oară, Frances se întrebă de ce mama ei nu renunţa pur şi simplu la ea şi nu economisea banii de zestre pentru Abigail. Abigail era fermecătoare. Abigail era prietenoasă. Abigail abia aştepta să se mărite, să conducă o gospodărie şi să aibă o familie. Abigail nu voia să discute niciodată despre politică. Abigail semăna mai mult cu celelalte tinere femei de la petrecere. Ce ghinion că Abigail nu era sora mai mare dintre ele două!

Frances privi în jur la ceilalţi invitaţi de la masă. În mare parte, erau tinere domnişoare şi mamele lor. De fapt, acum că Frances se gândea, de la masă lipseau considerabil domnii burlaci. Nu că ar fi deranjat-o cu privire la curtat, dar bănuia că celelalte domnişoare veniseră aici (la fel ca mama ei) cu speranţa de a găsi mai mulţi burlaci. Frances ridică din umeri în sinea ei. În mod normal, era interesată să discute politică cu burlacii, dar cum îi promisese deja mamei că nu va aborda subiectul, bănuia că acum nu mai conta cât de mulţi erau prezenţi. Dar se îndoia serios că celelalte tinere şi mamele lor gândeau la fel.

Frances se mai uită o dată pe furiş în jurul mesei. Erau câteva tinere minunate. Le recunoscu pe fiecare. Ca şi ea, erau toate paria sezonului. Cele care nu aranjaseră nicio căsătorie.

Cu o singură excepţie notabilă.

Lady Julianna Montgomery.

Lady Julianna era fiica ducelui de Montlake şi sora

prietenei lui Frances, Mary. Lady Julianna era superbă, cu părul blond şi ochii de un verde-deschis. Era înaltă, zveltă şi manierată. De fapt, era aşa de bogată, populară şi frumoasă încât *Times* îi urmărise debutul şi curtările succesive. Abigail şi mama ei stătuseră ca pe ghimpi cât îi citiseră poveştile. Frances îşi amintea frânturi din bârfele lor. Aparent, în anul precedent, când Lady Julianna debutase, existaseră zvonuri că atrăsese atenţia evazivului duce de Worthington, dar nimeni nu crezuse asta cu adevărat. După toate relatările, Worthington era fermecător şi peste măsură de frumos, dar era şi un bine cunoscut afemeiat şi un cunoscut jucător. Niciodată nu frecventa evenimentele aristocraţiei. Cu toate astea, zvonurile avuseseră o oarecare credibilitate. Până la urmă, dacă Worthington avea de gând să se însoare în sfârşit, Julianna Montgomery era cu siguranţă genul de tânără care ar fi putut să-l ducă la altar. În mod surprinzător, Lady Julianna rămăsese fără obligaţii pe durata întregului său sezon de debut, dar în acest sezon găsise un partener excelent. Se logodise cu marchizul de Murdoch. Marchizul era tânăr, bogat, chipeş şi moştenitorul ducelui de Murdoch, unchiul său fără copii.

Frances luă o înghiţitură din vin şi din spatele paharului se uită la Lady Julianna.

Blonda era la petrecere cu mama şi cu sora ei mai mică, care tocmai debutase în acest sezon şi încă nu se logodise. Lady Julianna era tot ceea ce nu era Frances. Regală. Senină. Fermecătoare. Superbă. Frances nu avea să ştie niciodată cum reuşea să păstreze o expresie senină şi amabilă pe chip. Fără îndoială că Lady Julianna era un diamant de primă clasă. Cu siguranţă zestrea ei era indecent de mare. Şi Frances era complet sigură că Lady Julianna nu făcea niciodată ceva necuvenit, cum ar fi să deschidă o discuţie despre politică cu potenţialii pretendenţi. Nu era de mirare că marchizul de Murdoch o ceruse de soţie.

Când Lady Julianna se întoarse dintr-odată şi-i surprinse privirea, Frances aproape că-şi scăpă paharul de

vin. Îşi feri repede privirea. Perfect! Acum fusese surprinsă holbându-se la Lady Julianna Montgomery. Ce altfel de comportament nepoliticos mai putea avea în seara asta? Se uită la ceasul aflat pe şemineul din centrul lungii încăperi. Acel ceas era cea mai lentă maşinărie din istorie. Oftă doar pentru ea. Va fi obligată să stea aici cel puţin încă două ore, dacă nu trei. Genul acesta de reuniuni formale erau aşa de lungi şi plictisitoare. Mai ales când discuţia era aşa de trivială ca acum. Mama pălăvrăgea cu femeia de lângă ea despre iminenta sosire a lui Sir Reginald. Frances se plictisea deja şi cavalerul nici nu sosise.

Singurul lucru care făcea ca seara să nu fie complet pierdută era faptul că acel servitor foarte chipeş, care o ajutase cu cuferele şi-o întrebase cum o cheamă în această dimineaţă, servea la masă. Nu reuşise să-şi ia ochii de la el toată seara. I se părea ei sau el tocmai se uitase la ea? Îl chema Lucas. Domnul Lucas. Fusese foarte amabil cu ea. Încercase chiar să-i dea moneda înapoi. Nu mai cunoscuse vreodată un servitor care să facă aşa ceva. Niciun servitor care să fie aşa de chipeş şi bine făcut ca el. Pe lângă faptul că era înalt, umerii lui laţi umpleau haina neagră ce-i venea perfect, ca să nu mai menţioneze şi… Dumnezeule, i se înfierbântau obrajii. Mama ar face o criză dacă ar şti ce gânduri necurate avea Frances despre un servitor. Îşi ascunse zâmbetul după şervet şi încercă să nu se uite la domnul Lucas. Prea mult.

Câteva clipe mai târziu, Sir Reginald intră grăbit în sufragerie.

— Îmi pare *teribil* de rău, milady, zise el către gazda lor, dar am primit o scrisoare de la *prinţul regent* şi nu amâni să citeşti o scrisoare de la Georgie.

Se prefăcu că dorea ca doar Lady Clayton să audă, dar rosti cuvintele suficient de tare să fie auzite în întregul salon.

Frances nu se abţinu. Privi la domnul Lucas. Tocmai îşi dăduse ochii peste cap? Asta era interesant. Mai luă o înghiţitură din paharul ei de vin pentru a-şi reprima din nou zâmbetul.

Sir Reginald îşi găsi repede scaunul gol la dreapta lui Frances şi se aşează. Tocmai voia să deschidă gura să vorbească, când mama se aplecă spre Frances pentru a-i spune:

— Dragul meu Sir Reginald, trebuie să ne povestiţi totul despre ce a spus *prinţul regent* în scrisoarea sa.

Lui Frances nu-i scăpă că şi mama subliniase cuvintele „prinţul regent” şi aproape că se răsturnase din scaun în încercarea de a-i atrage atenţia lui Sir Reginald.

Pe buzele subţiri ale cavalerului apăru un zâmbet mulţumit de sine, timp în care domnul Lucas îi aranja un şervet în poală. Frances observă cu o oarecare repulsie că Sir Reginald nici măcar nu se uită la servitor.

Sir Reginald tuşi.

— Păi, m-a întrebat cum îmi merge la petrecere şi a dorit să ştie dacă mi-ar face plăcere să vin la cină la *Carlton House* când mă întorc, anunţă Sir Reginald, cu vocea ridicată din nou ca întreaga masă să audă.

— Ai auzit asta, Frances? întrebă mama, încuviinţând din nou din cap. Sir Reginald a fost invitat la *Carlton House.*

Frances făcu un efort să zâmbească şi să încuviinţeze din cap, dar era sigură că arăta suferindă şi ciudat. De ce continuau să sublinieze cuvintele „prinţ regent” şi „Carlton House”? Frances nu-l plăcuse niciodată pe prinţ şi nu avea de gând să înceapă să-l placă acum. Omul era aproape mereu de partea greşită în orice problemă politică de care fusese ea vreodată interesată.

— Intenţionez să-i răspund şi să-l invit aici, cu binecuvântarea lui Lady Clayton, desigur.

Sir Reginald zâmbi şi încuviinţă din cap către Lady Clayton care îşi ridică paharul de vin, înclină din cap şi zise:

— Desigur, Sir Reginald. Desigur.

Mama aproape că ţipă. Puse o mână pe piept.

— Regentul! Să vină aici! Adică, gândeşte-te, Frances.

Încăperea se umplu cu multe discuţii şi entuziasm la vestea că prinţul regent va fi invitat să se alăture. Frances se uită la domnul Lucas care îşi strânsese pungă buzele şi ridicase din sprâncene cu o expresie de entuziasm în bătaie

de joc la veste. Ea îşi reprimă din nou râsul în spatele şervetului chiar înainte ca Sir Reginald să se întoarcă spre ea şi să-i spună:

— Draga mea domnişoară Wharton, mă bucur să vă văd din nou. Încă-mi amintesc fascinanta noastră discuţie despre whist de ultima dată când am vorbit.

— Şi eu mi-o amintesc, reuşi să murmure Frances, în timp ce mama zâmbea aprobator.

Frances privi la domnul Lucas când spuse asta şi fu convinsă că văzu o umbră de zâmbet pe buzele lui ferme. Dumnezeule, dar frumos mai era! Era cumva cald în sufragerie dintr-odată?

— Da, adăugă mama, Frances a menţionat de câteva ori despre conversaţia voastră fascinantă despre whist.

Mama se aplecă aşa de mult spre Sir Reginald, încât Frances fu nevoită să-şi ia paharul de vin ca să nu cadă şi să se dea aşa de mult pe spate în scaun încât risca să cadă. De altfel, când scaunul se înclină spre spate, domnul Lucas apăru şi îndreptă scaunul.

— Ai grijă, Frances, şopti mama încet, cu un zâmbet fals lipit pe faţă de dragul lui Sir Reginald.

Frances îi mulţumi din priviri domnului Lucas şi ridică din nou paharul de vin la buze. Era destul de sigură că mama va înnebuni dacă va continua să zâmbească aşa.

Când Frances reveni să asculte conversaţia, Sir Reginald vorbea în continuare despre whist. Frances se uită cu coada ochiului la cavaler. El chiar credea că povestea lui despre whist era fascinantă? După zâmbetul larg de pe chipul său, părea să o creadă pe mama.

Frances se luptă cu impulsul de a clătina din cap. Unii oameni credeau prea repede linguşirile.

Câteva clipe mai târziu, Frances se uita prin încăpere pentru a surprinde din nou privirea domnului Lucas, dar aparent plecase. Probabil că se îndrepta spre bucătării pentru a aduce următorul fel de mâncare. Frances avu ciudata senzaţia că rămăsese singură. Privi din nou în jurul mesei. Când privirea îi căzu pe Lady Julianna, femeia îi zâmbi încurajator. Frances îi zâmbi şi ea chiar după ce Sir

Reginald tuşi din nou.

— Sper să nu mă consideraţi prea îndrăzneţ că vă spun, domnişoară Wharton, dar v-am căutat toată după-amiaza, anunţă cavalerul.

— Da? zise Frances, strângându-şi paharul de vin de parcă o putea cumva salva de conversaţie. Îmi pare rău să aud asta.

Pentru această declaraţie mama se încruntă la ea.

Dar cuvintele nu păreau să-l fi afectat cumva pe cavaler. El continua să vorbească de parcă nici nu o auzise:

— Da, dar când mi-a sosit omul de la Londra cu poşta şi era o scrisoare de la *prinţ,* ei bine…

Sir Reginald lăsă fraza să moară.

„A fost mai important să citească scrisoarea decât să mă caute”, termină în gând Frances în locul lui, muşcându-şi buza ca să nu zâmbească. Îşi dorea ca domnul Lucas să fi fost în încăpere ca să audă ultima parte. Sir Reginald putea să fie destul de amuzant după ce consumai destul vin şi aveai perspectiva corectă.

— Oh, mai povestiţi despre scrisoarea *prinţului,* îl încurajă mama pe Sir Reginald.

Părea că-i gata să-şi sfâşie şervetul de entuziasm. Frances continua să-şi ţină paharul de vin de parcă era ultima legătură cu sănătatea mintală.

— Desigur că în scrisoarea de la *prinţ* mai erau şi altele, continuă amabil Sir Reginald, dar nu devii confident al *prinţului* povestindu-i secretele.

Omul îşi tamponă buzele cu şervetul şi se uită cu subînţeles la Frances.

Frances îşi mută nefericită privirea. Cercetă încăperea. La masă erau patru lachei care serveau şi doi dintre ei fuseseră ocupaţi luând bolurile cu supă, în timp ce domnul Lucas şi al patrulea ieşiseră din încăpere. Cei doi reveniră în curând aducând un platou mare din argint pe care se afla o gâscă friptă. Aşezară platoul pe un bufet gol şi începură să-i ajute pe ceilalţi doi lachei să aranjeze farfuriile. Frances nu fusese niciodată prea atentă la intrările şi ieşirile servitorilor la mese precum aceasta, dar

în seara asta urmărea toate mişcările domnului Lucas. La scurt timp după ce el termină cu farfuriile, era ocupat trecând de la o persoană la alta, oferind felii de gâscă friptă, în timp ce doi dintre colegii lui cărau platoul. Ea îi urmări înaintarea, cu un sentiment ciudat bolborosind în stomac cu cât el se apropia de ea.

— Milady? întrebă el, făcând o plecăciune când în sfârşit ajunse la locul ei. Gâscă friptă?

— Da, te rog, răspunse ea, fără să se uite la el şi sperând cu disperare că nici mama, nici însăşi domnul Lucas nu-şi vor da seama că ea se îmbujorase.

La naiba! Niciodată nu roşise când i se oferise gâscă friptă. *Ea* era gâscă.

Fu servită rapid şi eficient, după care domnul Lucas şi platoul trecură la Sir Reginald, în vreme ce mama întrebă:

— Sir Reginald, cât de des cinaţi cu *prinţul?*

Ochii mamei sclipeau într-un fel care o îngrijoră pe Frances. Era oficial. Interesul mamei pentru prietenia cavalerului cu prinţul se apropia de obsesie.

— Oh, destul de des, aş zice, răspunse Sir Reginald cu un alt zâmbet îngâmfat pe faţă.

Frances se uită la domnul Lucas, care de data asta arcui dintr-o sprânceană. Era evident că se îndoia de declaraţia trufaşă a lui Sir Reginald. Frances bâjbâi după şervet pentru a-l duce la buze înainte să izbucnească în râs.

— Prinţului îi place whistul? reuşi ea în sfârşit să-l întrebe pe Sir Reginald.

Cavalerul mări ochii. Frances nu era sigură dacă el era mulţumit că ea îl întrebase ceva sau mulţumit că avea o ocazie în plus să vorbească. Poate ambele?

— Da, îi place, milady.

Următoarele trei sferturi de oră Frances stătu să-i asculte pe Sir Reginald şi pe mama ei conversând îndelung despre obiceiurile cu jocurile de noroc ale prinţului regent, în timp ce ea bea din vin şi se folosea de furculiţă ca să se joace cu friptura.

Când Sir Reginald se lansa într-o istorisire care părea să nu scape niciun detaliu despre călătoriile lui la Clayton

House, descriind complet detaliile fiecărei opriri pentru a schimba caii, cum îl duruse spatele de fiecare dată când cobora din trăsură şi (poate cel mai fascinant) cât de mult noroi părea să se afle pe drumuri în ultima vreme, Frances se hotărî că nu mai putea. Poate că nu era în stare să se prefacă bolnavă, dar nimic nu o oprea să pretindă că-i o scorpie. Abia decise să facă o scenă care (spera) să-l oripileze pe Sir Reginald şi (cu îndurare) să-i ofere scuza pentru a ieşi din sufragerie, când îl văzu pe domnul Lucas turnându-i mai mult vin în pahar.

Asta era. Ocazia perfectă. Nu căutai calul de dar la dinţi.

Se uită la domnul Lucas şi-i făcu cu ochiul, sperând că privirile pe care le schimbaseră toată noaptea nu existau doar în imaginaţia ei. Ar fi regretat crunt dacă domnul Lucas ar fi interpretat greşit, dar oricum îşi va cere sigur scuze mai târziu.

Se ciocni de braţul domnului Lucas, făcând să se verse vinul pe faţa de masă şi pe fustele ei şi sări imediat în picioare. Îşi şterse frenetic rochia pătată cu şervetul.

— Bădăran neîndemânatic! strigă ea pe cel mai ascuţit şi mai indignat ton. Uită-te la fusta mea! Este distrusă!

Domnul Lucas se întoarse cu spatele la masă ca doar ea să-l vadă. Pentru un groaznic moment, ea crezu că se înşelase total şi că el nu înţelesese că o făcuse dinadins.

Făcu o plecăciune către ea, semnalând cu sclipirea din ochi că era de acord cu şiretlicul.

— Îmi cer mii de scuze, milady. Voi aduce imediat ceva pentru a curăţa fusta.

— Nu-i nevoie, răspunse ea, tot pe un ton tăios. Rochia este distrusă. Mă voi retrage în cameră şi camerista mea se va ocupa de rochie.

Mama, care abia avusese timp să înţeleagă ce se întâmplase, se făcuse roşie ca un măr.

— Frances, ce Dumnezeului te-a apucat? Coboară vocea.

Mama se uita intens la Sir Reginald căutând reacţia lui

la scenă, cu un zâmbet fals pe chip.

Lady Clayton se ridică şi veni spre ea. Acea doamnă minunată îşi ceru scuze încet şi îi însoţi repede şi pe Frances, şi pe domnul Lucas afară din încăpere. Abia făcu doi paşi spre uşă, când îl auzi pe Sir Reginald spunând mamei:

— Îmi place o femeie cu spirit. Şi servitorul ăla *a fost* un bădăran neîndemânatic.

Fir-ar! Cu comportamentul ăsta îl *atrăgea* pe dobitoc? De cum ajunseră pe coridor, Frances se întoarse pentru a-i cere scuze domnului Lucas, dar Lady Clayton îi ordonase deja să se întoarcă în sala servitorilor de la subsol şi să rămână acolo pentru restul serii. Oh, vai! Frances nu avea cum să ştie sigur dacă el îşi dăduse seama că ea o făcuse dinadins. Va trebui să-l caute mai târziu.

Capitolul 6

Frances Wharton, se gândi Lucas două ore mai târziu, sprijinindu-se cu un umăr de un perete din sala servitorilor. Din fericire, nimeni nu păruse să-l recunoască înainte ca Theodora să-l scoată din salonul de cină mai devreme. Se întorsese imediat cu spatele la masă şi Theodora îl luase repede de acolo, împreună cu domnişoara Wharton.

Rămăsese jos, uitându-se la majordom cum îşi îndeplinea îndatoririle şi punând întrebări despre planurile pentru a doua zi. De când venise aici învăţase câte ceva despre ce însemna viaţa de servitor şi, spre încântarea lui, majoritatea servitorilor lui Clayton păreau mulţumiţi să-l înveţe. Probabil la ordinele doamnei Cotswold, dar şi aşa, aprecia ajutorul lor şi faptul că nu erau intimidaţi de prezenţa lui. Desigur, câţiva dintre ei continuau să uite că nu trebuiau să-i spună „milord”, dar el le reamintea repede. Prezenţa lui în sala servitorilor făcuse una dintre servitoare să roşească mai devreme. Spera să nu o fi stingherit prea mult pe biata fată.

Munca de servitor era mult mai dificilă decât îşi imaginase Lucas. Îşi petrecuse seara urcând şi coborând în grabă multe scări în timp ce încerca să-şi păstreze echilibrul cu farfurii elaborate pline cu mâncare. Nu doar că-i fusese testată rezistenţa fizică, dar şi cea mentală, pentru că fusese destul de ocupat încercând să-şi amintească din ce direcţie se servea din supieră, pe ce parte a fiecărui invitat să stea cât servea şi cât anume să aştepte la fiecare loc înainte de a trece la următorul pentru a se asigura că nu mergea prea lent. Să se asigure că nu varsă deloc mâncare pe invitaţi sau pe masă era o ispravă. Ar fi trecut peste prima seară fără incidente dacă domnişoara Wharton nu l-ar fi lovit intenţionat peste braţ.

Dar cea mai mare teamă a serii pentru el fusese că mesenii îl vor recunoaşte – şi erau câţiva –, că se vor uita dintr-odată la chipul lui şi-şi vor da seama cine este. Uimitor însă câtă dreptate avusese Bell.

Marchizul spusese că niciunul dintre membrii aristocraţiei nu se va uita de două ori la Lucas când va fi îmbrăcat cu livrea şi va purta o perucă pudrată şi, pentru numele lui Dumnezeu, aşa fusese. Cu excepţia domnişoarei Wharton, care se tot uitase la el. Ştia că ea se uita la el pentru că el continua să se uite la ea. La început, îşi făcuse griji când Sir Reginald se aşezase lângă ea. Mai ales când lăudărosul se apucase să anunţe la masă că era prieten cu prinţul regent. De fapt, aproape că strigase cuvintele „prinţul regent” ca întreaga masă să-l audă.

Şi îi spusese prinţului „Georgie”? *Asta* era destul să-ţi facă greaţă. Dar mesenii păruseră impresionaţi. Mai ales Lady Winfield. Lucas habar nu avea de ce. Carlton House era faimoasă pentru cinele ei opulente, dar nu era prea distractivă. Adică Lucas încerca în general să scape de invitaţiile la cină la Carlton House (şi primise destule de-a lungul anilor). În trecut fusese ciudat acolo din cauza prezenţei doamnei Fitzherbert şi pentru că discuţia era mereu despre prinţ.

Lucas prefera compania prietenilor săi la hanul Capra Curioasă decât îngrădirile sufocante din Carlton House. Dar

prietenia lui Sir Reginald cu regentul era unul dintre motivele pentru care Lucas era interesat să-şi asigure votul cavalerului. Omul făcea parte din grupul prinţului şi prinţul avea influenţă asupra a destui parlamentari. Dacă Lucas reuşea să aducă acel grup de loialişti regali la cauza lui, votul pentru legea forţei de muncă ar fi fost garantat. Dar Lucas trebuia să-l curteze pentru a-i obţine favorul, dacă voia să-l câştige pe Sir Reginald şi acoliţii lui.

Da, în seara asta lui Lucas îi păruse rău de Frances Wharton. Nu se putuse abţine. Îşi dăduse seama de ce în această dimineaţă încercase aşa de tare să se ascundă. Îl evita cu orice preţ pe Sir Reginald. În clipa în care cavalerul se aşezase, ea păruse gata să o ia la fugă. Lucas se grăbise pentru a-l ajuta pe Sir Reginald cu şervetul. Orice grijă că Sir Reginald ar fi ridicat privirea la el şi l-ar fi recunoscut se topi repede. Bărbatul mai în vârstă nici măcar nu-l băgase în seamă. Sir Reginald era mult prea interesat să se holbeze în decolteul domnişoarei Wharton. La asta îi fusese greu să se uite. Voise să-i dea una în stomac cavalerului pofticios.

Dar existau beneficii în a fi invizibil. Lucas chiar începea să se simtă bine. Era ca şi cum făcuse un soi de magie. Senzaţia era şi alarmantă, şi eliberatoare în acelaşi timp. Chiar era uimit că niciunul dintre meseni (în afară de domnişoara Wharton şi de Theodora) nu se uitase în ochii lui. Pe de altă parte, putea să audă comentarii pe care ca invitat n-ar fi avut niciodată ocazia să le audă.

Urmărise îndeaproape interacţiunile domnişoarei Wharton cu Sir Reginald. Lucas se apropiase de ei destul de des, pentru a reumple paharele cu vin, încât reuşise să audă o parte din conversaţia plictisitoare cu care Sir Reginald o chinuia pe biata domnişoară Wharton. Ar fi putut să jure că întreaga conversaţie era despre noroi. El şi domnişoara Wharton schimbaseră mai mult de o privire, amândoi dându-şi ochii peste cap la poveştile cavalerului.

La un moment dat pe durata serii, expresia de suferinţă de pe chipul bietei domnişoare Wharton îl făcu pe Lucas să vrea să-i toarne în poală lui Sir Reginald toată

supiera plină cu supă de ţestoasă. Dar ea răspunsese repede cu unul sau două comentarii neruşinate, ceea ce-l făcu pe Lucas să zâmbească şi pe mama ei să pălească. În seara asta aflase mai multe despre Frances Wharton. Tânăra domnişoară nu era timidă şi aparent nu-i era deloc ruşine să spună ceea ce gândea. Lui Lucas i-ar fi plăcut să mai audă din comentariile spirituale ale domnişoarei Wharton, dar ieşea prea des din încăpere din cauza îndatoririlor sale, când trebuia să se coboare cu James după următorul fel de mâncare.

Theodora băuse vin toată seara, probabil ca să nu râdă de el. Fusese şi îngrozită, şi încântată de ideea Clubului Servitorilor. Până la urmă Clayton o convinsese să participe, dar după ce fusese de acord, se cufundase total în intrigă şi era mereu amuzată de asta. Şi ea părea contrariată să vadă că nicio persoană de la masă nu-l recunoscuse pe Lucas. Fie, ţinând cont de lista lor de invitaţi, erau doar câteva persoane prezente care îl mai întâlniseră, şi mitocanul de Sir Reginald era cea mai sigură alegere, dar era aşa de ocupat să discute despre propria persoană şi de apropierea lui de prinţ, încât nu se uitase deloc la servitori.

Clayton se aşezase la celălalt capăt al mesei, ignorându-l cu asiduitate pe Lucas. De fapt, Clayton reuşise aşa de bine să-l ignore încât era aproape ciudat. Când Lucas ajunsese în sfârşit la el, să-l servească cu gâscă, Clayton îl expediase. Va trebui să discute cu el să nu se poarte aşa de evident.

După ce domnişoara Wharton se folosise de el pentru a-şi vărsa vinul pe rochie, Lucas încremenise. Aşa îl va recunoaşte toată lumea? Că ea îi spusese „bădăran neîndemânatic”? Zâmbi vag în colţul gurii. Biata femeie, nu era o actriţă prea pricepută. Îşi spusese replicile mult prea formal. Dar fusese suficient de bine să-l păcălească pe Sir Reginald şi scopul ei fusese clar să scape din prezenţa cavalerului.

O oră după terminarea cinei, când coborâseră, Theodora şi Clayton nu mai puteau de râs. Se prefăcuseră

că aveau de discutat cu Lucas despre comportamentul lui neîndemânatic. Şi-l mai tachinaseră şi ceilalţi servitori. Cu toţii îi spuseseră că era rar când un servitor nu făcea genul acesta de greşeli şi că fusese un ghinion că vărsase vinul pe cea mai mare scorpie de la petrecere. Evident că Lucas nu avea de gând să trădeze secretul domnişoarei Wharton şi să le spună tuturor că ea doar se prefăcuse furioasă. Nu era secretul lui de dezvăluit.

Dar teama de a fi prins prefăcându-se a fi servitor fusese reală. Odată ajuns în siguranţă sub scări, îi trecu pentru a suta oară prin cap un gând de când sosise aici: poate că nu proceda corect cu căutarea unei soţii. Poate că trebuia să se lase la mila mamei şi a surorii lui şi să le lase pe ele să-i aleagă o mireasă. Se şi oferiseră de destule ori. Dar el fusese reticent în a le accepta oferta pentru că ştia că mama lui va alege o fată cu zestre mare, din cea mai bună familie, fără să se gândească cum îl privea fata sau ce credea el despre ea. Sora lui ar fi ales pur şi simplu dintre prietenele ei, ceea ce ar fi putut să meargă mai bine decât metoda mamei lui, dar cu siguranţă avea şi metoda asta dezavantajele ei. Sigur existau metode mai bune de a găsi o soţie decât asta. Dar nu putea să nege că vizita lui nu fusese utilă.

În seara asta, cât servise cina, îşi petrecuse timpul privind la celelalte opţiuni, dar privirea îi revenea la domnişoara Wharton. Ea era cea care îi capta atenţia, fie cu expresia de pe chipul ei care indica faptul că-şi închipuia cum să-i toarne supiera în cap lui Sir Reginald, fie că răspundea la comentariile plictisitoare ale cavalerului cu replici inteligente pe care bărbatul nu părea să le priceapă.

— Am auzit că v-aţi distrat sus, în sufragerie, zise doamna Claxton, bucătăreasa, când ieşi din bucătărie, ştergându-şi mâinile de şorţ.

Lucas îşi muşcă buza şi-şi înclină capul. Ştia foarte bine că servitorii n-ar trebui să bârfească despre angajatorii lor şi invitaţii acestora. Ştia şi că aproape toţi servitorii bârfeau despre angajatorii lor şi invitaţii acestora. Se simţi cu adevărat parte din club, clubul real al servitorilor, când

doamna Claxton spuse aşa ceva. Dacă ar fi crezut că el i-ar fi spus lui Clayton sau chiar doamnei Cotswold că ea bârfea, nu i-ar fi spus niciodată aşa ceva lui Lucas.

— Chiar aşa a fost, răspunse Lucas, îndepărtându-se de perete şi mergând alături de doamna Claxton spre scările servitorilor care duceau la dormitoarele lor.

Avea să-şi petreacă noaptea într-o cămăruţă din aripa bărbaţilor de la etajul patru. El insistase să fie servitor în toate aspectele posibile. Şi Bell va fi acolo. Worth însă dormea deasupra grajdurilor cu ceilalţi grăjdari şi ajutoare de grajd.

— Se pare că-s un „bădăran neîndemânatic”, continuă Lucas, rânjind la bucătăreasă.

— Mi-ar fi plăcut să văd asta, zise doamna Claxton, clătinând din cap. Şi mai mult mi-ar plăcea să văd ce ar zice fata dacă ar şti cine eşti cu adevărat.

Lucas îi aruncă doamnei Claxton o privire de avertizare.

— Ştiu. Ştiu. Nu din gura mea se va afla. Dar tot îmi doresc, termină chicotind doamna Claxton.

Tocmai voiau să urce scările când un vârtej de satin verde se năpusti în jos spre el. Lucas fu nevoit să o prindă de încheietură pe tânăra care purta satinul, ca să nu cadă cu faţa pe podeaua pavată.

Când o ridică în sfârşit şi se asigură că stătea fermă pe propriile ei picioare, îşi dădu seama că o prinsese pe domnişoara Wharton.

— Oh, vai, zise ea, înroşindu-se de la piept la rădăcina firelor de păr. Îmi pare teribil de rău. Voiam să cobor înainte să vă duceţi toţi la culcare.

Doamna Claxton şi Lucas doar se holbau la ea. Un mic grup de servitori, care îşi terminaseră îndatoririle, se adună în spatele lor, uitându-se la domnişoara Wharton de parcă un unicorn tocmai apăruse între ei.

— Vă putem ajuta, milady? întrebă doamna Claxton, cu fruntea încreţită. Doriţi ceva de mâncat? Pot să vă trimit o servitoare…

— Oh, nu, nu, nu, zise domnişoara Wharton cu mâna

pe claviculă. Nimic de genul ăsta. Eu doar voiam să-l văd pe domnul Humbolt, majordomul, şi pe servitorii care au servit în această seară în sufragerie.

Lucas se uită bănuitor la ea. Crezuse că ea se ciocnise de mâna lui cu intenţie, ca să verse vinul, dar poate se înşelase. Se afla aici ca să-l jignească din nou? Sau mai rău. Descoperise cumva cine era şi venise să-i ceară socoteală pentru şarada lui?

Domnul Humbolt tuşi şi ieşi în faţă din micul grup, în vreme ce James şi încă doi lachei înaintară şi ei. Lucas doar făcu o plecăciune, pentru că se afla deja lângă ea. Spera că, indiferent ce va spune domnişoara Wharton, niciunul dintre servitori nu va menţiona că el era un conte. Fuseseră cu toţii instruiţi cu atenţie să nu vorbească despre asta în faţa nimănui, cu atât mai puţin în faţa debutantelor, dar teama sâcâitoare era încă prezentă în mintea lui Lucas când el spuse:

— La dispoziţia dumneavoastră, milady.

Ea clipi la el de parcă nu-l recunoscuse încă stând acolo.

— Oh, vai! Tu eşti.

Gura ei formă un mic O surprins.

— Eu sunt, repetă el, pe buze apărându-i pentru scurt timp un mic zâmbet.

Trebuia să admită că iarăşi era curios. Ce căuta aici jos şi la ora asta din noapte?

Ea încuviinţă din cap viguros şi se uită pe rând la Lucas, James, ceilalţi doi lachei şi la domnul Humbolt.

— Vă rog să mă scuzaţi, zise ea, pentru comportamentul meu de mai devreme din această seară din sufragerie. Am avut un motiv întemeiat să mă port aşa, dar cu siguranţă nu am vrut să fiu nepoliticoasă cu niciunul dintre voi.

— Nu vă mai gândiţi la asta, milady, răspunse repede domnul Humbolt.

Lucas îl copie pe James, care doar încuviinţase din cap şi făcuse o plecăciune către domnişoara Wharton.

— Da, păi, ăăă, vă mulţumesc. Ţinea mâinile

înmănuşate strânse în faţă şi trăgea nervos de degete. Se întoarse spre Lucas. Şi îţi datorez nişte scuze speciale pentru că ţi-am spus „bădăran neîndemânatic”, domnule Lucas. Desigur că nu eşti nici neîndemânatic, nici bădăran.

— Nu sunt sigur că mă cunoaşteţi suficient de bine să judecaţi atât de precis, milady, răspunse el cu un zâmbet.

Peste servitori, care tocmai fuseseră martori la un servitor spunând ceva destul de impertinent unei invitate, se lăsă liniştea. Părea că toţi îşi ţin respiraţia la unison până când domnişoara Wharton zâmbi, râse şi spuse:

— Oricum ar fi, domnule Lucas, apreciez enorm cum ne-ai servit la masă în seara asta şi sper că nu ţi-am provocat vreun necaz cu Lord Clayton.

— Nimic cu care să nu se poată descurca, răspunse domnul Humbolt cu o sclipire în ochii albaştri.

Domnişoara Wharton încuviinţă din cap.

— Păi, atunci, ar fi bine să mă întorc sus, zise ea în sfârşit, în vreme ce întregul grup de servitori continua să se holbeze. Din nou, îmi pare teribil de rău pentru modul în care m-am purtat.

Îşi ridică fustele, se întoarse şi plecă la fel de repede cum venise. Lucas se uita după ea, scărpinându-se în bărbie. *Asta* era interesant.

— Măi să fie, zise doamna Claxton cu mâinile în şolduri. Asta chiar este ceva nou. N-am văzut niciodată o domnişoară coborând aici ca să-şi ceară scuze unor servitori.

Capitolul 7

În dimineaţa următoare, Frances deschise încet una dintre uşile mari de lemn ce duceau în biblioteca lui Lord Clayton. Ieri-seară, la cină, înainte să sosească Sir Reginald şi să o determine să se poarte ca o scorpie, Lord Clayton menţionase că deţinea o colecţie de cărţi despre istoria legilor. Frances voia să afle despre legile pentru săraci. Mai

existase vreodată o lege asemănătoare cu legea forţei de muncă propusă în acest moment? Fusese o astfel de lege respinsă? Dacă da, ce argument fusese folosit pentru a convinge Camera Lorzilor să voteze împotriva ei?

Poate că nu avea libertatea de a discuta despre legea săracilor cu vreun nobil de la această petrecere, dar cu siguranţă voia să deţină orice cunoştinţe pentru data viitoare când se va întâlni cu vreun lord nebănuitor la un eveniment între momentul de faţă şi vot. Amânarea votului pentru următoarea sesiune parlamentară îi oferea mai mult timp să atragă atenţia oricărui parlamentar pe care îl întâlnea. Imediat de cum se termina blestemata asta de petrecere.

— Slavă Cerului, respiră ea uşurată, închizând puţin ochii după ce se uitase şi descoperise că încăperea era goală.

Se strecură înăuntru şi închise repede uşa în urma ei. Spera ca niciunul dintre ceilalţi invitaţi să nu vină şi să o deranjeze. Îşi zise cu un zâmbet ironic că era destul de în siguranţă faţă de Sir Reginald, pentru că erau mici şanse ca el să caute ceva de *citit.* Fără îndoială că era ocupat cu corespondenţa sa cu prinţul regent.

Ajunse în centrul încăperii enorme, pe două etaje. Era plină cu cărţi aranjate pe rafturi superbe din stejar de la podea la tavan, într-un şemineu uriaş din partea cealaltă a încăperii ardea mocnit un foc şi draperiile de catifea verde-închis fuseseră trase, lăsând să intre lumina soarelui de dimineaţă. Inspiră adânc. În nări îi intră mirosul cunoscut de hârtie şi cerneală. Ce încăpere minunată, minunată! Se roti până ameţi.

Bibliotecile fuseseră mereu încăperile ei preferate din orice casă. Nu mai avea una de ceva vreme, pentru că tatăl ei fusese nevoit să vândă pe tăcute mare parte din colecţia lui pentru a-şi plăti creditorii. Biblioteca lordului Clayton era însă un vis devenit realitate. Avea o scară ce urca până la al doilea rând de rafturi, rafturi aliniate pe trei pereţi din încăpere. Pe al patrulea perete se aflau ferestre de la podea până în tavan şi dădeau spre o grădină înflorită din

spatele casei, cu o pajişte în depărtare.

Frances îşi luă câteva minute să cerceteze în tăcere spaţiul imens. Hmm. Cu vârful unui deget bătu peste bărbie. Colecţia era mai mare decât şi-ar fi imaginat ea vreodată. Ar fi trebuit să-şi întrebe gazda unde ţinea *cărţile cu legi.* Ar putea să fie oriunde.

Adică ar putea să caute printre cărţi toată ziua şi tot să nu le găsească pe cele pe care le voia ea. Poate că ar trebui să-l caute pe Lord Clayton şi să-l întrebe. Stai. Nu. Nu putea. Bărbaţii de la petrecere planificaseră o plimbare călare în dimineaţa asta. În acest moment nu erau acasă.

Frances puse mâinile în şolduri şi se uită în jur, mijind ochii către părţile mai îndepărtate ale încăperii. Zări repede un grup mare de cărţi în piele maro, ce arătau la fel, ocupând un întreg set de rafturi în colţul îndepărtat de la parter, în apropierea ferestrelor. Numai mărimea colecţiei şi dimensiunile fiecărui volum o făcură să le creadă importante. Îşi va începe căutarea de acolo. Lăsă şalul roz pe divanul din catifea verde-închis din centrul încăperii şi se îndreptă direct spre colţ.

Abia ajunse pe la jumătate când uşa bibliotecii se deschise. Se întoarse, înăbuşind impulsul de a fugi şi a se ascunde. Nu era un copil găsit într-o încăpere în care nu avea voie. Era o invitată şi avea la fel de multe drepturi să se afle în această cameră ca oricine altcineva. Putea doar să spere că oricine intra în încăpere nu era cineva care să vrea să stea la taclale. Palavragiu erau obositori uneori. Mai ales când voiai să citeşti.

Văzu spatele intrusului înainte să-i vadă chipul. Când acesta se întoarse, lăsând să se închidă uşa în urma lui, ea îşi dădu seama că el intrase cu spatele. Avea ambele braţe pline cu mici buşteni. Dar îi recunosc imediat chipul. Era lacheul ei!

Mă rog, nu chiar lacheul *ei.* Bietul om nu-i aparţinea ei sau ceva de genul acesta, dar de la întâlnirea lor iniţială din dimineaţa precedentă, din dormitorul ei şi după scena de aseară de la cină, începuse să se gândească la domnul Lucas ca la cineva special. Acum era încântată să-l vadă.

Mai ales că erau singuri.

Toată noaptea îşi făcuse griji că poate el fusese îngrozit de comportamentul ei din sufragerie. O făcuse în grabă. El ar fi putut avea probleme pentru că vărsase vin pe un invitat. Nu insinuase domnul Humbolt că domnul Lucas fusese certat de Lord Clayton? Frances voia să o găsească pe Lady Clayton în această după-amiază şi să îndrepte lucrurile. Azi-noapte se grăbise să coboare pentru a-şi cere scuze şi fusese uşurată să-l vadă pe domnul Lucas.

Bine, la început se ruşinase că el trebuise să o prindă în cădere, dar apoi fusese uşurată. Apoi, după ce-şi dăduse seama că braţele lui erau în jurul taliei ei, se îmbujorase puternic. De fapt, repetase momentul în gând în mod repetat până când adormise extenuată.

Din cine ştie ce motiv, pentru ea fusese important să-şi ceară scuze faţă de el în primul rând. Acum putea doar să spere că el nu avea o părere *prea* proastă despre ea. Dar iată o ocazie neaşteptată să-şi ceară din nou scuze… mai intim.

— Milady, zise el de cum o văzu stând acolo. Mă scuzaţi pentru întrerupere.

— Nici o întrerupere, răspunse ea. Pentru a doua oară îşi dădu seama că el vorbea corect gramatical. Făcu un pas timid spre el. Domnule Lucas? Ăsta-i numele tău, nu-i aşa?

El îşi coborî privirea spre podea şi încuviinţă din cap.

— Am venit să alimentez focul, anunţă el, îndreptându-se cu lemnele în braţe spre şemineul mare.

— Desigur. Ea înghiţi. Nu mă lăsa să te reţin.

El continuă să meargă spre şemineu şi aşeză buştenii pe podea.

Frances îl privi. Cărţile cu legi puteau să aştepte. În acest moment domnul Lucas era mult mai interesant. Avea ceva ce-l făcea să iasă în evidenţă dintre toţi servitorii pe care îi cunoscuse vreodată. Nu, nu doar servitori, dintre toţi *bărbaţii.* Nu era doar cum arăta – şi arăta extraordinar. Era şi modul cum se purta, sclipirea din ochi, de parcă ştia lucruri pe care nu le spunea. Părea şi un pic nerespectuos.

Îi plăcea asta la el. Îi plăcea mult.

El îşi dădu jos haina şi o puse deoparte. Îmbrăcat doar cu cămaşa albă şi vesta verde, se lăsă pe vine şi începu să aşeze buştenii pe foc unul câte unul. Era cu spatele la Frances, şi ea se uita în mod neruşinat la el, incapabilă să-şi ia privirea de la mişcarea muşchilor umerilor lui în timp ce el ridica fiecare buştean.

Oh, vai! Ce i se întâmpla? Niciodată nu avusese gânduri aşa de impure despre un bărbat, darămite despre unul pe care abia îl cunoştea. Unul pe care ar trebui să-l lase în pace din suficiente motive.

Chiar dacă îşi spuse să se întoarcă şi să plece, nu reuşi să o facă. Drept rezultat, când el se ridică în sfârşit şi se întoarse, ea se roti nervoasă în încercarea de a nu fi prinsă uitându-se insistent. Aproape că se lovi de biroul de care uitase că se afla chiar în spatele ei. Căzu cu un bufnet pe podeaua din lemn închis la culoare şi foarte lustruită. Ateriză în coate şi fund, cu respiraţia tăiată.

El fu imediat lângă ea, aşezând cu blândeţe mâna pe unul din coatele ei şi ajutând-o să se ridice. Vocea lui guturală îi răsună în ureche:

— Sunteţi bine, milady?

Trecură câteva momente de tăcere jenată înainte ca ea să poată respira din nou şi să răspundă:

— Da… Da, sunt bine, reuşi până la urmă să spună. Duse mâna la gât, sperând că nu se înroşise prea tare de la îmbujorare. Ca să fiu sinceră, sunt mai mult jenată decât rănită.

Zâmbi timid şi el îi răspunse imediat cu un rânjet, arătându-şi dinţii albi.

Ea îşi muşcă buza şi-şi mută privirea.

— După ce s-a petrecut aseară şi acum asta, cred că mă consideri teribil de neîndemânatică.

Ea trecu cu mâna peste mijloc şi apoi îşi îndreptă fustele.

— Deloc.

El îşi luă mâinile de pe ea şi ea se încruntă, continuând să se uite fix la el. El era în poziţie de drepţi, cu

fruntea încruntată.

— Vă pot ajuta cu ceva, milady?

Cerule! De ce trebuia să se fie o nătăfleaţă în faţa acestui bărbat? Se uită la el, fără cuvinte, cercetându-i chipul frumos de parcă trebuia să-l memoreze.

— Nu, nimic… Doar că… Doar că eu… Abia ştia ce încerca să spună şi toată treaba devenea tot mai inconfortabilă cu fiecare secundă care trecea. Voiam să-ţi mulţumesc din nou că m-ai ajutat ieri, zise ea în sfârşit, în dormitor, adică, şi să-mi cer scuze din nou pentru comportamentul meu atroce de la cina de aseară.

Gata. Măcar reuşise să se scuze din nou. Chiar dacă amestecase cuvintele.

Buzele lui tresăriră. Deschise gura să spună ceva, dar apoi o închise prompt.

Ea miji ochii la el.

— Ce? Întoarse capul într-o parte pentru a-l privi cu coada ochiului. Ce voiai să spui?

— Nimic, milady.

Clătină uşor din cap, încă în poziţia de drepţi.

— Nu, spune, te rog, îl îndemnă.

Oh, vai, poate nu-i spunea pentru că o credea prostuţă. N-ar fi suportat ca el să o creadă prostuţă. Orice numai asta nu.

— Nu sunt în poziţia de a spune ceva, milady.

Rămase în poziţia lui rigidă, uitându-se peste capul ei spre ferestre. Imaginea perfectă a servitorului la datorie.

Hmm. Evident că trebuia să insiste un pic dacă voia ca el să-i spună adevăratele lui gânduri. Fără îndoială că el simţea că nu putea să fie onest cu ea pentru că era o invitată.

— Te întrebai de ce te-am făcut să verşi vinul? insistă ea.

El înclină capul într-o parte.

— Am bănuielile mele.

Frances îl privi cu atenţie.

— Şi anume?

Se uită în sfârşit în ochii ei, dar spatele îi rămase

drept ca o scândură şi braţele strânse la spate. Stătea cu picioarele desfăcute, de parcă se afla pe puntea unui vas.

— Bănuiesc că eraţi dornică să plecaţi din încăpere, zise el.

Ea nu-şi putu reţine zâmbetul ce-i apăru pe buze.

— Aşa de evidentă am fost?

El înclină capul.

— Păreţi să aveţi o antipatie faţă de Sir Reginald, milady.

Frances râse. Niciodată nu avusese o conversaţie aşa de sinceră şi de nepotrivită cu un servitor, dar dintr-un motiv inexplicabil simţea că era cel mai normal lucru din lume să stea cu acest servitor în biblioteca stăpânului său, discutând de ce ei nu-i plăcea pretendentul ales de mama ei pentru ea. Îşi muşcă buza.

— Bănuiesc că mă consideri teribil de nerecunoscătoare.

El înclină abia vizibil bărbia.

— De ce aş crede asta, milady?

Frances oftă.

— Pentru că Sir Reginald este o perspectivă excelentă, sau aşa-mi spune mama. Ar trebui să mă simt flatată că îmi acordă atenţie, în loc să fug de asta.

Domnul Lucas coborî privirea. Expresia de pe chipul lui nu mai era amuzată, ci mai degrabă… de compasiune.

— Sunt sigur că nu-i căderea meu să o spun, milady. Dar vă spun că mi se pare că nu-i cea mai bună alegere să vă căsătoriţi cu un bărbat al cărui nume de familie este la fel cu numele dumneavoastră de botez.

— Fix asta am zis şi eu, răspunse ea râzând din nou, încântată că în sfârşit găsise pe cineva care să fie de acord cu ea pe acest subiect. Mama refuză să asculte.

— Păi, ar trebui să asculte, răspunse el. Poate provoca diverse probleme.

Ea clipi la el de parcă nu era real. Niciodată nu întâlnise un bărbat care să gândească la fel ca ea. Bărbaţii pe care îi cunoştea aveau tendinţa fie să spună lucruri cu care ea era profund în dezacord, fie lucruri care o plictiseau

teribil. Chiar nu-şi amintea să fi stat de vorbă cu un domn care să o facă să *râdă.* În prezenţa domnului Lucas răsese de mai multe ori. Se simţea ciudat, dar minunat.

— Nici n-aş putea fi mai mult de acord. Îi zâmbi timid. Dar chiar dacă numele lui ar fi diferit, mă tem că nu aş fi interesată de Sir Reginald.

El tuşi şi mişcă picioarele.

— Nu-i treaba mea, milady. Eu…

Oh, vai! Îl făcuse să se simtă inconfortabil? Spera să nu. Îşi prinse mâinile în faţă şi inspiră adânc. Din cine ştie ce motiv, era important pentru ea ca domnul Lucas să înţeleagă că nu era o mică debutantă răsfăţată şi nerecunoscătoare.

— Nu că aş crede că găsesc pe cineva mai bun, zise ea. Sunt sigură că Sir Reginald va face o căsătorie bună. Eu doar… sper că nu cu mine.

Domnul Lucas îşi relaxă corpul pentru prima dată şi se uită la ea cu o expresie serioasă în ochi.

— Orice domn din aristocraţie ar fi norocos să aibă o lady ca dumneavoastră alături de el, domnişoară Wharton.

Ea se uită la el câteva minute. Oh, Cerule! Bărbatul era de vis. Ce lucru minunat îi spusese. Voia să ofteze. Voia să-i mulţumească. Nu era sigură că vreuna din variante ar fi ceva potrivit.

Înghiţi în sec şi-şi îndreptă umerii.

— Ştiu că probabil ţi-e dificil să-mi apreciezi sentimentele, zise ea, forţându-se să-şi continue explicaţia. Pentru clasa mea este diferit.

— Cum adică?

El înclină capul într-o parte. Ochii lui de un verde-închis păreau să-i privească în suflet.

Frances întinse mâna în faţă de parcă o ajuta să explice.

— Ca servitor, tu te poţi căsători cu cine doreşti. Nu trebuie să-ţi faci griji cu prostii precum zestre, titluri, familii. Te asigur că toate-s nişte prostii.

El ridică sprâncenele. I se păruse ei sau pe buzele lui revenise un zâmbet?

— Într-adevăr, milady.

Ea îşi frecă ochii cu mâna. Oh, vai! Probabil că părea cea mai mare nătăfleaţă, plângându-se de viaţa ei privilegiată în faţa unui bărbat care muncea. Ce fusese în capul ei când spusese toate astea? Evident că era o persoană îngrozitoare, egoistă. Dacă domnul Lucas i-ar întoarce spatele şi nu i-ar mai vorbi vreodată, nu i-ar găsi vreo vină.

— Îmi pare teribil de rău, adăugă ea, mutându-şi privirea la covorul scump ce acoperea podeaua. Ştiu că par o nebună. Clătină din cap. Ideea este că alegerea mamei mele pentru un soţ potrivit nu se potriveşte cu alegerea mea. Oricum ar fi, sunt sigură că *tu* nu doreşti să auzi despre asta. Fără îndoială că ai destule de făcut astăzi.

Domnul Lucas se întoarse unde îşi lăsase haina. Se aplecă şi o ridică de pe podea şi, cerul să o ajute, tot timpul ea se uită la fundul lui. El se întoarse spre ea.

— Din contră, milady. N-am văzut niciodată pe cineva depunând atâta efort să evite o altă persoană. Trase haina peste umerii laţi. Dacă nu vă supăraţi că vă întreb, de ce nu vreţi să vă căsătoriţi cu Sir Reginald? Printre servitori se bârfeşte că-i destul de bogat.

Frances încuviinţă aşa de viguros din cap încât câteva bucle îi ieşiră din coc.

— Oh, este bogat, zise ea cu un oftat. Dar, din păcate, eu nu-l iubesc.

Capitolul 8

Una dintre uşile mari ale bibliotecii fu deschisă, şi Lucas şi Frances se îndepărtară unul de celălalt precum zarurile aruncate pe puntea unui vas. Lady Winfield păşi apoi în cameră, cercetând locul până când privirea îi coborî pe fiica ei.

— Cum am ştiut eu că te găsesc aici? îi zise ea lui Frances, pe un ton exasperat.

Lucas se întoarse spre şemineu. Poate că femeia mai în vârstă nu-l recunoscuse aseară la cină, dar o mai întâlnise pe Lady Winfield şi nu îndrăznea să facă ceva care să-i atragă atenţia spre el. Când doamna ajunse lângă fiica ei, el împungea deja cu un vătrai în foc.

— Ai nevoie de ceva, mamă? o auzi întrebând pe Frances.

— Da, vino cu mine. În curând se vor întoarce domnii din plimbarea lor şi s-ar putea să-i atragem atenţia lui Sir Reginald dacă mergem să ne plimbăm prin grădină.

Lucas întoarse capul şi o văzu pe Lady Winfield îndreptându-se deja spre uşă şi aşteptându-se evident ca fiica ei să o urmeze.

— Sună încântător, zise Frances pe o voce exagerată, ceea ce lăsa de înţeles că numai aşa nu era.

Privi în spate la Lucas, care îi făcu iute cu ochiul.

Frances îşi dădu ochii peste cap şi mimă cuvintele:

— Abia aştept, spre amuzamentul lui Lucas, după care ieşi cu mama ei din încăpere.

Lucas o privi pe Frances plecând, clipind de parcă ea era o plăsmuite a imaginaţiei lui. O auzise bine? Ar fi putut să jure că domnişoara menţionase *iubirea.* De fapt, părea că o prefera în detrimentul unei căsătorii de convenienţă. Serios? Sau se opunea căsătoriei pentru că nu-i plăcea de Sir Reginald?

Lăsând vătraiul, Lucas privi la divanul lângă care se aflase ea. Un şal roz stătea pe divan. Se duse şi-l ridică cu grijă, frecând materialul fin între degete. Îl ridică la nas. Mirosea a ea. Închise ochii. Fusese afectat de parfumul acela floral din prima clipă în care fusese în dormitor cu ea ieri-dimineaţă. Bujori.

Va trebui să o găsească şi să-i returneze şalul. Nu era sigur cum sau unde, dar va găsi o cale. Luă şalul înapoi la şemineu, unde se uită în flăcările crescânde. Deja se hotărâse că începuse să o placă pe domnişoara Wharton. Era amuzantă, inteligentă şi clar nu se credea superioară pentru că vorbea amabil cu servitorii. Îşi ceruse scuze faţă de el nu o dată, ci de două ori.

Pentru prima dată de când începuse toată şarada asta, vinovăţia se strecură în conştiinţa lui. Ce va face dacă ajungea să aibă sentimente pentru această domnişoară în mod special? Va apărea la evenimentele organizate de aristocraţie în toamna asta şi se va prezenta ca fiind contele de Kendall? Ar fi mers ca nuca în perete. Nu se putea aştepta ca ea să-i cadă în braţe. Nu. Va fi furioasă pe el pentru minciună şi ar avea tot dreptul să fie.

Experimentul cu Clubul Valeţilor deja se complicase. Fir-ar să fie! De ce crezuse el că şarada asta era o idee bună? Oh, da! Berea fusese de vină. Asta era tot ce-şi amintea.

Înainte de a veni aici, cumva în imaginaţia lui se văzuse doar ingenios deghizat în servitor şi nefăcând altceva decât să observe tinerele în căutare de pretendenţi. În planul lui nu intrase niciodată *interacţiunea* cu ele şi cu siguranţă nu aşa de mult cum interacţionase deja cu domnişoara Wharton. Sigur îl va recunoaşte în viitor.

Evident că nu-şi gândise strategia suficient de bine. Dacă voia vreo şansă să salveze jocul, trebuia să stea departe de domnişoara Wharton. Cel puţin, suficient de departe cât, să zicem, să nu mai aibă o *discuţie privată* cu ea. Se uită la şalul din mână. Privi în jur câteva momente, după care se duse la biroul mare de lângă perete. Deschise unul din sertarele de jos şi puse şalul înăuntru. *Dacă* domnişoara Wharton se întorcea a doua zi în bibliotecă şi *dacă* o vedea din nou, îi va returna simplu şalul. *Nu* va mai purta o altă conversaţie îndelungată cu ea. Asta doar ar provoca probleme. Ultimul lucru de care avea nevoie erau problemele.

Lucas mai luase o decizie pe tema potenţialelor probleme. Ar putea să-şi folosească în mod eficient timpul la petrecere pentru a vorbi în privat cu Sir Reginald despre legea forţei de muncă. O astfel de întâlnire nu va fi ceva uşor. Va fi nevoie ca Lucas să-şi schimbe înfăţişarea şi să se îmbrace precum un nobil. Va trebui să dea jos livreaua şi peruca pudrată şi să spere că-l va găsi pe Sir Reginald singur sau doar în compania bărbaţilor, ca să nu alerteze

femeile de pe lista invitaţilor despre apariţia contelui de Kendall. Asta va fi ciudat, pentru că stolul de mame va încerca să-i arunce în cale fiicele lor bune de măritate, evitarea acestui lucru fiind motivul pentru şarada ca servitor în primul rând. Va fi al naibii de incomod să fie şi contele de Kendall, şi servitorul Lucas la aceeaşi petrecere, dar Lucas refuza să irosească ocazia de a vorbi cu cavalerul. Va trebui să rezolve detaliile când va sosi momentul.

Lucas fu întrerupt din gândurile sale când se deschise uşa bibliotecii din nou şi intră Bell. Lucas venise chipurile în bibliotecă pentru a aduce mai multe lemne pentru foc, dar asta fusese doar o scuză pentru a se afla acolo la acea oră ca să se vadă cu prietenii lui. Căzuseră cu toţii de acord să discute despre prima zi a lor ca servitori. Din fericire, prietenii lui întârziaseră. Stai. Nu. Bell nu întârzia niciodată. Lucas se uită la ceasul aflat pe birou. Bell era punctual.

Apoi intră Clayton, chiar după Bell.

— Bună dimineaţa, Lucas, strigă vicontele pe cea mai jovială voce.

Lucas îşi lovi călcâiele exact cum îl instruise doamna Cotswold şi făcu repede o plecăciune.

— Milord.

Asta îl făcu pe Clayton să izbucnească în râs.

— Dumnezeule, amice! Nu trebuie să continui cu şarada când suntem doar noi.

— Din contră, interveni Bell. Este normal să se poarte ca un servitor când se află în această casă. Ştiu din experienţă că-i mai bine decât să te schimbi dintr-un rol în altul. Asta poate produce confuzie şi poţi face greşeli.

— Da, păi, apropo de asta… începu Lucas, având de gând să le spună prietenilor lui despre planul de a da jos haina de servitor şi de a vorbi cu Sir Reginald.

— Am auzit că aproape ai fost dat afară în prima ta noapte, îl întrerupse Bell, cu un uşor zâmbet pe buze.

Şi Clayton zâmbea.

— Da, Lucas, nu putem angaja un servitor care varsă vinul pe rochiile doamnelor.

Lucas îşi prinse mâinile la spate şi rămase drept, cu picioarele uşor depărtate. Prea bine. Se aşteptase toată dimineaţa la această tachinare.

— Bănuiesc că ar trebui să fiu recunoscător că Theodora nu m-a dat afară.

Clayton râse.

— Sincer, nu-mi vine să cred că ai rezistat o seară întreagă. Eram destul de sigur că Theodora va strica totul la cină aseară izbucnind în râs.

— Şi-a jucat bine rolul, răspunse Lucas. M-a şi certat pentru comportamentul meu, zise el chicotind.

Cei trei bărbaţi se îndreptară spre o masă mare din lemn şi scaunele aflate lângă peretele cu ferestre. Fiecare se aşeză. Când Lucas se aşeză, privi afară după Frances şi mama ei, plimbându-se printre flori de parcă într-adevăr erau interesate de horticultură. Frances arăta nefericită, în vreme ce mama ei îşi lungea gâtul, evident în căutarea lui Sir Reginald.

— Se pare că amândoi ştiţi cum mi-a mers seara, dar a ta cum a fost, Bell? întrebă Lucas, încercând să se concentreze la prietenii lui în loc să se uite la Frances în grădină.

— Aş zice că un succes. Privirea albastră tăioasă a lui Bell se întâlni cu a lui. Eu n-am vărsat nimic pe Lord Copperpot.

— Cel al cărui valet eşti? întrebă Lucas.

Bell răspunse încuviinţând din cap.

— Până acum cred că am fost destul de convingător. Cel puţin cu toţi, mai puţin cu o persoană.

— Oh, spune-ne, cine ar putea să fie? zise Clayton aplecându-se în faţă şi mişcând din sprâncene.

— Cea mai enervantă cameristă peste care am dat vreodată, răspunse Bell.

Lucas arcui dintr-o sprânceană.

— O cameristă, zici?

— Da, este o mare bătaie de cap, răspunse Bell cu o încruntătură pe chip. Este cea mai neîncrezătoare femeiuşcă pe care am cunoscut-o vreodată – şi eu sunt

spion, pentru Dumnezeu.

— Nu crede că eşti valet, Bell? întrebă Clayton, chicotind.

Bell îşi dădu ochii peste cap.

— Nu cred că mă crede bărbat, darămite valet.

— Păi, nu poţi să dai vina pe ea, nu-i aşa? Nu e ca şi cum n-ai juca un rol, adăugă Lucas.

Bell puse un cot pe masă şi se încruntă.

— Oricum ar fi, niciodată nu am cunoscut pe cineva care să mă displacă aşa imediat.

— Ţi-a rănit sentimentele, Bell? întrebă Clayton, uitându-se la el ca un căţeluş.

— Deloc, zise Bell.

— Este una de-a noastră? întrebă apoi Clayton.

— Nu, răspunse Bell, aparent a venit cu Lady Copperpot. Este camerista fiicei.

Clayton ridică din umeri.

— Păi, atunci eu nu pot să fac nimic legat de comportamentul ei, doar dacă nu cumva vrei să discut cu Lady Copperpot.

— Nu. Nu-i nevoie de ceva aşa de drastic. Este doar enervantă. Sunt convins că mă pot ocupa de ea. Bell clătină din cap. Între timp, Lucas, cum îţi merge căutarea de soţie? Vreo perspectivă?

Lucas deschise gura să o menţioneze pe domnişoara Wharton, când Bell continuă:

— Eu n-am avut timp să fac cercetări prea multe pentru vreuna din ele, dar ştiu de *una* de care clar ar trebui să stai departe.

— Care-i? întreabă Lucas.

— Mai precis domnişoara Frances Wharton.

Lucas închise gura.

— De ce?

— Nu-i cea care a fost o scorpie aseară la cină? întrebă Clayton. O tânără domnişoară care urlă la servitori nu-i genul de soţie pe care o cauţi tu, Lucas. Şi apoi, am auzit că tatăl ei este falit. N-are zestre.

Lucas tuşi şi se uită spre uşă, disperat să schimbe

subiectul.

— Ce-l reţine pe Worth? A aflat vreunul dintre voi dacă a trecut cu bine noaptea?

— Oh, îl ştii pe Worth, răspunse Clayton. El mereu apare ultimul.

De parcă fusese invocat de cuvintele prietenilor lui, ducele de Worthington intră agale în încăpere. Privi în jur să se asigure că toţi patru erau singuri, după care zise cu voce tare:

— A chemat cineva un grăjdar?

— Tocmai vorbeam despre tine, zise Clayton când Worth li se alătură la masă.

— Nu vă faceţi griji, domnilor, răspunse Worth cu un rânjet. Încă sunt în joc. Identitatea nu mi-a fost încă descoperită.

Încrucişă braţele la piept şi le zâmbi îngâmfat tuturor. Clayton oftă.

— La naiba! Uite aşa se duce o sută de lire.

Worth arcui dintr-o sprânceană neagră.

— Ce vrei să spui?

Clayton scoase o pungă din buzunarul hainei, luă un pumn de bancnote şi le aruncă spre Bell.

— Am făcut un pariu separat cu Bell că nu vei rezista prima noapte.

— Mă jigneşti cu lipsa ta de încredere în mine, răspunse Worth, fluturând dramatic din gene spre Clayton. Şi mulţumesc, Bell, că ai avut încredere în mine, zise el către marchiz, care băgă banii în buzunar şi înclină din cap spre Worth.

— Înţeleg că nici o debutantă n-a venit încă la grajduri, Worth, zise râzând Lucas.

— Una, răspunse Worth.

Tonul gânditor al vocii îl făcu pe Lucas să se uite din nou la el.

— Serios? întrebă Bell, cu un ton interesat. Cine?

Worth se sprijini de spetează, balansându-l pe două picioare, cu braţele atârnându-i în laterale.

— Oh, doar Lady Julianna Montgomery.

Bell mări ochii şi fluieră.

— Lady Julianna Montgomery? repetă el. Tânăra domnişoară pe care ai părăsit-o acum doi ani?

Capitolul 9

În dimineaţa următoare, când se duse din nou în bibliotecă, Frances îşi spuse că nu spera *cu adevărat* să-l vadă pe domnul Lucas. Dar nu-şi putu reprima dezamăgirea când deschise uşa şi găsi încăperea goală. Sarcinile servitorilor erau programate, nu-i aşa? Sperase ca năroada că el s-ar putea întoarce cu mai multe lemne pentru foc şi azi?

Se grăbi spre colţul unde bănuia că se aflau volumele de legislaţie, cu intenţia de a părea ocupată dacă domnul Lucas chiar intra în cameră. Când trecură cinci minute fără ca el să apară, îşi dădu seama că se uita deprimată la cărţile voluminoase, uitând complet ce anume căuta.

Câteva momente mai târziu, când uşa se deschise şi domnul Lucas intră cu braţele pline de lemne, inima ei tresări aşa de tare în piept încât o duru.

Se întoarse aşa de repede, încât fustele trandafirii îi foşniră peste glezne.

— Bună dimineaţa, strigă ea, regretând imediat cât de tare îi răsunase vocea.

Mama ei o dojenea constant că vorbea prea tare, dar pe domnul Lucas nu părea să-l deranjeze. Pe chipul lui se văzu un zâmbet larg. Răspunsul lui fu la fel de exuberant.

— Mă întrebam dacă veţi fi din nou aici, milady.

Ea îşi ridică fustele şi veni spre el.

— Dezamăgit? Sau încântat?

Spusese ceva foarte cochet, dar pur şi simplu nu se putuse abţine.

— Încântat. Clar încântat.

Înclină capul spre ea, continuându-şi drumul spre şemineu şi lăsând jos lemnele.

Ea i se alătură acolo, stând la câţiva paşi, în timp ce el îşi dădu haina jos şi aruncă buştenii pe foc, la fel cum făcuse şi în ziua precedentă. Ea oftă. Putea să se uite toată ziua la asta.

— Sper că aseară cina a fost mai relaxantă, zise domnul Lucas fără să se întoarcă pentru a se uita la ea. Am observat că aţi reuşit cumva să nu staţi lângă Sir Reginald.

— N-a fost o coincidenţă, răspunse ea râzând. Ieri după-amiază am luat ceaiul cu Lady Clayton şi i-am explicat situaţia mea.

— Aţi vorbit cu Theo… Lady Clayton?

Domnul Lucas tuşi. Frances miji ochii la el. Aproape se referise la Lady Clayton cu numele ei de botez? Asta era ciudat.

— Da, am luat ceaiul şi am stat la o şuetă plăcută. A fost de acord să mă aşeze în altă parte aseară. Mă compătimeşte, drăguţa doamnă. Se pare că şi părinţii ei au vrut ca ea să se mărite cu un bărbat pe care nu-l iubea.

Domnul Lucas ridică privirea la ea şi încuviinţă din cap.

— Da. Dacă nu şi-ar fi rupt piciorul în timp ce spiona calul lordului Clayton, lucrurile s-ar fi putut să meargă destul de diferit pentru ea.

Frances se uită din nou la domnul Lucas. Şi asta era ciudat. Cum de ştia atâtea despre vieţile personale ale stăpânilor lui? Şi ce era chestia aia cu spionatul unui cal.

— Sau… ăăă… aşa am auzit. Printre servitori, termină el, revenind cu atenţia la lemne şi şemineu.

Oh, aşa deci. Acum avea sens. Auzise bârfe. Avea logică. Multor servitori le plăcea să bârfească despre stăpânii lor.

Frances oftă.

— Da, păi, lui Lady Clayton i s-a făcut milă de mine şi m-a aşezat altundeva aseară, dar mama aproape că a făcut un atac de apoplexie din cauza asta, aşa că sunt sigură că i-a cerut lui Lady Clayton să îndrepte situaţia în seara asta. Mă tem că voi sta din nou lângă el. Dar nu-ţi face griji, promit să nu te mai fac să verşi vin pe mine de data asta.

Domnul Lucas îşi întoarse chipul spre ea, cu o expresie nefericită.

— M-aţi crede dacă v-aş spune că sunt dezamăgit?

Ea râse.

— *Vrei* să verşi vin pe mine, deci?

Domnul Lucas ridică din umeri.

— Face seara mai interesantă decât să merg de la o persoană la alta şi să întreb dacă mai doreşte gâscă.

Frances râse din nou.

— Nu sunt sigură pe care dintre noi îl aşteaptă o seară mai plictisitoare. Ştii cum este să vorbeşti despre nimicuri cu cel mai plictisitor grup de oameni?

Hohotul de râs al domnului Lucas răsună în cameră.

— Toţi sunt aşa de răi?

— Cei lângă care stau eu, da. Aseară am stat lângă Lady Rosalind Cranberry şi n-a vorbit decât despre materialul pe care l-a cumpărat recent pentru funde de păr. Funde. Pentru păr. Îţi poţi imagina?

Domnul Lucas clătină din cap.

— Prea bine. Recunosc. Nu pare deloc interesant.

— Nu este. Te asigur.

Frances oftă.

— Nu-i nici un domn aici care să vă placă? întrebă el apoi, ridicându-se şi ştergându-şi mâinile de praf.

Obrajii lui Frances ardeau.

— Păi, eu…

Nu putea să rostească cuvântul „tu”, indiferent cu câtă disperare îl avea în gând. Nu era potrivit din nenumărate motive.

Domnul Lucas tuşi.

— Vreau doar să spun că ieri v-aţi referit la iubire. Înseamnă că vă aşteptaţi să găsiţi iubirea înainte de căsătorie?

— Dacă mă căsătoresc, răspunse ea cu un oftat gânditor. Da, bănuiesc că-s destul de naivă să cred că iubirea este o parte esenţială a căsătoriei.

Domnul Lucas îşi ridică din nou haina şi o trase peste umeri. Frances era dezamăgită că el nu era cu spatele la

ea. Spatele lui părea sculptat din piatră.

— Mă scuzi, ce anume?

La naiba! El tocmai spusese ceva ce ei îi scăpase complet.

— Am spus, dacă-mi scuzaţi îndrăzneala, milady, că este rar să auzi aşa ceva de la o domnişoară cu… statutul dumneavoastră.

— Statutul meu? repetă ea. Adică tu crezi că toate domnişoarele din aristocraţie sunt interesate să se mărite doar pentru bani sau statut?

Pe chipul lui se văzu o expresie ciudată, o expresie care fix asta spunea că gândeşte.

— Mă scuzaţi, milady, eu nu…

Frances trecu peste scuzele lui.

— Este în regulă, zise ea cu un zâmbet. Nu există niciun motiv pentru care să nu fim sinceri unul cu celălalt, domnule Lucas. De exemplu, eu te invidiez pentru libertatea ta de alegere.

Fu rândul lui să fie surprins.

— Libertate, milady?

El îşi încrucişă braţele la piept şi înclină capul într-o parte. Arăta insuportabil de chipeş aşa şi, indiferent ce săpun folosea, îi făcea capul să i se învârtească. Voia să se întindă spre gâtul lui şi să-l adulmece.

— Ştiu că pare ciudat, răspunse ea, dar tu măcar ai libertatea de a te căsători. Servitorii se pot căsători cu cine aleg ei. Cu cine *iubesc.*

— Ah, zise el. Ea avu senzaţia trecătoare că pe trăsăturile lui frumoase se văzu un pic de dezamăgire. Înţeleg. Sunteţi îndrăgostită de altcineva decât de Sir Reginald.

Ea nu se putu abţine să nu râdă.

— Nu. Clătină din cap, încă zâmbind. Nu, nu sunt. Dar nu sunt îndrăgostită de Sir Reginald. Ridică din umeri. Adevărul este că nu sunt interesată în mod deosebit de căsătorie.

El clipi surprins.

— Cu nimeni?

— Exact.

Îşi dădu o şuviţă rebelă după ureche.

— Şi dacă vă îndrăgostiţi? întrebă domnul Lucas, studiindu-i intens chipul acum.

Ea râse şi la asta.

— Bănuiesc că putem spune că am dubiile mele că asta se va întâmpla.

El continuă să-i cerceteze chipul.

— De ce?

— Păi, anul ăsta mama m-a plimbat prin faţa majorităţii domnilor din aristocraţie şi sunt toţi cei mai îngâmfaţi şi aroganţi oameni pe care ţi poţi imagina.

Îşi dădu ochii peste cap.

El înclină capul în partea cealaltă. Din nou zâmbetul acela irezistibil al lui.

— Toţi?

— Da. Frances flutură o mână prin aer. Cei pe care i-am întâlnit eu sunt toţi nişte închipuiţi nemernici. Dar nu asta-i partea cea mai rea.

El mări ochii şi se aplecă spre ea, clar interesat.

— Care-i partea cea mai rea?

— Cea mai rea parte este că se poartă toţi de parcă eu ar trebui să cad la picioarele lor dacă binevoiesc să-mi vorbească. Este ca şi cum cea mai mică atenţie de la un domn cu titlu ar trebui să mă facă să leşin, din punctul lor de vedere.

Domnul Lucas părea că se străduia să nu râdă.

— Un titlu nu vă face să leşinaţi?

Ea îşi dădu din nou ochii peste cap.

— Nici pe departe.

— Înţeleg. Dar servitorii? Îi făcu el cu ochiul.

Ochii ei se măriră şi ea îşi puse mâinile în şolduri.

— Domnule Lucas, *flirtezi* cu mine?

El făcu un pas mai aproape şi se uită la ea cu ochii lui verzi şi intenşi.

— Normal că nu, domnişoară Wharton. *Asta* ar fi nepotrivit.

Ea ar fi vrut să se răcorească cu evantaiul. Ar fi vrut

să mai facă un pas spre el şi să-l atingă. Ar fi vrut ca el… să o sărute. Rămase acolo, uitându-se la chipul lui pentru un moment care păru infinit, până când el păşi în spate, clătină din cap de parcă risipea aerul încărcat dintre ei şi întrebă:

— Sir Reginald n-are nimic care să-l salveze în ochii dumneavoastră?

Încercând să-şi recapete ritmul respiraţiei, ea se bătu uşor cu degetul peste obraz şi se gândi o clipă.

— Doar dacă îl pot convinge să respingă legea aia oribilă a forţei de muncă.

Capitolul 10

Lucas ieşi din bibliotecă. La dracu’ cu totul! Ce naiba se întâmpla? Lucrurile nu progresau bine cu domnişoara Frances Wharton. Nu doar că prietenii lui erau împotriva ei, ţinând cont de ce spuseseră Clayton şi Bell ieri, dar aparent ea era împotriva legii forţei de muncă dintre toate lucrurile. Ca să nu mai menţioneze că spusese că nu era interesată de căsătorie. Cum ajunsese în situaţia asta?

Lucas nu mai întâlnise o tânără din aristocraţie care să nu fie interesată de căsătorie. Poate că mamele lor erau *mai* interesate, dar tinerele domnişoare clar păreau şi ele interesate. Reuşise Lucas să găsească o femeie care credea în iubirea adevărată, dar nu era interesată de căsătorie? Se va răzgândi vreodată? Voia el asta? Ca să nu mai menţioneze că ea tocmai îi criticase pe domnii din aristocraţie şi declarase cum nu era interesată de ei. Nu prea credea că o va câştiga declarându-se a fi conte în prezenţa ei.

Şi legea forţei de muncă. Cum reuşise să dea peste singura femeie căreia îi păsa de lege? Şi care mai era şi în *tabăra cealaltă* faţă de el? Dacă n-ar fi ştiut mai bine, ar fi zis că prietenii lui îi făceau o farsă. Aranjând ca singura femeie de la petrecere de care era interesat să-i spună că

legea fratelui lui era „oribilă”. Doar că era prea ridicol ca prietenii lui să facă asta. Nu. Lucas singur atrăsese nebunia asta asupra lui în clipa în care fusese de acord să facă parte din şarada asta şi merita fiecare moment de ridicol care se petrecea.

Dar singurul lucru pe care nu-l prevăzuse fusese vinovăţia. Vinovăţia ce creştea treptat. De fiecare dată când vorbea cu domnişoara Wharton se scufunda mai adânc în sacul de minciuni. Cu o zi înainte îşi spusese că nu va mai vorbi cu ea. Îşi promisese că, chiar dacă ea va fi din nou astăzi în bibliotecă, el va fi politicos şi cuviincios, îi va returna şalul şi va ieşi imediat din încăpere. Nimic din toate astea nu se întâmplase. În schimb, fusese ridicol de încântat să o vadă din nou şi intrase repede într-o altă conversaţie îndelungată cu ea. Greşit din partea lui.

Reuşise să uite să-i returneze şalul. Sau poate că alesese să nu-şi amintească să o facă. Era un prost. Desigur că ar fi fost corect să taie imediat orice legătură cu ea şi să plece de la această petrecere. Dar chiar când îi trecu gândul prin minte, ştia că nu o va face din două motive; unu, detesta să piardă ocazia de a vorbi cu Sir Reginald despre legea forţei de muncă, şi doi, acum chiar voia să-i ceară domnişoarei Wharton să-şi explice argumentele contra legii.

Sigur că domnişoara Wharton auzise zvonuri incorecte despre lege. Ce altceva ar fi putut să explice poziţia ei împotrivă? Adică, modificările din lege erau făcute cu intenţia de a *ajuta* oamenii, de a asista gentlemenii care munceau din greu în administrarea moşiilor mari şi de a ţine angajaţi oamenii care lucrau pentru ei. Bărbaţii ca el şi tatăl lui Frances ar fi fost nevoiţi să refuze noi lucrători dacă legea nu trecea. Cine ar vrea asta?

Lucas era sigur că domnişoara Wharton nu înţelegea detaliile. Poate după ce o asculta, îi putea explica într-un fel care să o facă să înţeleagă. Da, exact asta va face. În ciuda vinovăţiei şi a convingerii că prin continuarea acestei şarade îşi va aduce singur suferinţă, Lucas abia aştepta următoarea întâlnire cu domnişoara Wharton. Era prea

târziu să încerce să stea departe de ea. Ea îl văzuse destul şi vorbise suficient cu el cât să-l recunoască la Londra. A doua zi dimineaţă va trebui să mai aducă buşteni pentru foc şi să vadă ce se va întâmpla.

Dar mai întâi *trebuia* să discute cu prietenii lui. Avea nevoie de ajutorul lor pentru întâlnirea lui cu Sir Reginald. Ieri fuseseră întrerupţi de un invitat care intrase în bibliotecă chiar după ce Worth anunţase că fosta lui logodnică îl descoperise în grajduri. Cei patru bărbaţi fuseseră obligaţi să agite şi să pară că era perfect normal ca gazda şi trei servitori la întâmplare să stea împreună în bibliotecă. Clayton se ridicase şi începuse să dea ordine, în vreme ce ceilalţi trei se împrăştiaseră în direcţii opuse. Noaptea trecută, Clayton trimisese vorbă să schimbe locul de întâlnire într-o magazie din sala servitorilor sub scări. Acolo vor fi mai izolaţi şi vor fi mai puţine şanse să fie întrerupţi.

Lucas coborî câte două trepte odată pe scara servitorilor spre subsol. În dimineaţa aceasta vorbise aşa de mult cu domnişoara Wharton că astăzi el era cel care întârzia. Cei trei prieteni ai lui erau deja în mica magazie când el intră.

— Ocupat cu îndatoririle de lacheu astăzi, *Lucas*? întrebă Bell, arcuind o sprânceană blondă.

Bell se afla în colţul îndepărtat, cu faţa spre ceilalţi, sprijinindu-se cu un umăr de zid, cu braţele încrucişase la piept. Worth stătea pe un butoi pe peretele din stânga, legănând un picior, iar Clayton stătea lângă uşă, cu spatele lipit de perete. Vicontele închise uşa de cum Lucas intră şi se aşeză la mica masă din centrul camerei.

— Ceva de genul, mormăi Lucas, aşezându-se în faţa lui Clayton.

— Toată lumea-i în continuare servitor din punctul de vedere al invitaţilor? întrebă apoi Bell. Eu sunt.

— Şi eu, răspunse Lucas, încuviinţând din cap, dar se abţinu să spună mai mult.

— Şi eu încă sunt, declară Worth. Cu excepţia scorpiei de Lady Julianna.

— Da, zise Bell, înaintând. Ce s-a întâmplat acolo mai precis, Worth? Nu ne-ai povestit.

Worth gemu şi se frecă la ochi.

— Dintre toate petrecerile la case de la ţară, de ce a trebuit Lady Julianna Montgomery să o aleagă pe *asta?* Şi apropo, Clayton, nici de tine nu-s încântat că ai invitat-o aici. Dacă n-aş fi ştiut mai bine, aş zice că voiai să-mi sabotezi şansele.

— Din contră, n-am avut nimic de-a face cu asta, răspunse Clayton, sprijinindu-se de speteaza scaunului. Aseară am întrebat-o pe Theodora despre asta. Mi-a spus că au fost invitate mama şi sora lui Lady Julianna şi au trimis veste în ultimul moment că Lady Julianna le va însoţi. A fost prea târziu să le scrie şi să le ceară să nu vină. Şi apoi, ce scuză ar fi putut oferi biata Theodora?

— Da, bine, ar fi putut să-mi spună *mie* că vine Julianna. Femeia aia iubeşte caii. M-aş fi putut face nevăzut.

— Un grăjdar care se face nevăzut în grajduri nu-i o idee prea strălucită, răspunse Clayton râzând. Şi apoi, Theodora uitase ce s-a întâmplat între tine şi Lady Julianna şi nu mi-a spus că fata vine. Ieri a fost prima dată când am auzit despre asta, când ai menţionat tu.

— Oricum ar fi, interveni Bell, spune-ne ce s-a întâmplat când te-a văzut, Worth.

— Da, adăugă Lucas, aplecându-se înainte şi sprijinindu-şi un cot pe masă. Sigur te-a recunoscut.

— Normal că m-a recunoscut, declară Worth, ridicându-şi cizma. Fata nu-i oarbă. Ca să nu mai zic că nu-s genul pe care să-l uiţi.

Se lăsă pe spate şi le zâmbi tuturor ca un păcătos. Bell îşi dădu ochii peste cap.

— Continuă, ce s-a întâmplat?

Zâmbetul lui Worth nu se diminuă.

— Am reuşit să o conving să iasă la o plimbare călare cu mine fără să dea alarma.

— Şi apoi ce s-a întâmplat? întrebă Lucas, întorcându-şi scaunul ca să-l vadă mai bine pe Worth.

Ce îşi amintea el despre povestea dintre Worth şi

Julianna era ce aflase din nişte bârfe din ziar şi apoi că Worth spusese că scăpase ca prin urechile acului. În ceea ce-l privea pe Lucas, ei nu fuseseră niciodată *logodiţi* cu adevărat.

— Să zicem că am reuşit să o conving să-şi ţină gura, răspunse Worth, netezindu-şi ambele mâneci ale hainei cu mâinile.

— Cum? întrebă Bell, cercetând chipul lui Worth cu ochii lui tăioşi şi mijiţi.

Worth tuşi.

— Cu farmecul meu?

Bell arcui dintr-o sprânceană.

— Serios?

— Prea bine. Prefer să nu vă spun, răspunse Worth.

— Oh, nu poţi să ne faci asta, Worth, zise Lucas cu un mormăit.

— Pot şi o să o fac, răspunse Worth. Am discutat cu toţii despre asta. Este perfect acceptabil dacă ştiu unul sau doi oameni. *Restul* invitaţilor nu pot să ştie.

— De acord, zise Clayton încuviinţând din cap. Atât timp cât Lady Julianna nu spune, bănuiesc că eşti încă oficial în joc.

— Mulţumesc.

Worth înclină capul spre gazda lor şi le zâmbi îngâmfat celorlalţi doi bărbaţi.

— Eu pot doar să-mi imaginez ce a trebuit să faci ca să o convingi să tacă din gură, zise Bell, fluierând. Dacă nu mă înşală memoria, erai *persana non grata* pentru ea ultima dată când aţi vorbit.

— *Scris* este mai precis, răspunse Worth, şi oricât m-ai trage de limbă, nu o să-ţi spun, deşi admir eforturile tale subtile, Bell. Şi ca să ştii, *non grata* era valabil pentru amândoi. Acum, hai să vorbim despre lucruri mai plăcute, da? Vreo perspectivă de însurătoare, Kendall?

Clipi la Lucas.

Lucas trase de lavalieră şi-şi încreţi nasul. Ce era de spus?

— Nu, fu primul cuvânt care îi ieşi pe gură.

Frances Wharton îl intriga, desigur, dar nu era pregătit să *se însoare* cu ea în acest punct şi era o alegere proastă din cauza unor lucruri ce ţineau de ea şi de familia ei. Dar exista ceva ce voia să discute cu prietenii lui.

— Încă nu mi-am găsit viitoarea mireasă, dar am nevoie de ajutorul vostru cu ceva.

— Da? întrebă Clayton, aplecându-se în faţă.

Lucas tuşi.

— Din moment ce Sir Reginald Francis este aici şi…

— Sir Reginald? îl întrerupse Bell. Eu nu l-am văzut. Ce caută aici?

— Şi eu aş vrea să ştiu răspunsul la această întrebare.

Lucas se sprijini de spătarul scaunului, cu braţele încrucişate la piept şi uitându-se direct la Clayton.

— N-am avut de ales, răspunse Clayton, ridicând bărbia. Este bun prieten cu prinţul. Nu vreau să cad în dizgraţie cu cei de teapa lor.

— Dar ai fi putut să mă avertizezi că trebuia să-l servesc la cină, răspunse Lucas.

Worth fluieră.

— *Asta* cred că a fost ceva.

— Recunosc, zise Clayton cu o tresărire, că eu şi Theodora am vrut să vedem dacă teoria lui Bell era corectă. Chiar aveai să fii de neobservat îmbrăcat ca un servitor, Kendall? Şi aşa a fost. Sir Reginald nici nu s-a uitat la tine. Pentru Dumnezeu, a fost uimitor!

Clayton se bătu cu palma peste genunchi. Bell se trase de mânecă.

— V-am zis.

— Da, aşa este, răspunse Lucas. Dar dacă Sir Reginald chiar s-ar fi uitat la mine?

— Atunci ai fi pierdut pariul din prima seară, amice, zise Worth, sărind de pe butoi şi bătându-l pe spate pe Lucas. Tocmai ăsta-i jocul.

— Bănuiesc că aş fi avut şansa să-l conving să se răzgândească cum ai făcut tu cu Lady Julianna, răspunse Lucas.

— Bună încercare, răspunse Worth, dar tot refuz să vă

spun ce i-am zis.

Lucas ridică din umeri.

— Deci, Sir Reginald este aşa de fanfaron că nici n-a observat că i-ai servit cina, Kendall, continuă Bell, clătinând din cap.

— Nici măcar n-a observat când Kendall a vărsat vin pe viitoarea lui logodnică, adăugă Clayton.

— A cui viitoare logodnică? întrebă Worth, cu fruntea încruntată.

— A lui Sir Reginald, răspunse Clayton. Aparent a pus ochii pe domnişoara Wharton.

— Domnişoara Wharton? repetă Bell. Scorpia?

— Mai este altă scorpie aici? întrebă Worth. Credeam că Lady Julianna este singura la această petrecere.

— Domnişoara Wharton nu-i o scorpie, zise Lucas. Încerca doar să-l descurajeze pe Sir Reginald, şi eu, unul, nu pot să-i găsesc vreo vină.

Prietenii lui îşi întoarseră feţele spre el. Şi după expresiile lor, parcă ar fi declarat că îi cresc două capete. Lucas îşi reaminti de noaptea de la Capra Curioasă, când veniseră cu planul ăsta nebunesc.

Clayton tuşi.

— Cred că vorbesc în numele tuturor când întreb, cum exact ştii *asta,* Kendall?

Lucas îşi strânse buzele cât se gândi repede şi elimină câteva răspunsuri. Acum chiar o făcuse lată. Nu avea o cale elegantă de a oferi explicaţii cum de ştia că domnişoara Wharton doar se prefăcuse că se luase de un servitor la cina din urmă cu două seri.

— Am vorbit apoi cu domnişoara… Şi-a cerut scuze, zise el.

— Scuze? Pe faţa lui Clayton era o expresie de şoc pur. Adică ea te-a căutat?

Lucas încuviinţă din cap.

— Da, a coborât în bucătărie după cină şi ne-a cerut scuze tuturor.

— Dar de unde ştii că încerca să-l descurajeze pe Sir Reginald? insistă Bell.

Lucas trase din nou de lavaliera de la gât. Pentru Dumnezeu, devenea tot mai complicat.

— Ea mi-a spus.

— Poftim? Worth aproape că strigă. Domnişoara ţi-a *spus* că nu este interesată de curtea lui Sir Reginald?

— Exact, răspunse Lucas.

Acum era prea târziu. O luase pe acest drum şi trebuia să continue.

— Dar încă te crede servitor, corect? clarifică încruntându-se Bell.

— Corect, răspunse Lucas.

Clayton clătină din cap.

— De ce l-ar descuraja să o curteze? Nu are zestre, şi Sir Reginald pare să fie singurul interesat.

La asta Lucas nu avea de gând să răspundă.

— Oricum ar fi, chiar ea mi-a spus.

— Când şi-a cerut scuze că a ţipat la tine în sufragerie? întrebă Bell.

Lucas încuviinţă din cap.

— Exact.

— Eu tot aş vrea să ştiu cum a menţionat ea unui *servitor* că nu este interesată de curtea unui domn, insistă Worth.

Lucas inspiră adânc. Prea bine. Mai bine spunea totul.

— Ne-am… împrietenit. Ne vedem dimineţile în bibliotecă.

Toţi cei trei bărbaţi ridicară din sprâncene. Worth îşi găsi primul vocea:

— O domnişoară care-i prietenoasă cu un servitor? Worth aproape pufni. Dar nu-i asta perfect?

— Nu-i perfect, este groaznic, mormăi Lucas.

— De ce? Credeam că tu cauţi o domnişoară care să fie amabilă cu servitorii, continuă Worth.

Lucas clătină din cap.

— Aşa este, dar acum că am vorbit de câteva ori, cum naiba o s-o întâlnesc vreodată ca Lord Kendall? Mă va recunoaşte.

— Oh, înţeleg. Asta chiar este o problemă, nu-i aşa?

zise Clayton, lipindu-şi un deget de buza superioară.

— Eu zic că asta-i o problemă pentru altă dată, adăugă Bell. Nu mi-aş face griji despre asta acum, Kendall. Lucrurile astea se rezolvă de la sine.

— Nu ştiu ce să zic, răspunse Lucas, dar ştiu cu siguranţă că aş vrea să nu mai discut despre asta. Îşi dădu jos peruca şi trecu degetele prin păr. Acum, putem să vorbim despre altceva?

— Da, despre ce ai vrea să vorbim, Kendall? răspunse cu curaj Clayton.

Lucas se sprijini de speteaza scaunului.

— O să am nevoie de ajutor vostru, al tuturor, cu ceva.

— Cu ce anume? întrebă Clayton, aplecându-se din nou în faţă şi părând chiar interesat.

— Am nevoie să discut în privat cu Sir Reginald şi când o fac trebuie să o fac în calitate de conte de Kendall.

Clayton pufni.

— Deci ce, ai de gând să te fâţâi între încăperi prefăcându-te Lucas servitorul într-una şi Lord Kendall în cealaltă?

Lucas îşi frecă dosul palmei de frunte.

— Ceva de genul ăsta.

— Oh, abia aştept, răspunse Clayton, râzând şi plesnind cu mâna în masă. Cât de repede te poţi schimba de haine între felurile de mâncare?

Râsul lui Worth răsună pe pereţii micii camere.

— Da, şi ţine minte, vei pierde jocul dacă apari drept contele de Kendall în livrea.

— Sau dacă accidental îi torni vin lui Sir Reginald când eşti îmbrăcat ca un conte, adăugă Clayton.

Bell se întoarse pentru a se sprijini cu tot spatele de zid şi expiră adânc.

— Oh, Kendall, tu chiar ştii cum să complici lucrurile.

Capitolul 11

În dimineaţa următoare, Frances abia reuşi să stea nemişcată pe taburetul tapiţat din faţa oglinzii de pe măsuţa de toaletă din dormitorul ei. Albina era ocupată ondulându-i părul. Camerista tocmai terminase să o dea pe Frances în obraji cu un fard de un roz pal. Se dăduse după urechi cu parfumul ei preferat de bujori. Fluturii din stomac o făceau să se simtă că se pregătea pentru un bal, nu că se îmbrăca doar cu o simplă rochie galbenă, să se plimbe până în bibliotecă.

Dar domnul Lucas va fi din nou în bibliotecă astăzi. Era sigură de asta. Aşa cum era sigură că abia aştepta să petreacă timp cu el. Nu avea sens. Nu era ca şi cum putea avea un viitor cu el. Chiar dacă voia. Părinţii ei nu ar permite-o niciodată. Şi apoi, nu fusese ea mereu împotriva căsătoriei? *Nu* că voia să se mărite cu domnul Lucas. Adică, abia îl cunoscuse. Cerule, nu! Dar cu siguranţă era frumos, amuzant şi fermecător şi…

— Au!

— Îmi pare rău, domnişoară. A fost un accident, zise Albina tresărind şi încreţindu-şi nasul.

Frances îşi frecă obrazul drept, cel pe care Albina tocmai îl atinsese din greşeală cu cleştele fierbinte.

Privirile li se întâlniră în oglindă. Ochii Albinei erau mari şi îngrijoraţi.

— Vă rog să nu-i spuneţi mamei dumneavoastră, domnişoară Frances. Sigur va fi nemulţumită de mine.

Frances nu-şi mai frecă obrazul şi zâmbi încurajator cameristei.

— Nu, sigur că nu-i spun, Albina. Este în regulă. Nu-ţi face griji.

Albina răsuflă uşurată şi expresia de îngrijorare din ochi se risipi. Reveni la coafura lui Frances.

Frances continuă să se uite la cameristă prin oglindă. Albina avea o înălţime medie, părul blond şi ochii albaştri. Era destul de drăguţă, dar de obicei avea o expresie goală pe chip. Dar muncea sârguincios şi nu se plângea niciodată, motiv pentru care camerista era unul dintre cei doi servitori

rămaşi cu familia lui Frances. Devenise deja camerista a trei femei, făcea curăţenie şi ajuta la bucătărie. Ce mai puteau să-i ceară? Biata fată nu avea de ce să-şi facă griji din partea mamei ei. Aveau nevoie disperată de ea. Hmm. Poate că Albina îşi făcea griji pentru poziţia ei din acest motiv. Concediaseră tot personalul cu excepţia bucătăresei lor. Fără îndoială că Albina credea că ea va urma pe lista de execuţie.

Frances îşi blestemă în gând tatăl pentru a suta oară în tot atâtea zile. Omul nu putea să se oprească din jucat. Auzise conversaţia purtată târziu în noapte de mama şi tatăl ei în dormitorul lor, când ridicaseră vocile. Mama ei îl implorase pe tatăl ei să înceteze cu jocurile, în vreme ce tatăl ei insistase că, data următoare când va juca, va câştiga. Mama ei îşi bătea gura de pomană. Tatăl ei nu avea nicio intenţie să se oprească. Vieţile lor se schimbaseră un pic câte un pic, pe măsură ce vânduseră bunurile din casă şi concediaseră personalul. Frances ajunsese la concluzia că nemulţumirea mamei şi stilul lor de viaţă redus nu erau singurele două consecinţe ale alegerilor tatălui ei.

La uşa casei lor din Londra începuseră să vină la orice oră tot mai mulţi bărbaţi. Mama şi Abigail nu observaseră. Bărbaţii veneau de obicei după ce ele se retrăgeau la culcare, dar fereastra dormitorului lui Frances se afla exact deasupra biroului tatălui ei. Auzise de mai multe ori vocile ridicate şi ameninţările furioase. Nu menţionase niciodată vreun episod mamei sau lui Abigail. Nu voia să le îngrijoreze. Ce sens ar fi avut? Dar ghicise că situaţia tatălui ei era mai strâmtorată decât părea să creadă mama.

— Ce aveţi de gând să faceţi astăzi, domnişoară Frances? întrebă Albina, smulgând-o din gândurile ei.

Camerista terminase cu ondulatul şi era ocupată cu aranjarea buclelor.

Frances oftă şi încercă să pară nonşalantă.

— Oh, mă gândeam să mă duc iar în biblioteca lordului Clayton.

Albina clătină din cap şi făcu o grimasă, de parcă

mirosise lapte acru.

— Nu pot să înţeleg cum de puteţi citi atâta.

Frances chicoti.

— Cititul este una dintre activităţile mele preferate.

— Ştiu, domnişoară, răspunse Albina, prinzând altă buclă cu un ac de păr. Doar că mi se pare aşa de plictisitor.

Frances îi zâmbi cameristei în oglindă.

— Ar trebui să încerci şi tu, Albina. Eu aş lucra cu plăcere cu tine la citit, aşa cum te-am ajutat să înveţi să scrii.

Albina venise la ea vara trecută şi-i ceruse lui Frances să o înveţe să scrie. Nimeni nu fusese mai surprins decât Frances, dar îşi petrecuse trei ore pe zile, dimineaţa, la prânz şi seara cu camerista şi tânăra făcuse progrese considerabil repede. Albina învăţa repede şi era o elevă sârguincioasă.

Albina rămase cu privirea concentrată asupra sarcinii ei.

— Ştiu. Ştiu, domnişoară. Aţi zis-o de multe ori. Poate că într-o zi aşa o să fac. Deocamdată însă mă mulţumesc cu scrisul.

Frances se concentră să-şi ţină capul nemişcat pentru a uşura treaba cameristei.

— Albina, cum te tratează ceilalţi servitori? Jos, vreau să zic. Servitorii lordului Clayton.

Frances fu nevoită să admită că se întreba dacă Albina ştia ceva despre domnul Lucas. Cum ar fi dacă era căsătorit? Până în dimineaţa asta nu se gândise niciodată la acest lucru.

— Sunt obişnuiţi, răspunse oftând Albina. Nu pot să zic nici că au fost foarte amabili cu mine, nici că nu m-au ajutat.

Frances încuviinţă din cap. Nu era o bârfă utilă, dar măcar camerista ei fusese tratată bine.

Albina termină cu ultimul ac de păr şi apăsă cu mâinile pe capul lui Frances pentru a-i fixa întreaga coafură. Un zâmbet viclean se strecură pe chipul cameristei.

— Dar este un bărbat.

Frances se apropie de oglindă, dintr-odată interesată.

— Da?

— Recunosc că-mi place, zise zâmbind Albina.

Frances zâmbi şi ea.

— Serios? Albina, nu te-am mai auzit spunând asta vreodată.

— Este tare frumos. Lucrează ca servitor pentru lordul Clayton.

Lui Frances i se strânse stomacul. Făcu un efort să întrebe, chiar dacă se temea că ştia deja răspunsul.

— Cum îl cheamă?

Albina păşi în spate, prinzându-şi mâinile în faţă, cu o expresie visătoare pe chip.

— Îl cheamă Lucas. Domnul Lucas.

Capitolul 12

Cum era de aşteptat, mai târziu în acea dimineaţă Lucas o găsi pe Frances în bibliotecă. Stătea la masa de lângă ferestre cu o carte mare deschisă în faţă.

— Bună dimineaţa, domnule Lucas, strigă ea în clipa în care el intră pe uşă.

— Bună dimineaţa, milady, răspunse el.

La naiba! Avusese de gând să-i aducă şalul. Seara trecută îl luase sus, cu intenţia de a-l aduce cu el în această dimineaţă ca să nu uite să i-l dea. Dar mai devreme fusese distras, scriindu-i un bilet lui Sir Reginald, cerându-i cavalerului să se întâlnească într-unul din saloane a doua zi după-amiază. Trimisese unul dintre servitori să-i livreze biletul lui Sir Reginald şi lăsase şalul lui Frances pe biroul din dormitorul lui. Va trebui să-l aducă a doua zi.

Îşi îndeplini rapid sarcina de a pune lemne pe foc, după care se duse la masa la care stătea Frances. Privi peste umărul ei.

— Ce citiţi?

— Astăzi, Shakespeare, răspunse ea, închizând cartea ca el să vadă titlul. Ştii că ideea de a mă purta ca o scorpie cu Sir Reginald mi-a venit citindu-l pe Shakespeare? zise ea râzând.

— *Îmblânzirea scorpiei?* întrebă el.

Îi veni să-şi dea una pentru că menţionase o referinţă literară. Se va întreba Frances de unde ştie un servitori despre Shakespeare?

Dar ea nu păru să gândească nimic despre asta când răspunse:

— Chiar aceea.

El se uită la ea. Pe obrazul ei, în apropierea urechii, era o umflătură mică roşie.

— Ce aţi păţit?

Ea îşi frecă umflătura.

— Oh, nu-i nimic. Un accident cu un instrument de ondulat.

— Înţeleg, răspunse Lucas. Părul dumneavoastră arată minunat, în ciuda accidentului.

Ea se îmbujoră când el se aşeză pe scaunul de lângă ea şi întrebă:

— Cum a fost conversaţia la cina de aseară?

Exact cum anticipase, în seara anterioară la cină, Frances fusese aşezată lângă Sir Reginald. Lucas auzise nenumărate referiri la viitoarea vizită a prinţului regent ieşind pe gura mare a cavalerului. Altfel, masa fusese tăcută şi, din nou, nimeni nu-l recunoscuse pe Lucas.

Frances îşi dădu ochii peste cap.

— Sir Reginald a vorbit la nesfârşit despre sosirea iminentă a prinţului.

— Da, am auzit că prinţul soseşte luni, răspunse Lucas.

Frances încuviinţă din cap.

— Te asigur că pentru Sir Reginald nu-i suficient de repede.

Lucas râse.

— Vă aşteptaţi ca după sosirea prinţului conversaţia la cină să se înrăutăţească?

Ea ridică din umeri.

— Nu văd cum se va îmbunătăţi. Cum am zis, nimic nu-i mai plictisitor decât o conversaţie la cină la un eveniment aristocratic. Absolut nimeni nu vrea să discute despre ce vreau eu să discut şi puţinii oameni care o fac nu sunt la această petrecere.

Lucas se sprijini într-un cot pe masă, uitându-se atent la ea.

— Despre ce aţi dori să discutaţi, milady?

Frances deschise gura să vorbească, dar o închise repede.

— Despre ce? insistă el. Voiaţi să spuneţi ceva. Ce?

Ea se aplecă spre el şi-şi coborî vocea într-o şoaptă, conspirativ:

— Pot să-ţi spun un secret, domnule Lucas?

El încuviinţă din cap.

— Desigur, dar de ce taina asta?

Frances îşi plimbă privirea înainte şi înapoi şi pe buze îi apăru un zâmbet adorabil.

— Pentru că nu ar trebui să vorbesc despre asta la petrecerea lordului Clayton. I-am promis mamei mele.

— Să vorbiţi despre ce? insistă Lucas, stând ca pe ghimpi să audă ce urma să spună ea.

Frances păru că se gândeşte câteva momente, după care un zâmbet larg i se întinse pe chip.

— Stai un pic. Clipi de câteva ori. Eu i-am promis mamei că nu voi discuta despre politică sau despre legislaţia săracilor cu niciun *domn* de la această petrecere. Nu i-am promis niciodată că nu voi discuta cu un servitor.

— Să vorbiţi ce cu un servitor? răspunse Lucas, mijind ochii.

Zâmbetul ei se mări.

— M-ai întrebat despre ce-mi place să vorbesc, domnule Lucas. Răspunsul este politică. Şi pot să-mi ţin promisiunea faţă de mama şi să discut despre politică şi legi cu tine. Bătu din palme. Oh, ştiam că te plac din momentul când m-ai ajutat să-l evit pe Sir Reginald, declară ea, după care roşi repede iarăşi.

— Staţi. Sunteţi interesată de politică? întrebă el, încruntându-se.

— Da, politică, legi. Decizii luate care afectează pe toată lumea. Lucruri care chiar contează în ţara asta. Spre deosebire de fundele de păr.

Îşi sublinie discursul lovind cu pumnul în masă.

El îşi sprijini bărbia în palmă, fascinat de descoperirea asta despre ea. Nu o auzise niciodată vorbind cu o asemenea pasiune.

— Lucruri care chiar contează. Cum ar fi? o îndemnă el.

— Cum ar fi legea forţei de muncă, de exemplu.

Chipul ei se încruntă. Lucas ridică din sprâncene.

— Legea forţei de muncă?

— Da, ştiai că este o lege care va fi votată de către Camera Lorzilor în toamna asta, când se întorc în parlament? O lege foarte importantă.

Lucas expiră. Cât să îndrăznească să-i dezvăluie că ştie despre lege? Îşi alese cuvintele cu grijă.

— Cred că aţi mai menţionat-o. Ce ştiţi despre asta, domnişoară Wharton?

Ea se uită de sus în jos la el, făcându-şi pungă buzele.

— Ai vorbit ca un adevărat bărbat, domnule Lucas.

El chicoti.

— Mă scuzaţi, milady, doar că n-am auzit multe femei să fie interesate de asemenea lucruri.

Frances îşi dădu o buclă după ureche şi-şi încrucişă braţele la piept.

— Nici eu n-am cunoscut mulţi servitori care să fie interesaţi, aşa că bănuiesc că suntem amândoi vinovaţi că ne-am surprins fără motiv.

— Corect. El miji ochii la ea. Dar sunt curios. Spuneţi-mi. Sunteţi pentru sau împotriva legii, milady?

Ea se cutremură, închizând pentru scurt timp ochii.

— Împotrivă, domnule Lucas, complet, total, indubitabil împotriva legii. Cum ar trebui să fii şi tu!

El lăsă bărbia în piept şi se scărpină la ceafă.

— Aşa deci?

La naiba! La naiba! La naiba! Fir-ar să fie! Nu doar că era împotriva legii. Nu, trebuia să fie „complet, total şi indubitabil” împotriva legii.

— Da, încuviinţă ea viguros din cap. Sincer, nu văd cum cineva cu inima în piept poate să fie pentru lege. De fapt, am venit aici să caut istoria unei astfel de legi. Am de gând să cercetez istoria unor legi similare, ca să-i conving pe mai mulţi să voteze împotrivă. Se întoarse în scaun pentru a fi cu faţa spre colecţia enormă de cărţi. Doar că nu ştiu de unde să încep.

— Mai întâi, spuneţi-mi de ce nu vă place legea, o îndemnă el.

— Păi, pentru început, acordă mai multe drepturi nobilimii cu mari proprietăţi şi mai puţine ţăranilor. Bagă mai mulţi bani în buzunarele celor care sunt deja bogaţi. Nu face nimic pentru servitori şi clasa muncitoare, ci le oferă mai puţine opţiuni pentru a găsi de lucru fără referinţe de la cei care ar putea să fie nişte angajatori îngrozitori.

Lucas înghiţi în sec. Toate aceste lucruri erau adevărate când privea dintr-un anumit punct de vedere, dar el vedea lucrurile în cu totul altă lumină.

— Vă place ceva la lege? întrebă el timid.

Ea bătu darabana în masă câteva momente, după care spuse:

— Sincer, singurul lucru bun pe care îl face este că abrogă unele dintre cele mai grele condiţii din legile comerţului.

Legile comerţului erau nişte legi arhaice care nu dădeau aproape niciun drept clasei muncitoare. Abrogarea unora dintre cele mai rele părţi din aceste legi era una din părţile preferate ale lui Lucas din legea fratelui său. Măcar el şi domnişoara Wharton cădeau de acord pe asta.

Lucas se ridică.

— Urmaţi-mă, zise el, pornind spre capătul opus al încăperii. Ştiu unde se află cărţile cu legi.

— Da?

În vocea ei se simţi o notă de surpriză.

La dracu’! Nu se oprise să se gândească la faptul că s-

ar putea să pară ciudat că un servitor ştia unde se aflau anumite cărţi în biblioteca uriaşă a stăpânului său. I se păru că era mai bine să schimbe subiectul.

— Pot să vă întreb cum aveţi de gând să schimbaţi votul?

Frances continuă să-l urmeze. Când vorbi, vocea ei era nuanţată de hotărâre:

— Poate că sunt o biată femeie, domnule Lucas, dar deseori sunt în compania bărbaţilor care iau astfel de decizii şi ar fi groaznic din partea mea să nu mă folosesc de timpul petrecut în prezenţa lor pentru a încerca să le influenţez voturile.

Lucas rămase tăcut în timp ce se îndrepta spre o mică nişă în zid, ascunsă vederii din restul bibliotecii. Păşi înăuntru şi Frances îl urmă.

— Dumnezeule! exclamă ea, rotindu-se într-un mic cerc şi zâmbind. Nu-mi dădusem seama că acest alcov era clici.

Lucas arătă în sus. Cărţile despre legi erau aranjate până în tavan pe ambele niveluri ale încăperii.

Privirea ei urmări degetul lui, şi zâmbi.

— Oh, mulţumesc, domnule Lucas. Nu le-aş fi găsit niciodată dacă nu mi-ai fi arătat. Ezită un moment, după care miji privirea din nou. Sper că nu te deranjează că te întreb, cum de ştiai că erau aici?

Lucas îşi feri privirea şi se scărpină la tâmplă. Îl mânca scalpul de la blestemata de perucă pudrată. Trebuia să se gândească mai bine înainte să facă anumite lucruri. Dar când era în compania ei, era fără griji (sau neglijent, mai degrabă). Din fericire, inventase deja răspunsul pe drum.

— Am petrecut mult timp în această încăpere. Îmi place să citesc. Pe Lord Clayton nu-l deranjează atât timp cât îmi termin sarcinile.

— Un servitor căruia îi place să citească? De cum îi ieşi ultimul cuvânt pe gură, ea puse mâna peste buze. Oh, Dumnezeule! Îmi pare teribil de rău. A fost foarte urât din partea ea, mormăi ea din spatele degetelor.

Lucas clătină din cap.

— Milady, nu vă cereţi scuze, vă rog.

Putea doar să spere că sentimentul ei de vinovăţie o va împiedica să-i mai pună alte întrebări.

— Tocmai asta-i… continuă ea. Oh, sper că nu te insult, dar… am observat că vorbeşti destul de corect şi mă întrebam cum…

Lucas se sprijini de cadrul solid de lemn al celei mai apropiate etajere.

— Cum de sunt servitor dacă sunt suficient de educat să vorbesc aşa şi să citesc volume despre legi?

Ea îşi muşcă buza şi clătină din cap.

— Când o spui aşa chiar sună îngrozitor. Îmi pare teribil de rău. Îmi cer scuze.

— Nu, nu vă cereţi scuze, răspunse el. Să spunem doar că familia mea şi familia Clayton se cunosc de mult timp. Dar mi-a făcut un mare favor angajându-mă ca servitor.

Gata. Asta era adevărat, chiar dacă vag. Răspunsul perfect.

— Desigur, zise Frances. Mă simt prost că ţi-am cerut să explici.

— Nu vă faceţi griji, milady, serios.

Nu putea să dea vina pe ea că-i spusese ceva nepoliticos când el pretindea că este un servitor. În ceea ce-l privea, şi el era vinovat. Hotărî din nou că cel mai bine era să schimbe subiectul.

— Ah, iată-le. Deschise palmele spre cărţi. Vă pot ajuta să găsiţi una anume?

— Nu. N-ar trebui să te mai reţin. Pot foarte bine să caut singură până o găsesc pe cea de care am nevoie.

— Prea bine.

Lucas o privi. Părea să vrea să spună ceva, dar ezita.

— Pot să te întreb ceva, domnule Lucas? îşi făcu ea în sfârşit curaj.

El încuviinţă din cap.

— Desigur.

— Ai întâlnit-o pe servitoarea mea… Albina? Jos,

poate?

Lucas îşi muşcă buza cât se gândi la întrebare. Întâlnise mulţi servitori jos, şi din cei angajaţi de Clayton, şi din cei angajaţi de invitaţi, dar nu părea să-şi amintească numele Albina.

— Nu cred. De ce?

— Oh, nimic. Frances clătină din cap şi flutură mâna în aer, respingând întrebarea. Nu contează. Stai. Mai am o întrebare.

El clipi la ea.

— Da?

Obrajii ei se îmbujorară.

— Nu eşti… însurat? Sau cumva logodit?

Sprâncenele lui se uniră într-o încruntătură.

— Normal că nu.

Ea oftă uşurată.

— Slavă Cerului!

Lucas zâmbi la comentariul ei, apoi făcu un pas pe lângă ea, spre intrarea în nişă. Dar ea se mişcă în lateral în acelaşi timp şi se loviră unul de celălalt. Ea dădu capul pe spate şi capul lui coborî. Buzele lor erau la câţiva centimetri.

Nu se putea mişca. O privi cu atenţie cum ea îşi duse o şuviţă căzută de păr după ureche, apoi cum ridică privirea spre el şi îi studie fărâmele aurii din pupilele negre. Mâna lui se mişcă lent de una singură şi-i cuprinse blând cotul. Respiraţia ei se înteţi, făcându-i pieptul să urce şi să coboare cu repeziciune. El se apropie cu foarte puţin, înnebunit de parfumul bujorilor.

Îşi linse buzele în aşteptarea sărutului.

Limba ei ţâşni afară, trecând şi ea peste buze.

El inspiră. Undeva în mintea lui ştia că trecea peste o linie dacă nu se întorcea şi nu pleca imediat, dar nu reuşea să o lase.

— Trebuie să pleci aşa de repede? întrebă ea pe o voce şoptită şi tremurată.

— Bănuiesc că mai pot rămâne un pic, răspunse el, propria voce fiind răguşită. Dacă vreţi să mă convingeţi.

Drept răspuns, mâinile ei se mişcară pe cămaşa lui şi şi le împreună în jurul gâtului lui, trăgându-i capul în jos spre al ei.

— Mi-ar plăcea, şopti ea.

Lucas nu mai avea nevoie de vreo altă invitaţie. Buzele lui le întâlniră pe ale ei, o atingere caldă la început, până când el deschise gura şi alunecă peste a ei. Limba lui alunecă între buzele ei şi ea suspină profund.

Lucas se întări imediat. Îi trase corpul lângă al lui şi-i răvăşi gura cu a lui. Nu se mai sătura de ea. Era moale şi avea aromă de primăvară, iar mirosul parfumului ei îl făcea să-şi dorească să o guste. Ea îşi strânse mai mult braţele în jurul lui în timp ce sărutul se intensifica. Voia să o lipească de etajeră, să se frece de ea, dar nu voia să o sperie. S-ar putea să se îndoiască deja de decizia ei de a-l săruta şi orice mişcare bruscă din partea lui ar putea să o determine să se îndepărteze.

Mâinile lui se mişcau pe spatele ei. Mai jos şi tot mai jos. Până când o trase şi mai bine peste el, scoţând un geamăt din gât.

Cât o ţinu şi o sărută, timpul părea să se învârtă, fără să se mai termine. O voce se auzi strigând din grădină, şi Lucas îşi reveni repede. Îşi desprinse uşor gura de a ei şi-şi mută mâinile pe chipul ei. Ochii ei erau încă închişi şi buzele îi erau roz şi umflate.

O sărută pe frunte şi făcu un pas în spate.

Ea deschise ochii. Respira cu dificultate şi se uita la el de parcă era un soi de creatură exotică, stând în faţa ei, şi nu un bărbat în carne şi oase. Ridică degetele la buze şi le atinse uşor.

Pe fruntea ei frumoasă se citea confuzia.

— Ar trebui… să plec, şopti ea.

Lucas încuviinţă din cap. Spera cu disperare că mădularul lui înnebunit se va potoli înainte să fie obligat să iasă din nişă. Tuşi şi încercă să se gândească la altceva. Ce? Ce? Clătină din cap. Oh, da.

— Înainte de a pleca, pot să vă întreb ceva despre ce aţi spus mai devreme, referitor la legea forţei de muncă?

Ea încuviinţă din cap, închizând ochii pentru scurt timp de parcă încerca să înţeleagă ce tocmai se petrecuse.

— Desigur, zise ea într-un final.

Lucas îşi rezemă un braţ de etajeră.

— Am înţeles că veţi încerca să vorbiţi cu membrii Camerei Lorzilor pentru a-i convinge să voteze împotriva legii cât sunteţi la petreceri cu ei?

Ochii ei se concentrară pe chipul lui şi ridică lent dintr-o sprânceană.

— Nu te înspăimânta. Bărbaţii fac asta de secole. Nu-s aşa de naivă încât să nu ştiu că multe din deciziile importante sunt luate în birourile domnilor la un pahar de vin şi în conversaţii în vreme ce în sala de bal are loc un bal.

Lucas îşi mută greutatea pe celălalt picior. Din fericire, mădularul lui se liniştea repede.

— Nu vă pot contrazice aici, milady, dar spuneţi-mi, aţi zis că nu ştiţi cum cineva cu inimă poate să fie pentru lege. De ce credeţi asta?

— Din nenumărate motive! Aproape că strigă cuvintele. Tuşi şi inspiră adânc. Următoarele cuvinte fură rostite pe un ton mult mai moderat. Adică, aş putea enumera vreo duzină de motive solide doar aşa, pe nepregătite, dar cel mai important este că doar bogaţii beneficiază de pe urma legii.

El ştia că asta era parţial neadevărat. Charles n-ar fi fost niciodată autorul unei astfel de legi. Dar Lucas simţi că trebuia să răspundă cu grijă, ca Frances să asculte fără să simtă că el era la fel ca mulţi alţii care încercaseră să-i sufoce opiniile.

Se auzi un clopoţel.

Lucas ieşi din nişă şi privi la ceasul aflat pe biroul din apropiere.

— Trebuie să plecăm amândoi acum. Dar mi-ar plăcea foarte mult să mai discutăm despre asta. Ne întâlnim mâine aici cu o oră mai devreme, să zicem?

— Bănuiesc că aş putea să fac asta. Un mic zâmbet îi apăru pe buze. Dacă promiţi să mă săruţi din nou.

De data asta zâmbetul apăru pe buzele *lui.*
— Bănuiesc că aş putea să fac asta.

Capitolul 13

Ora pe care Frances o petrecu a doua zi cu domnul Lucas în biblioteca liniştită fu cea mai plăcută oră de când sosise la petrecere. Era spiritual, amabil, inteligent şi era la fel de impertinent cum îl ghicise ea. Şi cel mai bine dintre toate, chiar o *asculta.* Ea stătea şi vorbea despre neajunsurile legii forţei de muncă şi el, în loc să se scuze şi să plece grăbit din încăpere, stătea lângă ea şi se uita în ochii ei cât ea vorbea. Îi punea întrebări ca să clarifice anumite puncte şi încuviinţa şi murmura pentru a demonstra că era atent.

Domnul Lucas se dovedi a fi un domn mai bine-crescut decât oricare dintre lorzii cu titlu din aristocraţie pe care îi cunoscuse ea. Niciunul dintre domnii cunoscuţi de ea nu fusese realmente atent la vorbele ei aşa cum era domnul Lucas. Oh, îi făcuseră pe plac şi o bătuseră uşor peste mână şi o trimiseseră să stea din nou cu fetele bătrâne în timp ce ei găseau alte distracţii, dar niciunul dintre ei nu păruse să ia serios în considerare punctele susţinute de ea când enumera motivele pentru care legea forţei de muncă era aşa de îngrozitoare.

După ce Frances termină să-şi susţină ideile, se uită plină de speranţă la domnul Lucas, aşteptându-se ca el să fie de acord cu ea pe toate punctele. Până la urmă, cum puteai să nu vezi dreptatea din argumentele ei? Dar în loc să fie de acord cu ea, el zise ceva complet neaşteptat:

— Dacă ar fi să ghicesc ce ar răspunde un nobil, începu el, bănuiesc că ar spune că este de datoria sa să sprijine legea, ca să-şi îndeplinească îndatoririle faţă de oamenii care se bizuie pe el.

Frances se holbă la ea de parcă tocmai se transformase într-un dragon.

— Despre ce vorbeşti?

El ridică din umeri.

— Dacă aş fi nobil, s-ar putea să spun că legea ajută prin scăderea costului salariilor şi prin faptul că garantează că eu nu trebuie să ţin în slujbă pe cineva care nu-şi îndeplineşte îndatoririle. Aş putea să angajez mai mulţi oameni şi să-mi îndeplinesc obligaţiile faţă de cei care deja muncesc pentru mine.

Frances îşi dădu ochii peste cap.

— Sincer, prostiile astea ţi le-a zis Lord Clayton?

Domnul Lucas tuşi.

— Nu-i adevărat că bărbaţii precum Lord Clayton au obligaţii de respectat? Sigur tatăl dumneavoastră v-a menţionat asta dacă aţi discutat cu el despre lege.

Maxilarul lui Frances se încleştă.

— Tată meu n-a îndeplinit o obligaţie în viaţa lui.

Cuvintele îi zburară din gură înainte să apuce să le oprească.

— Îmi pare rău să aud asta, zise domnul Lucas, privind-o cu o expresie care chiar arăta că-i pare rău.

Dar în privirea lui nu era milă. Bun. Frances detesta mila.

Ea ridică din umeri.

— Nu-i nevoie să-ţi ceri scuze. Este dur, dar este adevărat. Pământurile noastre sunt ipotecate şi am concediat majoritatea servitorilor.

Frances ştia că nu ar fi trebuit să spună nimănui lucrurile astea, dar cumva se simţea în siguranţă cu domnul Lucas. Cumva simţea că putea să-i spună orice şi că el nu o va judeca.

— Dacă-i aşa, atunci legea l-ar ajuta pe tatăl dumneavoastră să bage banii la loc în buzunarul său, continuă Lucas.

— Buzunarul tatălui meu este gol pentru că el a jucat totul. Aş prefera să pun banii în buzunarele servitorilor care au muncit din greu şi pe care el i-a aruncat în stradă.

Domnul Lucas îşi coborî vocea şi o notă de regret se strecură în ea:

— Aşa de rău stau lucrurile?

Ea ridică bărbia şi-şi feri privirea. Refuza să plângă, dar fu nevoită să clipească pentru a scăpa de lacrimi.

— Le mai avem doar pe Albina şi pe doamna Wimberly.

El se aplecă spre ea şi-i atinse mâna. Frances simţi cum îi ia braţul foc.

— Îmi pare rău, Frances.

Era prima dată când i se adresa cu numele de botez. Voia să facă la fel. Clipi din nou pentru a înlătura lacrimile.

— Este în regulă. Vom fi bine. Încercă să afişeze un zâmbet fals pe chip. Mi-am dat seama că nu-ţi ştiu numele de botez.

El îşi feri privirea, neîntâlnind-o pe a ei, şi aşteptă câteva momente înainte de a spune:

— Lucas este numele meu de botez.

Ea se încruntă.

— Poftim? De ce nu mi-ai spus? Iar eu ţi-am spus domnule Lucas tot timpul.

— Am crezut că-i prea îndrăzneţ din partea mea să te corectez. Ca să nu mai zic că nu trebuia să-ţi spun numele meu de botez de la bun început.

— Atunci care-i numele tău de familie? întrebă ea.

El îşi feri privirea. Se uită prin cameră.

— Uh, este… Wood. Lucas Wood.

Ea încuviinţă din cap.

— Păi, asta-i uşor de reţinut. Acum, Lucas, trebuie să-mi spui, n-ai cum să fii de partea legii.

El se scărpină la ceafă.

— Poate că sunt multe aspecte pe care tu, adică, *noi* nu le cunoaştem.

Încă aşezată, ea îşi puse mâinile în şolduri.

— Oh, nu-mi spune asta, te rog. Am mai auzit-o. Menţionează un aspect al legii şi eu o să-ţi spun cu precizie cât de multe ştiu despre el.

Îşi petrecură următoarea jumătate de oră studiind fiecare punct al legii. Frances fu nevoită să admită că, pentru un servitor, Lucas cunoştea destul de bine detaliile

legislative. Pentru fiecare argument de al ei, el venea cu un contraargument din partea unui „nobil”.

— Mă tem că eşti mult prea influenţat de stăpânul tău, anunţă ea în final.

— De ce spui asta?

Fruntea lui se încruntă din nou. Ea ridică mâna cu frustrare.

— Lucas, tu munceşti. Nu vezi cum legea asta nu face nimic altceva decât să vă exploateze pe tine şi pe viitori tăi copii? Roşi. Mă scuzi. Fac presupuneri despre tine. Cum că ai vrea să ai copii.

— Mi-ar plăcea foarte mult să am, răspunse el încet, cercetându-i chipul.

Ea simţi că se îmbujorează şi mai tare. Dumnezeule, de ce-i menţionase copii inexistenţi?

— Păi atunci, nu vezi cum o astfel de lege nu face nimic pentru binele tău?

Lucas se uită pe fereastră, făcând un cerc lent cu un deget pe masă.

— Bănuiesc că ai dreptate.

— Normal că am dreptate. Camera Lorzilor are puterea de a respinge această lege, dar ei votează doar în favoarea lor şi a pungilor lor.

Privirile lor se întâlniră.

— Dar tu nu munceşti, milady. Poţi să-mi spui de ce eşti aşa de interesată ca legea să fie respinsă?

— Pentru că, zise ea încet, întorcându-se pentru a se uita la grădină şi la pajiştea de dincolo de ferestre, îmi pasă de corectitudine şi de ceea ce-i drept. Îmi pasă de ceilalţi oameni mai mult decât de mine şi propriile mele interese.

Lucas îşi coborî vocea:

— Crezi că cei care sprijină legea se gândesc doar la interesele lor?

Nările ei fremătară.

— Nu văd cum altfel. Pe oamenii muncitori, care sunt în slujba lor de ani întregi, uneori de generaţii, clar nu-i ajută.

— Sunt sigur că unii dintre membrii Camerei Lorzilor

se opun legii, sublinie el.

— Nu destui, răspunse Frances.

Încă nu era complet sigură dacă Lucas era pentru lege sau dacă doar o susţinea ca să o scoată din sărite, dar oricum ar fi fost, puţine lucruri îi plăceau mai mult decât să discute despre legi.

El îşi prinse mâinile în faţă şi-şi uni degetele.

— Îi cunoşti pe parlamentarii care sunt pentru şi împotriva legii?

— Nu, răspunse ea. Dar pot să-i ghicesc pe unii dintre ei şi înţeleg că mai sunt câţiva care sunt nehotărâţi. Aceia sunt oamenii pe care vreau să-i caut data viitoare când voi fi în societate.

Lucas păru că vrea să spună ceva, dar închise gura, apoi zise:

— Chiar crezi că-i poţi convinge?

— Nu ştiu, dar ştiu că trebuie să încerc, răspunse ea, încuviinţând hotărâtă din cap.

— Eşti convinsă că ai dreptate, nu-i aşa? întrebă el, mijind ochii la ea.

— Mai mult decât sigură.

Lucas păru că se gândeşte un moment la asta.

Frances vru să-l apuce şi să-l scuture. Dar se aplecă spre el.

— Lucas, mă auzi? Te-am pus pe gânduri?

El se uită leneş în ochii ei şi privirea i se concentră pe gura ei. Oh, Dumnezeule! O va săruta din nou… şi ea asta voia.

— Mă faci să mă gândesc la tot felul de lucruri.

Se apropie tot mai mult şi începu să închidă ochii. Frances se apropie şi ea şi când li se atinseră buzele, el se ridică imediat de pe scaun, trăgând-o spre el pe covorul gros aflat pe podea, lângă masă.

Se rostogoli deasupra ei şi se lipi de ea, în timp ce-i presăra sărutări pe chip şi gât.

Asta era nebunie. Cineva ar putea să intre în orice moment şi să-i găsească, dar lui Frances nu-i păsa destul cât să se oprească, îşi petrecu în schimb mâinile în jurul

umerilor lui şi-l ţinu aproape de ea, desfăcând picioarele cât de mult putu sub fuste.

Gura lui alunecă pe gâtul ei şi-i adulmecă urechea, după care coborî cu săruturile pe decolteul ei şi în sfârşit trase în jos de rochie pentru a-i elibera un sân. Când buzele lui îi prinseră sfârcul, ea îşi pierdu complet minţile. Limba lui insistentă atinse vârful sensibil şi buzele lui traseră de el, făcând-o să se înfierbânte între picioare.

— Lucas, rosti ea moale în urechea lui.

El se cutremură şi se lipi şi mai mult de ea. Ea îi simţi mădularul prin pantaloni, lipindu-se de locul ei cel mai intim. Se frecă de ea într-un fel care o făcu să vrea să ţipe.

Apoi gura lui reveni la a ei şi ea îşi trecu degetele prin părul lui, dându-i peruca jos, lângă ei. Se uită la el. Avea părul brunet. Îi plăcea asta. Îi plăcea foarte mult. Ghicise asta după culoarea sprâncenelor, dar fără perucă era şi mai frumos.

Prin minte îi trecu cea mai scurtă senzaţie de vinovăţie. Nu din cauza propriului comportament neruşinat, ci vinovăţie pentru că Albina îi spusese că-l plăcea. Dacă ar fi fost întreagă la cap i-ar fi dat drumul. N-ar fi trebuit să facă asta. Ar trebui să încurajeze o legătură cu Albina. Dar se gândi şi că ea avusese un moment intim cu el înainte ca Albina să-l fi cunoscut, şi oh, îi era aşa de greu să gândească cu gura lui pe gâtul ei.

Lucas se rostogoli, trăgând-o deasupra lui. Se loviră de masă. Una din cărţile mai mici, ce fusese deschisă lângă colţul mesei, căzu pe podea la câţiva centimetri de feţele lor şi râsetele lor la această prostie îi întrerupseră din sărut.

Lucas îşi frecă nasul de al ei.

— Bănuiesc că ăsta-i semnul să ne oprim.

Ea oftă, cu mâinile încă în jurul gâtului său.

— Bănuiesc că da.

El se rostogoli, îşi luă peruca, se ridică şi apoi o ajută şi pe ea să se ridice. Timp de câteva momente îşi aranjară amândoi hainele, după care el îi trase scaunul şi ea se aşeză din nou, de parcă ultimele momente nici nu se petrecuseră.

Se aşeză şi el.

— Da, deci, unde eram? întrebă ea chicotind, neputându-se opri să nu îl privească.

Pentru Dumnezeu, era aşa de frumos, încât aproape că o durea să se uite la el. Nu ştia de ce era aşa de atrasă de el. Ca înfăţişare, ea cu siguranţă nu era echivalentul lui feminin.

Lucas tuşi. Îşi pusese peruca la loc, dar nu stătea prea bine. Ea se întinse spre el pentru a-l ajuta să o aranjeze la loc.

— Mulţumesc, zise el. Cu asta m-am obişnuit greu.

— Cu ce? întrebă ea încruntându-se.

— Oh, ăăă, uh. Este o perucă nouă. Sunt obişnuit cu cea veche. Tuşi. Apropo, ce părere ai despre iniţiatorul legii? Ştii cine este?

Ea miji ochii, încât abia mai putea vedea bine şi vorbi printre dinţii încleştaţi:

— Oh, da, ştiu bine numele. Îl detest şi dacă vreodată îl văd pe *nemernicul* Lord Kendall, am de gând să-i spun exact ce cred despre revoltătoarea lui lege a forţei de muncă.

Capitolul 14

După întâlnirea cu Lucas în bibliotecă, Frances se grăbi să se întoarcă în camera ei. Bănuia că ceea ce făceau ei în fiecare zi puteau fi considerate drept întâlniri amoroase, şi Dumnezeu să o apere, nu avea de gând să înceteze cu ele. Cu mintea limpede, îşi dădu seama că nu era total neloială Albinei. După spusese lui, Albina nu făcuse cunoştinţă cu Lucas. Doar îl plăcea de la distanţă. Desigur, corect ar fi fost să-i spună Albinei că ea era deja îndrăgostită de el, dar nici nu se punea problema. Cum să-i explice ea cameristei ei că în fiecare zi se întâlnea cu un lacheu în bibliotecă şi se săruta cu el? Se îndoia că Albina îi va spune mamei, dar nu avea nicio garanţie, şi apoi, nu era

ceva ce Frances voia să se afle. Ştia că Albina bârfise în anumite ocazii. Nu. Acest secret era unul pe care Frances avea de gând să-l ţină pentru ea. Era greşit şi nepermis şi nu se mai distrase aşa de tare mult timp. Îşi dorea doar ca Abigail să fi fost aici ca să împărtăşească aventura cu ea. Abigail ştia să păstreze un secret.

Frances îşi duse mâna la gât în timp ce urca scara în spirală spre dormitorul ei. Cerule, când ajungea în camera ei, trebuia să verifice în oglindă dacă avea semne de la săruturi. Auzise vorbind despre asta alte tinere domnişoare pe la petreceri, dar niciodată nu fusese la curent cu o asemenea obscenitate. Acum făcea tot ce putea să-şi tragă buclele peste gât pentru a ascunde ceea ce ar putea fi un semn de la un iubit. Se cutremură, amintindu-şi cum simţise gura lui Lucas peste a ei, buzele lui pe gât şi, cel mai scandalos dintre toate, limba lui pe sânul ei. Ooh, abia aştepta ca el să o facă din nou. Îşi lăsă capul în jos şi se uită la podea pentru a-şi ascunde zâmbetul.

Lucas era mai mult decât frumos. În afară de faptul că se sărutaseră, fusese stimulată şi de discuţia lor. Fusese prima conversaţie reală pe care o avusese cu un bărbat adult în care se simţise realmente egala lui. Toţi ceilalţi domni cu care vorbise despre politică doriseră să scape de părerile ei cât mai repede, ceruseră unui servitor să-i mai aducă ceai şi vorbiseră despre ceva plictisitor cum ar ultima piesă de teatru sau minunata lucrare de artă de pe peretele de lângă ei.

O vreme fusese îngrijorată că Lucas ar putea să fie *pentru* legea forţei de muncă. Părea să o apere destul de vehement. Auzise că iniţiatorul legii, Lord Kendall, era prieten cu Lord Clayton. Poate că Lucas îl cunoştea pe conte pentru că îl servise când venise în vizită. Oricum ar fi fost, ea hotărâse că Lucas nu avea cum să fie în favoarea unei legi care nu-i ajuta deloc pe cei din clasa lui. Bănuia că şi lui îi plăcuse discuţia la fel de mult ca şi ei şi dorise să-i ofere mai multe mijloace pentru a-şi susţine argumentele. Fusese chiar cavaleresc din partea lui, dacă se gândea bine.

Ajunse la etajul doi şi era la jumătatea holului, în drum spre uşa dormitorului ei, când se deschise o altă uşă şi ieşi Sir Reginald. Frances încremeni, sperând ca el să nu o vadă şi să treacă pe lângă ea, dar aparent norocul nu era de partea ei pentru moment. Sir Reginald făcu mare caz, oprindu-se, făcând o plecăciune şi scoţându-şi pălăria.

— Iată-vă, domnişoară Wharton. Arătaţi la fel de minunat ca de obicei, tună el.

Frances se întrebă dacă avea buzele umflate de la săruturile lui Lucas şi dacă pe gât chiar i se vedea vreun semn. Începu să chicotească.

— Sunteţi bine, domnişoară Wharton?

Sir Reginald chiar părea îngrijorat în privinţa ei.

— Oh, da, sunt... bine... foarte bine, zise ea, printre chicoteli.

Apăsă degetele pe buze ca să nu mai râdă. Era aşa de comic să-l vadă pe Sir Reginald după ce tocmai făcuse ce făcuse cu Lucas în bibliotecă.

— Veţi participa la picnic cu celelalte doamne? întrebă Sir Reginald, dispus din fericire să schimbe subiectul.

— Oh, ăăă, da, cred că da, răspunse ea.

Se ciupi de braţ ca să nu mai râdă.

— Prea bine. Cavalerul făcu din nou o plecăciune. Atunci vă voi vedea la cină în seara asta?

Frances as fi vrut să-i spună „Sper că nu”. Gândul o făcu doar să chicotească şi mai mult.

— Da, la cină, răspunse ea rezervată.

— Sper că vom putea ieşi la o plimbare călare, zise el. Poate mâine după-amiază?

Frances tocmai voia să deschidă gura că mâine după-amiază era ocupată cu altceva, când Sir Reginald pocni din degete.

— Stai. Nu. Nu mâine. Mâine după-amiază mă întâlnesc cu Lord Kendall.

Frances se opri din râs. Miji ochii la Sir Reginald.

— Kendall? Aţi spus Lord Kendall?

— Da, contele de Kendall. Îl cunoaşteţi? întrebă Sir Reginald în timp ce se trăgea de manşeta împodobită.

Sângele bubuia în tâmplele lui Frances.

— Nu l-am întâlnit niciodată. Nu ştiam că participă la această petrecere.

— Oh, nu participă, răspunse Sir Reginald. Vine doar pentru o zi sau două. Este bun prieten cu Clayton, nu ştiaţi?

— Da, asta ştiam.

Frances făcu un efort să respire cum trebuie, în timp ce o sută de gânduri îi zburau prin minte. Lord Kendall – *acel* Lord Kendall – va fi *aici?* La această petrecere?

— Din câte am înţeles, ar trebui să sosească în orice moment, adăugă Sir Reginald.

— Aşa deci?

Un zâmbet lent se întinse pe chipul lui Frances.

Dacă escrocul ăla de conte de Kendall venea aici, ea avea de gând să-i spună ce gândea.

— La ce oră vă întâlniţi cu el?

Capitolul 15

Acum că era la petrecere drept contele de Kendall, Lucas primise un dormitor la al doilea etaj, la fel ca majoritatea invitaţilor. Bell se întâlni cu el în acea după-amiază ca să-i servească drept valet. În timp ce Bell îl ajuta să se schimbe de livreaua Clayton în pantalonii de piele şi haina de un verde smarald, Lucas reluă în minte conversaţia de mai devreme cu Frances. Când vorbise despre legea forţei de muncă se dovedise aşa de bine informată şi exigentă.

Clar îşi formase opinia ei proprie şi fermă despre subiect, şi Lucas era foarte impresionat şi complet frustrat. Nu prea erau şanse ca ea să se răzgândească. De fapt, multe din argumentele ei îl făcuseră pe Lucas să se îndoiască de propria logică. Fusese aşa de ocupat să se asigure că legea trece pentru că-i promisese fratelui său. Cunoştea toate punctele de discuţie, le repetase pe îndelete compatrioţilor săi în Camera Lorzilor şi, pentru

Dumnezeu, credea în ele. Fiecare cuvânt. Doar că atunci când Frances îl întrebase dacă vedea că o astfel de lege nu făcea nimic pentru propriul lui bine, se simţise vinovat. Fusese nevoit să-şi reamintească faptul că juca un rol. Dar jucatul unui rol avea să fie o scuză penibilă dacă ajungea să o rănească pe Frances din cauza asta.

Şi în timp ce se gândea la vinovăţie, acel sentiment se dublase, apoi se triplase după ce se sărutaseră. Prima dată când o sărutase simţise un pic de vinovăţie. Nu era cel mai nobil lucru să săruţi o femeie care nu ştia cine erai cu adevărat. Dar îndepărtase repede dubiul când ea îi răspunsese aşa de entuziasmată. A doua oară când se sărutaseră, mersese un pic cam departe, riscase un pic mai mult şi fusese un extaz total, până când ea îl anunţase că-l detesta pe contele de Kendall. Şi aşa devenise clar că nu era altceva decât un mincinos.

Poate că şarada asta începuse în glumă, dar se transforma în ceva prea serios. Minciunile lui se multiplicau. Şi înrăutăţise lucrurile pentru că, peste toate minciunile despre cine era şi ce reprezenta el, o mai şi sărutase. Foarte urât.

Nu avea nicio scuză pentru comportamentul lui. Nu avea niciun drept să-i vorbească, darămite să o sărute. Ea îl ura. Bine, îl ura pe Lord Kendall, cine era el în realitate. Ea nu ştia că prietenul ei Lucas, servitorul, era acelaşi bărbat pe care îl detesta.

Cum va explica el vreodată? Cum ar putea? Ea îşi deschisese inima spre el şi el îi fusese duşman de moarte de la bun început. Nu conta că el nu ştiuse că-i era duşman de moarte. O ştia acum şi tot nu-i spunea adevărul. Trebuia să găsească o cale pentru a îndrepta lucrurile. Cel puţin, nu avea niciun drept să o sărute şi nu o va mai face.

— Cum faci faţă vinovăţiei? îl întrebă pe Bell, care în acel moment îl ajuta să se încalţe cu cizma stângă.

Bell ocupa rolul de valet din două motive. Propriul valet nu venise cu el din motive evidente şi Bell era interesat să-şi exerseze abilităţile de valet cu orice ocazie.

— Ce vinovăţie? întrebă Bell râzând.

— Nu te simţi niciodată vinovat? Eşti spion. Tu minţi cum respiri.

Bell se îndreptă auzind această acuzaţie şi se uită inexpresiv la el.

— Fac ceea ce-i nevoie pentru a-mi îndeplini îndatorirea faţă de Coroană.

Lucas expiră.

— Indiferent ce-mi spun, nu o fac pentru un scop nobil. Am spus aşa de multe minciuni încât nu mă mai recunosc.

Bell se gândi un moment la subiect.

— Bănuiesc că ajută şi faptul că cei pe care trebuie să-i mint mă mint şi ei sau sunt vinovaţi de ceva.

— Da, păi domnişoara Wharton nu m-a minţit şi mă îndoiesc că este vinovată de ceva, răspunse Lucas, băgând piciorul în cizmă. Tot experimentul ăsta – cum îi place lui Clayton să-l numească – nu-i deloc cum îmi imaginam eu că va fi.

Bell luă cealaltă cizmă şi i-o întinse lui Lucas ca să o încalţe.

— Pentru că te îndrăgosteşti de domnişoara Wharton?

Lucas rămase cu gura căscată.

— Poftim? Nu, eu…

— Asta-ţi doreai, nu-i aşa? Să găseşti iubirea adevărată? Recunosc că a devenit un pic cam dubios, ţinând cont că petreci timp cu ea şi ea te ştie ca lacheu, dar nu-i de nerezolvat, să ştii. Dar am avut dreptate cu zestrea, nu-i aşa?

Lucas aproape că mârâi.

— Da, ai avut dreptate cu zestrea. Dacă mi-ar păsa despre zestre. Am început chestia asta căutând o soţie *adevărată.* Nu m-am gândit niciodată că eu va trebui să fiu un soţ *adevărat.* Chiar dacă aş fi îndrăgostit nebuneşte de domnişoara Wharton, n-aş putea să o am acum dacă aş vrea. Nu i-am zis decât minciuni. Toată ideea asta a fost ridicolă. Ar trebui să mă întorc la Londra şi să mă însor cu prima domnişoară pe care mi-o arată mama.

Bell izbucni în râs.

— Şi care ar mai fi amuzamentul?

— S-ar putea să nu fie amuzant, dar nici nu m-aş simţi vinovat, gemu Lucas.

Bell clătină din cap.

— Kendall, vinovăţia nu-i cel mai groaznic sentiment.

Lucas îşi puse mâinile în şolduri.

— Oh, serios, ce-i mai rău?

Bell ridică din umeri.

— Regretul.

Lucas dădu capul pe spate, uitându-se la tavan şi expirând lung.

— Nu mai contează. M-am decis. În după-amiaza asta discut cu Sir Reginald despre legea forţei de muncă. În seara asta am de gând să rămân în sala servitorilor şi să stau departe de sufragerie. Mâine-dimineaţă îmi iau rămas-bun de la domnişoara Wharton şi apoi plec.

Un zâmbet viclean se întinse pe faţa lui Bell.

— Dacă nu eşti îndrăgostit de ea de ce îţi iei rămas-bun?

— Nu mă face să te dau afară în prima ta zi ca valet al meu, aproape mârâi Lucas.

Râsul lui Bell fu întrerupt de un ciocănit la uşă.

— Intră, strigă Lucas, trăgând pe el haina pe care Bell i-o ţinea.

Uşa se deschise şi unul dintre servitorii lui Clayton, Arthur, intră. Venea cu o mică tavă de argint cu un bilet pe ea.

— Pentru dumneavoastră, milord, zise Arthur, făcând o plecăciune către Lucas.

— Mulţumesc, Arthur. Lucas îi aruncă o monedă. Asta-i tot.

Luă biletul de pe tavă şi-l puse pe o masă din apropiere.

— De la Clayton? întrebă nonşalant Bell în timp ce împacheta şi punea livreaua lui Lucas în dulap.

Lucas clătină din cap.

— Nu. Nu o să-ţi vină să crezi e la cine este.

— Citeşte-l, insistă Bell.

Lucas inspiră adânc şi rosti cu voce tare cuvintele pe care tocmai le citise repede.

Lord Kendall,

Nu ne-am cunoscut, dar am ceva important de discutat cu dumneavoastră pentru că are legătură cu legea forţei de muncă.

Mi s-a adus la cunoştinţă că veţi participa la petrecere şi aş vrea să vă solicit un pic de timp. Ştiu că sunteţi un om ocupat şi vă mulţumesc pentru considerare.

F.R.T. Wharton

— De la domnişoara Wharton? întrebă Bell, arcuind o sprânceană.

— Trebuie să fie, răspunse Lucas. Bănuiesc că şi-a folosit iniţialele ca eu să cred că-i bărbat.

Bell se încruntă.

— Ce crede că vei face când vei descoperi că te întâlneşti cu o femeie?

Lucas ridică din umeri.

— Cred că-şi va face griji la momentul respectiv.

Bell clătină din cap.

— Domnişoara Wharton ar trebui să aibă grijă. Ar trebui să ştie că nu-i cuviincios să soliciţi o întâlnire singură cu un bărbat.

Lucas încuviinţă din cap.

— De aia nici nu s-a semnat cu numele ei de botez. La dracu'! Ce să fac eu cu asta?

Ridică biletul. Bell strânse buzele.

— M-aş putea întâlni eu cu ea şi să pretind că-s tu.

— Nu! aproape strigă Lucas. Gata cu teatrul. Toată afacerea asta s-a complicat destul.

Bell râse.

— Prea bine. Dar dacă te răzgândeşti, să-mi spui. Sunt expert la a pretinde că sunt altcineva.

Lucas se uită la prietenul său.

— Da, legat de asta, cum merg lucrurile cu camerista pomenită de tine?

Bell răspunse cu un mârâit.

Asta era interesant. Bell nu-şi pierdea niciodată calmul. Lucas va trebui să mai insiste cu povestea asta când va avea timp să pună întrebări în plus.

Lucas îşi verifică ceasul de buzunar. Fu nevoit să recunoască faptul că era plăcut să fie iarăşi în propriile haine, să aibă la dispoziţie propriile lucruri.

— Am întârziat. Trebuie să cobor să mă întâlnesc cu Sir Reginald. Se îndreptă spre uşă. Theodora mi-a promis că în după-amiaza asta scoate afară la un picnic toate domnişoarele şi pe mamele lor, ca să golească casa cât sunt eu jos.

— Inteligent, răspunse Bell, încă aranjând celelalte haine ale lui Lucas.

Lucas deschise uşa şi ieşi pe hol.

— Ce ai de gând să faci cu domnişoara Wharton? strigă Bell după el.

— Habar nu am, răspunse Lucas.

Capitolul 16

Frances se plimba prin sera lordului Clayton când trei domnişoare de la petrecere trecură pe acolo.

— Iată-te, domnişoară Wharton. Ai auzit? strigă prima tânără.

— Ce să aud? răspunse Frances.

Se bucurase de singurătatea frumosului loc, dar îşi dăduse repede seama că făcuse o greşeală venind aici.

— Contele de Kendall este aici, anunţă a doua domnişoară, cu o respiraţia tăiată.

— Oh, sper că va veni la cină, presupuse a treia, aproape ţipând.

Tocmai de asta se plimba Frances. Cu mai puţin de o oră în urmă trimisese un bilet sus, la Lord Kendall, dar nu

primise încă răspuns. Sărise peste picnic, reuşind cumva să o convingă pe mama că avea o migrenă. Văzându-le pe cele trei domnişoare, era evident că nu era singura care sărise peste picnic.

Îşi sfidase mama trimiţând acel bilet. Fără îndoială că greşise, dar cântărise cu grijă argumentele pro şi contra discuţiei cu Lord Kendall şi hotărâse că s-ar putea să nu mai aibă o asemenea ocazie niciodată. Lord Kendall nu participa prea des la aceleaşi evenimente ca ea. Se hotărâse la scurt timp după întâlnirea de pe hol cu Sir Reginald. Şi apoi, ceea ce mama ei nu ştia nu-i putea face rău. Dar Frances îşi promise că discuţia ei cu Lord Kendall va fi singura dată când îşi va încălca promisiunea faţă de mama ei.

Frances se plimba şi dintr-un alt motiv. Sir Reginald îi spusese că se întâlnea cu Lord Kendall la ora patru, dar ea nu întrebase unde. Conacul avea mai mult de o sută de camere. Ar fi putut să fie în oricare din ele.

Trebuia să îşi exerseze răbdarea. Păcat că nu fusese niciodată atuul ei. Chiar dacă ar fi reuşit să afle unde se întâlneau Sir Reginald şi Lord Kendall, n-ar fi fost politicos din partea ei să dea buzna peste conversaţia lor privată.

Dar Frances refuza să se lase descurajată de un bărbat, şi Lord Kendall părea fix genul de nemernic care ar descuraja-o. Un bărbat ca el n-ar ghici niciodată că o femeie ar face aşa ceva. Desigur, din moment ce ea era o femeie necăsătorită, era nepotrivit din partea ei să solicite o întâlnire singură cu el. Dar era destul de important ca să rişte să fie acuzată de indecenţă. Nu va rămâne mult în compania lui. Pe durata sezonului exersase de sute de ori în oglindă, pregătindu-se pentru ziua în care l-ar fi întâlnit în mod neaşteptat pe Lord Kendall la un eveniment aristocratic. O astfel de ocazie nu apăruse deloc, dar ea nu-şi uitase discursul.

— Am auzit ceva despre sosirea lordului Kendall, răspunse Frances celor trei tinere, făcând tot ce putea să pară că nu-i păsa deloc.

Prima domnişoară se opri şi se holbă la ea.

— Nu eşti încântată?

— Ar trebui să fiu? întrebă Frances, clipind inocentă la ele.

— L-ai *văzut* pe contele de Kendall? întrebă a doua tânără domnişoară.

— Nu, de ce? se aventură Frances. Voi l-aţi văzut?

Cele trei domnişoare se uitară una la cealaltă.

— Păi, nu, dar se zvoneşte că este foarte frumos şi evident foarte dorit.

Frances mai clipi la ele.

— De asta vă agitaţi toate aşa?

Toate trei ridicară simultan din sprâncene şi se uitară de la una la alta cu ochii mari de parcă nu le venea să creadă ce auzeau.

— Frances, nu doar că se presupune că-i *frumos.* Se spune că arată *ca Adonis,* zise prima.

— Nu doar că-i dorit, zise a treia domnişoară, se spune că-i pe locul doi după ducele de Worthington.

Frances încuviinţă din cap şi afişă un zâmbet credibil pe chip.

— Păi, atunci, pentru binele vostru, sper că ajunge la cină.

Nu avea sens să spună că erau entuziasmate pentru un nemernic. Domnişoarele chicotiră şi continuară să pălăvrăgească, continuându-şi plimbarea, în vreme ce Frances îşi dădu ochii peste cap. Se strecură în spatele unui portocal înflorit din apropiere pentru a-şi găsi solitudinea atât de necesară.

Poate că cele trei debutante prezentaseră veştile cu masca bunăvoinţei, dar Frances ştia mai bine. Erau ipocrite. Ştia la fel de bine ca ele că ea nu era debutanta care să-l facă pe al doilea cel mai râvnit bărbat al aristocraţiei să se uite la ea. Era cel mult drăguţă şi zestrea ei era derizorie. Chiar şi în cazul în care contele de Kendall nu ar fi fost un nemernic, nu avea de gând să intre în competiţie după atenţia lui cu minunatele fete bogate cu care tocmai vorbise. Ca să nu mai spună că Lord Kendall era ultimul bărbat de pe pământ cu care să vrea să se mărite. Pentru Dumnezeu! Mai degrabă îl călca pe picior, decât să flirteze

cu el.

Şi apoi, bărbatul cu care ea flirtase recent arăta şi el ca Adonis. Fără îndoială că Lucas l-ar face pe contele de Kendall să arate ca un trol. Pe durata sezonului, Frances observase că celelalte tinere aveau tendinţa să exagereze aspectul multor burlaci după mărimea buzunarelor lor şi a prestigiului titlurilor lor.

De multe ori i se spusese despre un domn dorit că era foarte chipeş şi când îl văzuse se întrebase pentru ce atâta agitaţie. Singurul lucru care îl voia de la contele de Kendall era un minut sau două din timpul său. Doar că, cu cât trecea timpul fără să primească răspuns de la el, cu atât devenea mai neliniştită. Sperase să primească răspuns înainte de întâlnirea lui cu Sir Reginald. Se strecurase afară din camera ei, lăsând-o pe Albina să pretindă că ea încă dormea din cauza migrenei. Îi ceruse cameristei să vină după ea dacă sosea vreun răspuns de la Lord Kendall.

Frances era tentată să coboare pe ascuns în sala servitorilor pentru a-l găsi pe Lucas. Era o idee ridicolă, dar îşi dorea să-l vadă din nou, chiar mai devreme de a doua zi dimineaţă. Cea mai fericită oră din ziua ei era timpul petrecut de ea alături de el în bibliotecă. Pentru moment, era un pachet de nervi şi ar fi calmat-o să-l vadă. Ştia asta.

În spatele ei trosni o rămurică şi când se întoarse o văzu pe Albina venind spre ea. Lui Frances i se strânse stomacul.

— Albina! strigă ea, fluturând mâna din spatele portocalului înflorit. Sunt aici.

Albina roti capul până când privirea îi căzu pe Frances şi apoi încuviinţă din cap, ridicându-şi fustele şi venind în grabă. Nu părea să aibă vreun bilet în mână.

— N-a trimis un răspuns? zise Frances, frângându-şi mâinile.

Albina clătină din cap.

— Nu, domnişoară. Mă tem că nu.

Lui Frances iar i se strânse stomacul.

— Oh, zise ea, încercând să-şi ascundă dezamăgirea din ton, dar fără să-i reuşească.

— Dar cred că pot să ajut, domnişoară, continuă Albina.

— Cum? întrebă Frances, cercetând chipul cameristei.

— Vorbeam cu una dintre celelalte fete de jos, zise Albina, şi am aflat unde-i camera contelui de Kendall.

Frances mări ochii.

— Da? Voia să sară în sus de bucurie. Nu avea cum să-i scape omul dacă stătea în faţa dormitorului lui. Albina, draga mea, este perfect. Unde este?

— La al doilea etaj, a şasea uşă pe dreapta din capul scărilor, răspunse Albina cu un zâmbet mândru pe chip.

— Eşti sigură?

— Aşa mi-a zis servitoarea lui Lord Clayton, răspunse Albina.

— Mulţumesc, Albina. Frances îşi ridică fustele şi porni pe aleea prăfuită spre partea din faţă a serei. Am de gând să mă duc imediat acolo şi să stau până se întoarce.

Capitolul 17

Îmbrăcat impecabil precum conte de Kendall, Lucas ajunse în salonul albastru al lui Clayton fix la ora patru. Cavalerul răspunsese invitaţiei lui Lucas, asigurându-l că nu va lipsi. În minte continua să-i răsune întrebarea lui Bell: „Ce ai de gând să faci cu domnişoara Wharton?”

Chiar, ce avea de gând să facă cu domnişoara Wharton?

Va trebui desigur să-i răspundă, dar nu ştia ce să spună. Avea clar două opţiuni. Putea să accepte întâlnirea cu ea şi să-i mărturisească totul, dar risca ura ei eternă. Sau putea să-i răspundă că nu avea timp momentan pentru o întâlnire. Ea nu va fi mulţumită de răspuns, dar deja avea o părere proastă despre el. Se îndoia că lucrurile puteau ajunge mai rău. Totul se rezuma la faptul dacă era pregătit să recunoască minciunile pe care i le spusese deja şi să spere că exista cumva o cale să-i explice totul. Chiar dacă

ea i-ar ierta prefăcătoria ca servitor, se îndoia că va fi la fel de iertătoare când va afla că sărutase un bărbat care lucra împotriva ei. La naiba! De ce trebuia să fie toată chestia asta aşa de complicată?

Puse mâna pe clanţa uşii salonului albastru şi inspiră adânc. Va hotărî mai târziu ce va face cu Frances. Momentan avea de convins un cavaler.

Sir Reginald se afla deja în încăpere când intră Lucas.

— Mă bucur să te văd, Sir Reginald, rosti Lucas, înaintând spre bărbatul mai în vârstă.

Uşa se închise în urma lui.

— De asemenea, răspunse Sir Reginald, ridicându-se pentru a-l saluta pe Lucas.

Îşi strânseră mâinile.

Ceaiul era servit de servitorii lui Clayton, dar Lucas se duse direct la bufet.

— Vrei ceva mai tare, Sir Reginald?

— Chiar te rog, răspunse cavalerul.

Lucas turnă coniac în două pahare şi se întoarse la fotoliile din centrul încăperii. Sir Reginald stătea pe un divan în faţa ferestrei, în vreme ce Lucas se aşeză pe un scaun la dreapta.

— Mulţumesc că te întâlneşti cu mine, zise Lucas.

Se folosi de ocazie pentru a se uita bine la bărbat. Ridurile de la coada ochilor lui Sir Reginald erau bine definite, la fel şi cele de pe frunte şi din lateralul gurii. Chelea. Umerii îi erau căzuţi. Nu exista niciun dubiu cu asta. Sir Reginald nu era un bărbat chipeş, dar nu era nici complet respingător. Bănuia că o domnişoară putea nimeri mai rău. Chiar când îi trecu asta prin minte, Lucas îşi dădu seama cât de urât sunase asta în mintea lui. Dacă el ar fi fost Frances, ar fi vrut să se lege pe viaţă cu cineva care cu îngăduinţă ar putea fi descris ca *nu complet respingător?*

— Trebuie să recunosc că am fost surprins să primesc biletul tău, Kendall, începu Sir Reginald. Nu ştiam că vei fi aici.

— Nu aveam de gând să vin, răspunse Lucas. Mi s-au schimbat planurile în ultimul minut.

Măcar asta era adevărat. De data asta prefera să spună adevărul.

— Clayton zice că nu ai de gând să rămâi mult, continuă Sir Reginald.

— Aşa este, de asta sunt bucuros că ne putem vedea în după-amiaza asta.

— Plăcerea-i de partea mea, zise cavalerul, luând o mică înghiţitură din coniac, după care puse paharul deoparte pe masa de lângă divan. Păcat că nu rămâi, continuă Sir Reginald, petrecerea este chiar reuşită. Prinţul regent vine luni.

— Am auzit, răspunse Lucas, transmite-i toate cele bune din partea mea.

— Aşa o să fac, zise Sir Reginald, dar s-ar putea să pierzi şi altele. De exemplu, s-ar putea să găsesc o soţie aici în această săptămână.

Cuvintele îl loviră pe Lucas ca un pumn în stomac. Făcu un efort să nu afişeze nimic pe chip când îi puse o întrebare la care ştia deja răspunsul:

— Serios? Cine-i norocoasa domnişoară?

— Ei bine. Sir Reginald îşi umflă pieptul şi-şi netezi partea din faţă a hainei de culoarea prunei. Încă nu s-a aranjat nimic, înţelegi, dar îmi place de domnişoara Frances Wharton.

— Fiica baronului Winfield? continuă Lucas, muşcându-se puternic de interiorul obrazului.

— Da, cea mare. Este cam căpoasă, aparent are impresia că se pricepe la politică. Chicoti condescendent, dându-şi ochii peste cap. Îţi vine să crezi? Dar nu-i ceva ce un soţ bun n-ar putea domoli. Este o fătucă destul de drăguţă.

— Am auzit că Winfield are datorii. Eşti sigur că există zestre?

Spusese un lucru oribil, dar Lucas nu se putuse abţine. Şi *domoli?* Chiar folosise cuvântul *domoli?* Clar nu o cunoştea pe Frances, dacă el credea că va putea să-i *domolească* opinia despre politică.

Sir Reginald flutură mâna prin aer.

— Nu contează pentru mine. De fapt, cred că de aia familia este interesată. Fără îndoială că m-aş uita după o soţie mult mai în vârstă dacă scopul meu ar fi o zestre consistentă. Am aşa de mulţi bani că nu mai ştiu pe ce să-i cheltuiesc.

Cavalerul avu îndrăzneala să facă cu ochiul. Lucas îşi *domoli* impulsul de a-l pocni în falcă.

— Eşti *sigur* că este interesată? întrebă Lucas, mijind ochii la bărbatul mai în vârstă.

N-ar fi trebuit să pună nici acea întrebare, dar din nou nu se putuse abţine.

— Nu văd cum nu, zise Sir Reginald, tuşind într-o batistă pe care o scosese din mâneca cu dantelă. Fătuca nu prea are multe opţiuni.

Rânjetul cavalerului scoase la iveală dinţii strâmbi şi galbeni. Lucas se cutremură de dragul lui Frances. Nu era de mirare că Frances îi considera încrezuţi şi plictisitori pe toţi bărbaţii aristocraţi. Acest bărbat vorbea despre viitorul ei de parcă ea nu avea niciun cuvânt de spus.

— Înţeleg, răspunse inexpresiv Lucas. Trebuia să schimbe subiectul înainte să-l pocnească şi să-l lase inconştient. Clătină din cap. Oricum, motivul pentru care ţi-am cerut să vii aici este…

— Dă-mi voie să ghicesc. Cavalerul îi zâmbi slugarnic. Vrei să discutăm despre legea forţei de muncă.

Lucas îi rânji şi luă o gură de coniac.

— Cum ai ghicit, Sir Reginald?

Cavalerul oftă şi flutură din nou mâna prin aer.

— În ultima vreme se pare că doar despre asta vrei să discuţi cu oricine, Kendall. Începi să capeţi reputaţia că eşti preocupat de legea aceea.

— Îmi cer scuze dacă conversaţia mea a devenit plictisitoare.

Lucas îi zâmbi încordat cavalerului. Trebuia să-l trateze cu grijă.

Un cuvânt nepoliticos, şi Sir Reginald şi întregul grup de regalişti ar putea să-şi declare intenţia să voteze pentru opoziţie.

— Te-ai mai gândit la subiect de când am vorbit ultima dată?

Sir Reginald se sprijini de spetează şi mai luă o înghiţitură de coniac.

— Sincer, nu. Ştiu că nu asta vrei să auzi, dar ăsta-i adevărul.

Lucas încuviinţă din cap.

— Destul de adevărat. Dacă nu te-ai decis încă, putem discuta despre subtilităţile legii.

— Ştiu că putem, Kendall, şi asta-i problema, zise Sir Reginald, oftând nerăbdător.

Lucas se încruntă.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că eşti mai interesat de detaliile legii, în vreme ce eu sunt interesat de – făcu un cerc cu mâna – detaliile despre, să zicem, mie ce-mi iese dacă votez cum vrei tu.

Zâmbetul slugarnic al lui Sir Reginald reveni.

Lucas îşi încleştă maxilarul. Nu era aşa de naiv încât să creadă că genul acesta de discuţii nu se purtau când venea vorba de politică, dar tot i se întorcea stomacul pe dos când le întâlnea.

— Credeam că votezi după cum îţi dictează conştiinţa, răspunse el, încercând să-şi păstreze calmul. Cum am zis, putem discuta subtilităţile…

— Aşa ai crede, nu-i aşa, Kendall? Sir Reginald îşi ridică nasul. Dar eu îţi spun că aş fi mai interesat de un soi de târg.

— La ce te gândeşti, Sir Reginald? întrebă Lucas, doar ca să aibă satisfacţia de a şti ce voia bărbatul pentru el. Ai zis că ai deja mai mulţi bani decât ştii ce să faci cu ei.

— Nu vreau bani, Kendall. O sclipire misterioasă străluci în ochii cavalerului. Vreau ceva mult mai greu de prins.

— Şi anume? insistă Lucas.

Cavalerul îşi dădu ochii peste cap.

— Puterea, desigur.

Lucas se încruntă.

— Puterea? Ce aş putea eu să fac…?

Cavalerul se trăgea de mânecă.

— Toată lumea ştie că eşti foarte bun prieten cu ducele de Worthington.

Lucas făcu un efort să-şi păstreze calmul. Încleştă şi mai tare maxilarul şi expiră profund, în loc să facă ce voia, adică să explodeze de pe scaunul lui, plin de dezgust şi jignit.

— Tu eşti foarte bun prieten cu prinţul regent, reuşi el să zică.

Sir Reginald flutură o mână prin aer şi chicoti.

— Georgie nu are *putere.* Toată lumea ştie asta. Este regent, pentru Dumnezeu! Îl mângâiem pe cap şi-i spunem că-i un băiat bun şi el mai organizează o cină şi mai construieşte un palat. Nu. Vreau să fiu Cancelarul Ducatului şi am nevoie de voturile tuturor ducilor din parlament ca să câştig.

Lucas se uita la el de parcă îşi pierduse minţile. Poziţia era mai mult decât puternică. Cancelarul Ducatului administra proprietăţile şi rentele ducatului de Lancaster, ceea ce reprezenta o mare parte din venitul suveranului. Cancelarul Ducatului era una dintre cele mai importante poziţii din parlament.

Lucas îşi găsi în sfârşit vocea.

— Vrei să fi Cancelarul Ducatului de Lancaster?

— Exact.

Lucas abia se abţinu să nu se ridice şi să iasă din cameră fără a se uita la Sir Reginald. Dar avea nevoie de mai multe informaţii înainte.

— Şi dacă nu-l pot convinge pe Worthington să voteze pentru tine?

Cavalerul strânse dezgustător buzele pungă.

— Atunci nu voi putea vota pentru legea forţei de muncă. Şi mai important, nu-mi voi putea convinge *prietenii* să voteze pentru ea.

Deci de *asta* refuzase Sir Reginald să aleagă o tabără în toate aceste luni. Se abţinuse pentru ocazia perfectă ca să-i întindă această capcană lui Lucas.

— Înţeleg. Lucas se ridică. Trebuia să plece imediat de lângă acest om. Am de gând să mai stau aici încă două nopţi. Îţi voi da răspunsul meu înainte să plec.

— Excelent, răspunse Sir Reginald. Abia aştept să-ţi aflu decizia.

Lucas se întoarse înapoi în dormitorul lui cu paşi mari. La fiecare câţiva paşi era tentat să se oprească şi să dea un pumn în perete. Doar respectul pentru Clayton şi bunăstarea casei lui îl reţineau.

Marina Regală fusese un loc de onoare şi demnitate. Da, văzuse acte nedrepte, dar existau şi mândrie, şi responsabilitate. Existau echitate şi loialitate. Politica era complet diferită.

Lumea în care se trezise de când moştenise titlul era o hazna de secrete şi minciuni. Fratele lui avusese stomacul să suporte aşa ceva. Lucas, nu. Sir Reginald şi intriganţii de teapa lui îi întorceau stomacul pe dos şi i se făcea pielea de găină la gândul acelui bărbat atingând-o pe Frances. Merita ceva mult mai bun decât un cavaler umflat.

Lucas urcă treptele câte două pe scara mare, recunoscător că holul era gol în acest moment. De cum ajunse la al doilea etaj, făcu dreapta pentru a se îndrepta spre camera lui, dar se opri dintr-odată.

În faţa uşii dormitorului lui stătea, cu braţele încrucişate la piept, nimeni alta decât Frances.

Capitolul 18

Frances stătea în faţa uşii dormitorului contelui de Kendall de mai bine de un sfert de oră. Se simţea ca o proastă şi ştia cât de nepotrivit se purta, dar nu-i mai păsa. Aici nu era vorba de reputaţia ei sau de ce vor crede invitaţii de la petrecere despre ea. Făcea asta pentru clasa muncitoare, din care făceau parte Albina şi servitorii ca Lucas. Meritau mai mult decât urma să le ofere legea forţei de muncă. Chiar dacă nu schimba rezultatul votului,

Frances avea de gând să-i spună iniţiatorului legii ce credea ea despre prostia lui egoistă.

Găsise deja o scuză dacă cineva trecea prin preajmă şi o vedea în faţa uşii lui Lord Kendall. Se va preface să s-a pierdut şi că este convinsă că îşi aşteaptă prietena Mary Montgomery. Mary era una dintre domnişoarele de la petrecere pe care o plăcea tare mult. Desigur, camera lui Mary nu ar fi pe partea aceasta a etajului, dar acolo intervenea partea cu prefăcutul că se pierduse. Până la urmă, cine putea să dea vina pe o biată tânără că se rătăcise pe un etaj cu aşa de multe uşi care arătau la fel?

Plimbarea încoace şi încolo începută în seră mai devreme continuase pe coridorul din faţa camerei lui Lord Kendall. Îşi exersa în minte discursul. Avea de gând să-i spună ce mitocan materialist, egoist, elitist era. Se gândise el la vieţile săracilor? Se gândise vreodată la propriul valet sau la propria bucătăreasă şi se întrebase cum erau vieţile lor? Se gândise vreodată cum legea lui va îngreuna lucrurile pentru ei? Nu. Nu, nu se gândise şi motivul pentru care nu o făcuse era că nu-i păsa. Nu-i păsa de nimeni decât de el şi de cei de teapa lui, oamenii care conduceau totul şi care mereu făcuseră asta. Bărbaţii care făcuseră regulile pentru toată lumea, dar se asiguraseră că de regulile acelea beneficiază doar ei. Îl va informa pe Lord Kendall că era cel mai josnic dintre oameni pentru că propunea acea lege şi că ea spera că, atunci când punea capul pe pernă noaptea, suferinţa fiecărui om asuprit, pentru care el va îngreuna lucrurile, îl va ţine treaz, aşa cum merita.

Încuviinţă hotărâtă din cap. Oh, era destul de sigură că el va bolborosi şi va bate câmpii şi va veni cu o scuză idioată cum ea n-ar trebui să-şi bată căpşorul drăguţ cu asemenea lucruri. Îi va zâmbi condescendent, scoţând la iveală dinţi îngălbeniţi şi o respiraţie urât mirositoare. Adonis, pe naiba! Fără îndoială că igiena lui era mai proastă decât a lui Sir Reginald. Probabil că era un lăudăros umflat şi buhăit care arăta de parcă ar fi ieşit dintr-o sticlă de alcool, una scumpă cel mai probabil, dar nu că asta ar conta.

Stătea în faţa uşii lui de nu mai mult de un minut când sora mai mare a lui Mary, Lady Julianna, urcă plutind scările. Purta o rochie albă minunată cu o fustă vaporoasă, brodată, şi părea să fi ieşit de pe paginile unei reviste de modă pentru doamne. Frances privi îngrozită cum femeia logodită privi spre ea, se mai uită o dată repede şi se apropie.

Frances îşi muşcă buza şi se uită în ambele direcţii. Ar fi fost ciudat să-şi folosească scuza că o aştepta pe Mary, dar ce alte opţiuni avea?

— Oh, domnişoară Wharton, şi tu? zise Lady Julianna de cum ajunse lângă ea.

Frances clipi şi privi în direcţia opusă. Lady Julianna îi spusese numele, dar era posibil ca ea să se fi înşelat? Nu era nimeni însă în spatele lui Frances şi ea fu obligată să se întoarcă şi să o înfrunte pe Lady Julianna când aceasta veni chiar în faţa ei.

— Şi eu, ce? repetă Frances încruntată.

Lady Julianna îi zâmbi conspirativ, păşi în faţă şi o luă pe Frances de braţ. O trase cu blândeţe, pornind să meargă. Se îndreptară către capătul coridorului, unde erau doamnele.

— Nu-mi spune că nu ştiai că stăteai în faţa uşii dormitorului contelui de Kendall? şopti Lady Julianna de cum făcură câţiva paşi.

Frances simţi că păleşte. Nu ştia dacă să nege sau să o întrebe pe Lady Julianna cum de ştia care era uşa lui.

— Este… eu… păi… Cum ai ştiut? zise într-un final Frances.

Prea bine. Nu era o actriţă prea bună, nu-i aşa?

Zâmbetul conspirativ al lui Lady Julianna se mări, şi ea privi în spate pentru a se asigura că nu mai intrase nimeni pe coridor.

— Am auzit că a sosit. Doar despre asta au vorbit celelalte doamne astăzi. Locaţia camerei lui este un subiect foarte discutat jos.

— Înţelesesem că doamnele erau entuziasmate, fu de acord Frances, simţindu-se un pic rău că dormitorul lordului

Kendall era subiectul cuiva de discuţie.

Adică avusese noroc că nu dăduse de alte tinere domnişoare aşteptând prin preajmă din cu totul alte motive.

— Tu nu eşti entuziasmată?

Lady Julianna se uită cu scepticism la ea. Frances oftă prelung. Nu avea soluţie.

— N-ai de ce să mă crezi, Lady Julianna, dar mă tem că trebuie să-ţi spun adevărul sau risc să ai o părere proastă despre mine.

Râsul zglobiu al lui Lady Julianna umplu spaţiul din jurul lor.

— Păi, dacă eşti dispusă să-mi spui, eu sunt mai mult decât dispusă să ascult, domnişoară Wharton.

Frances renunţă repede la câteva fraze de introducere în subiect, după care hotărî să fie cât mai directă posibil.

— Ştiu că-i greu de crezut, dar vreau să vorbesc cu Lord Kendall despre legea forţei de muncă. Cea pe care el o prezintă în Camera Lorzilor.

Lady Julianna mări ochii, dar până la urmă expresia de pe chipul ei putea fi descrisă ca fiind de… *admiraţie?*

— Trebuie să recunosc că ăsta era ultimul lucru la care mă gândeam că-l vei spune, răspunse Lady Julianna, în continuare trăgând-o cu blândeţe pe Frances.

Se mişcaseră doar câţiva paşi, dar se îndreptau tot spre capătul coridorul rezervat doamnelor.

Frances tresări şi-şi muşcă buza.

— Mă crezi?

Lady Julianna o mângâie pe mână.

— Absolut, te cred.

De data asta Frances mări ochii.

— Da?

Lady Julianna râse blând.

— Normal că da. Cine ar inventa ceva aşa de neaşteptat?

Frances oftă uşurată şi umerii îi căzură.

— Slavă Cerului! Jur că-i adevărul.

— Evident că-i adevărul, răspunse Lady Julianna, dar trebuie să-mi spui, ce vrei să-i zici lui Lord Kendall despre lege? Acum sunt curioasă.

— Ştii ceva despre ea, Lady Julianna? o întrebă Frances.

— Mă tem că nu, clătină ea din cap.

— Păi, este o lege înfiorătoare care va face rău celor săraci.

Lady Julianna trase aer în piept. Se opri din mers pentru o clipă şi se uită direct la Frances.

— Sunt surprinsă să aud asta.

— De ce? întrebă Frances, încruntându-se din nou.

Lady Julianna reluă mersul. Încă ţinând-o pe Frances de braţ, îi zâmbi din nou în felul ei minunat.

— L-am cunoscut pe contele de Kendall şi mi se pare un bărbat decent.

Frances nu se putu abţine şi îşi ridică nasul în aer.

— Păi, nu este. Eu nu l-am întâlnit niciodată, dar crede-mă, este îngrozitor. Sunt convinsă că este mic, îndesat şi este şi urât.

Se auzi din nou râsul moale al lui Lady Julianna.

— Cine ţi-a spus asta?

Frances îi zâmbi vinovată lui Lady Julianna.

— Ghicesc după conţinutul legii lui.

— Eu te las să-l aştepţi dacă chiar trebuie, dar ai grijă. Îţi sugerez să aştepţi pe scaunul de pe peretele opus. Îţi va oferi o scuză mai bună dacă se întâmplă să treacă altcineva pe acolo.

Frances privi în urma lor. Într-adevăr, era un scaun aproape de uşa lordului Kendall. Mai devreme fusese prea ocupată să-şi exerseze discursul ca să-l observe.

— Este o idee excelentă, Lady Julianna. Mulţumesc.

Lady Julianna îi lăsă braţul şi se întoarse cu faţa spre ea.

— Îmi fac griji pentru tine, domnişoară Wharton.

— Griji? Pentru mine?

Frances arătă spre ea şi clipi. Până astăzi habar nu avea că Lady Julianna îi ştia numele, darămite să-şi facă

griji pentru ea.

— Da, răspunse blând Lady Julianna. Te-am văzut la cină. Mă tem că mama ta face tot ce poate să te mărite cu Sir Reginald şi nu cred că v-aţi face prea fericiţi unul pe celălalt.

Frances încuviinţă din cap.

— Sunt de acord, Lady Julianna.

Lady Julianna îi cercetă chipul.

— Subiectul preferat al lui Sir Reginald este el însuşi, în vreme ce tu pari a fi o tânără introspectivă, inteligentă. Mă îndoiesc că-ţi va prii o viaţă ascultându-i poveştile plictisitoare.

Frances simţi lacrimile cum îi ardeau ochii. Ce amabil din partea lui Lady Julianna să-i spună ceva ce avea aşa mare nevoie să audă.

— Ştii, mult timp am simţit că nu-i sunt loială mamei pentru că nu am văzut imediat calităţile cavalerului... sau că măcar nu am încercat.

Lady Julianna îi zâmbi cu compasiune şi o mângâie din nou pe mână.

— Ai grijă, domnişoară Wharton. Ştiu că noi nu prea avem de ales când vine vorba de iubire, dar nu mi-ar plăcea să te văd nefericită. Mereu ai fost aşa de bună şi de prietenoasă cu sora mea.

— Şi invers, sora ta a fost bună cu mine, murmură Frances.

Lady Julianna se îndepărtă spre capătul coridorului, dar nu înainte de a flutura mâna şi a spune ceva de care Frances era sigură că fusese:

— Dacă Kendall are vreun pic de minte, te ia pe sus când te vede la uşa lui. Să ştii că vrea o soţie bună.

Frances clătină din cap. Nu. Sigur nu auzise bine. Şi apoi, chiar dacă asta spusese Lady Julianna, ultimul bărbat de care voia să „fie luată pe sus” era *Lord Kendall.* Se cutremură. Nu, chiar nu. Trebuia să revină la postul ei de veghe şi să-şi recite discursul, pregătindu-se pentru confruntarea cu odiosul bărbat.

Profitând de sfatul util al lui Lady Julianna, Frances se

duse la scaunul din faţa uşii lui Lord Kendall. Se hotărî să stea lângă scaun. Aşa va fi pregătită pentru sosirea lui Kendall. Nu va avea şansa să se strecoare înăuntru.

Aproape zece minute mai târziu, începea să se îndoiască de faptul că Lord Kendall chiar intenţiona să se întoarcă în camera lui înainte de cină. Din câte ştia ea, el ar fi putut să bea ceva cu Lord Clayton în biroul său. Tocmai renunţase la acea idee şi-şi încrucişase braţele la piept când un tânăr urca săltând scările. Era cam la jumătatea etajului ca distanţă şi ea nu-l văzu bine, dar crezu iniţial că era Lucas. Tocmai voia să-l strige când îşi dădu seama că nu putea fi Lucas din două motive. Mai întâi, purta haine de domn şi apoi, el se întoarse imediat şi plecă destul de repede în direcţia opusă. Lucas ar fi salutat-o.

Îşi apăsă ochii cu podul palmelor. Cerule, probabil că era obosită. Ochii îi jucau feste. Poate că ar trebui să se *aşeze.* Se lăsă pe scaun şi rămase acolo tăcută câteva minute când din spate se auzi vocea unui bărbat.

Se întoarse spre partea doamnelor din hol şi văzu un bărbat înalt, blond, frumos venind spre ea. Era îmbrăcat în livrea, dar nu cea a lordului Clayton.

— Domnişoară Wharton, strigă el pentru a doua oară.

— Da? zise ea, privind atent la bărbatul care se apropia.

— Eu sunt domnul Baxter, zise bărbatul. Valetul lordului Copperpot. Acum câteva momente eram în bucătărie din întâmplare, când a venit o servitoare şi a cerut o cataplasmă pentru Lady Winfield.

— Lady Winfield este mama, răspunse Frances, îngrijorarea apăsându-i pe piept.

— Da, domnişoară Wharton, de asta am venit să vă caut. Aparent mama dumneavoastră a alunecat şi şi-a scrântit glezna în grădină mai devreme. Momentan este în pat, dar a cerut să vă vadă.

— Oh, vai! Frances se ridică şi-şi apucă fustele. Mă duc imediat la ea.

— Cred că aşa ar fi cel mai bine, domnişoară. Să-mi spuneţi vă rog dacă mama dumneavoastră mai are nevoie

de ceva, ca să le spun celor de jos.

— O voi trimite pe Albina dacă avem nevoie de ceva.

Se întorsese deja şi se îndrepta spre partea cealaltă a etajului pentru a găsi camera mamei ei.

Aproape ajunse la scări când se gândi să-i mulţumească valetului. Dar când se întoarse, acesta nu mai era.

Se întoarse înapoi spre dormitorul ei şi se grăbi. Dumnezeule! Spera că mama era bine. Se întrebă dacă pronia o pedepsea pentru că încercase să-şi încalce promisiunea către mama ei. Nu. Clătină din cap. Era o idee ridicolă. Nu-i aşa?

Trebuia să plece de la uşa lordului Kendall fără să vorbească cu el, dar el era încă pe undeva prin casa asta şi ea îl va găsi înainte ca el să plece, chiar dacă era ultimul lucru pe care îl făcea. Între timp, va trebui să aştepte şi să vadă dacă binevoia să-i răspundă la bilet.

Capitolul 19

În dimineaţa următoare Lucas se îndreptă spre bibliotecă simţind un amestec de agitaţie şi nerăbdare. Voia să o vadă pe Frances. Voia să stea de vorbă cu ea, nu doar despre politică. Voia să o întrebe ce părere avea despre mai multe lucruri, precum cursele cu cai, Crăciunul şi copiii. Voia să mai audă din motivele pentru care ei nu-i plăcea aristocraţia. Până la urmă, multe din motivele acelea le avea şi el. Era aşa de onestă şi deschisă şi nu părea să-i pese ce credea lumea despre ea. Asta ar fi prins bine tuturor, să aibă în caracter. Mai ales el.

Noaptea trecută Lucas fusese dezgustat, gândindu-se la Frances căsătorită cu Sir Reginald. Singurul lucru care îl alinase fusese faptul că ea hotărâse clar că nu se va mărita cu el, în ciuda dorinţelor mamei ei. Desigur, dacă tatăl ei i-o va cere, va trebui să accepte uniunea. Lucas putea doar să spere că baronul Winfield va ţine cont de dorinţa fiicei lui.

Noaptea trecută nu putuse dormi din mai multe motive. Aproape că i se tăiase respiraţia când o văzuse pe Frances în faţa uşii dormitorului lui ieri după-amiază. Se întorsese imediat în direcţia opusă şi aproape că o luase la fugă. Urcase pe scara servitorilor la camera lui Bell şi îl trimisese pe marchiz să o ademenească pe Frances ca să plece de la uşa lui. Încă o minciună, dar Bell o livrase destul de bucuros. Nu o mai întâlnise pe Frances şi se îndoia că drumurile lor se vor mai intersecta vreodată pe durata petrecerii.

Măcar şiretlicul funcţionase şi Lucas fusese în stare să se întoarcă în camera lui pentru a-şi lua livreaua în care trebuia să se schimbe. Dar dacă Frances îl aştepta în faţa uşii când se trezea de dimineaţă? Se hotărâse că era mai sigur să se strecoare din camera lui la etajul patru cu ceilalţi servitori, unde dormea Lucas, lacheul. Măcar acolo avea mici şanse să fie atras în cursă de Frances care voia să-l înfrunte în legătură cu legea forţei de muncă.

Îşi petrecuse restul nopţii încercând să hotărască cum să răspundă la biletul scris de Frances. Până la urmă hotărâse că cel mai sigur lucru ar fi să-i răspundă şi să-i spună că trebuia să se întoarcă imediat la Londra, dar spera să o cunoască într-o zi.

Era alegerea laşă, dar va servi pentru două scopuri: unu, o va ţine pe ea departe de o întâlnire nepotrivită cu un burlac, întâlnire pe care de fapt n-ar fi trebuit să o solicite deloc. Lucas se îndoia că ea se gândise la consecinţele care ar putea exista dacă o astfel de întâlnire ar avea loc şi erau văzuţi singuri. Doi, amândoi ar fi scutiţi de o scenă urâtă în mijlocul Clayton House. Dacă s-ar întâlni cu ea şi i-ar mărturisi totul, fără îndoială că s-ar ajunge la o astfel de scenă.

Lucas îi va spune adevărul. Dar momentan, trebuia să iasă cu cât mai puţine repercusiuni din complicata şaradă pe care o orchestrase. Şi apoi, nu era ca şi cum Frances visa la un viitor cu Lucas, lacheul. Ar fi imposibil, şi amândoi ştiau asta. Poate că o să sufere un pic (ca şi el), dar vor trece mai departe până la urmă. Şi el nu va mai repeta o

asemenea greşeală.

Când intră în bibliotecă încă se gândea la momentul dulce-amărui când o va vedea pentru ultima dată. Ea stătea deja la masa de lângă fereastră zâmbindu-i, cu chipul luminat de fericire. Îşi imagină imediat acelaşi chip dulce afectat de confuzie şi furie. Rezultatul inevitabil al mărturisirii adevărului.

— Iată-te, strigă ea. Începeam să mă întreb dacă mai vii în dimineaţa asta.

El zâmbi forţat.

— Bună dimineaţa, milady.

— De ce nu ai servit cina aseară? întrebă ea.

Era pregătit pentru întrebarea asta.

— Lord Clayton mi-a cerut să fac altceva pentru seară.

— Să cari buşteni, continuă ea, acceptând evident scuza aceea. Am multe să-ţi spun astăzi. Nici nu ştiu de unde să încep.

El îşi termină repede treaba şi se îndreptă spre masă.

— Ce ai să-mi spui? întrebă el, detestându-se că era un mincinos.

Se aşeză lângă ea. Ochii ei erau luminoşi şi poznaşi.

— În primul rând, Lord Kendall este aici. N-a participat la cina de aseară, dar sigur este aici.

— Cum de ştii asta? întrebă Lucas încruntat.

Deja se aflase la petrecere că sosise? Dacă da, va trebui să îşi ţină capul plecat.

— Mi-a spus Sir Reginald, culmea. Mă întreb de ce Kendall nu a venit la cină.

— Poate că nu-i plac evenimentele aglomerate ale aristocraţiei, zise Lucas, ştiind că tocmai de asta Lord Kendall nu venise la cină. De asta şi pentru că Frances l-ar fi recunoscut imediat.

— Poate. Ridică din umeri. Dar eu mi-l imaginez mai mult ca un bărbat căruia îi place să fie în centrul atenţiei.

Pe Lucas îl apucă tuşea. Frances fu nevoită să-l lovească în spate. Când îi trecu, îi lăcrimau rău ochii.

— Mă scuzi, milady.

— Eşti bine?

Pe trăsăturile ei se citi îngrijorarea.

— Da, sunt bine. Ce mai voiai să-mi spui? întrebă el, schimbând subiectul.

Ea îşi înclină capul într-o parte.

— Am avut cea mai ciudată interacţiune cu un bărbat care pretindea că este valetul lordului Copperpot. Ştii ceva despre el?

— Valetul lordului Copperpot? repetă Lucas, trăgând de lavaliera de la gât.

— Da, aseară m-a găsit pe coridor aşteptându-l pe Lord Kendall. Mi-a spus că mama şi-a sucit glezna.

Lucas se strădui să pară îngrijorat.

— Se simte bine?

— Tocmai asta este. Când m-am dus în dormitorul mamei, ea n-avea nimic. Nu-şi scrântise deloc glezna. Nu-i ciudat?

Lucas trase de lavaliera de la gât.

— Poate că te-a confundat cu altcineva.

Frances clătină din cap.

— Nu cred. Mi-a spus pe nume şi ştia numele mamei mele.

— Asta-i ciudat, răspunse inexpresiv Lucas. Tuşi şi făcu un efort să abordeze un subiect de care era îngrozit. Ce făceai în faţa camerei lordului Kendall?

Ochii ei sclipiră.

— Îl aşteptam, desigur. Sir Reginald mi-a zis că ieri după-amiază au avut o întâlnire. Voiam să vorbesc cu el despre legea forţei de muncă.

Lucas nu putea să se dea de gol că ştia că ea îi trimisese un bilet. Aşa că întrebă:

— Ai vorbit cu el… cu Lord Kendall?

Ea clătină din cap.

— Nu, după ce am ajuns în camera mamei şi mi-am dat seama că-i bine, era deja ora să mă îmbrac pentru cină. M-am gândit că-i mai bine să nu mă întorc la uşa lordului Kendall.

— Cred că-i înţelept, zise Lucas. Nu ai de gând să te

mai întorci?

— Nu. I-am trimis un bilet cerându-i să ne întâlnim.

— Ce?

Făcu un efort să pară indignat cât trebuie.

— Ştiu că nu-i potrivit. Trase de buza inferioară cu dinţii. Dar am semnat biletul cu iniţialele mele ca să nu ştie că sunt femeie.

Lucas se prefăcu că se uită sever la ea.

— Ce ai de gând să faci când te vezi cu el? Să te deghizezi în bărbat?

Încă o sclipire se văzu în ochii ei. Se aşeză mai îndreaptă în scaun.

— Ştii că nu-i o idee rea.

— Eu doar glumeam, se grăbi el să adauge.

Ea râse.

— Normal că glumeai, dar dacă eu consider că m-ar ajuta ca să mă văd cu el, s-ar putea să încerc.

Lucas simţi vinovăţia vibrându-i puternic prin toate venele din corp. Poate că nu avea răspunsuri la vreo jumătate de duzină din întrebări, dar un lucru îl ştia la fel de bine cum ştia că opt sunete de clopot însemnau sfârşitul unei veghe de patru ore: trebuia să înceteze cu nebunia asta cât mai curând posibil.

Hotărâse deja că terminase cu jocul acesta. Mai avea o zi ca să-i răspundă lui Sir Reginald. Singurul motiv pentru care nu-l trimisese la dracu’ ieri era pentru că nu avusese încredere în propria stăpânire în acel moment. Şi mai voia să se şi sfătuiască cu prietenii lui cum să trateze cerinţa cavalerului. După ce-i răspundea lui Sir Reginald, Lucas avea de gând să plece de la petrecere.

Dar ar fi fost crud să dispară fără să-şi ia rămas-bun de la Frances. Va mai vorbi cu ea o dată în bibliotecă mâine-dimineaţă. Va inventa o scuză ca să-şi motiveze plecarea. Ce mai conta o ultimă minciună? Îşi va lua rămas-bun de la ea şi apoi va pleca de la blestemata asta de petrecere, va pierde pariul şi-i va lăsa pe Worth şi pe Bell să se întreacă pentru victorie. Îşi dorea să nu fi fost niciodată de acord cu blestematul de pariu în primul rând. Cu

siguranţă nu s-ar fi băgat în asta dacă ar fi ştiut pe ce culmi ale minciunii ar fi ajuns.

Toată noaptea Lucas se torturase dacă să-i spună adevărul lui Frances sau să plece şi să-i spună mai târziu. Putea fie să-i spună adevărul şi să vadă cum sentimentele ei pentru el pălesc din cauza minciunilor sau putea să plece cu amintirea frumoasă a unei domnişoare minunate… şi să spere că nu se va întâlni niciodată prin oraş cu ea şi cu cel care va fi destul de norocos să-i devină soţ. La dracu'! Ambele opţiuni erau greşite dintr-un anumit punct. Oricum ar fi fost îi va provoca suferinţă.

Se uită la ceas. Pentru moment, cel puţin, era timpul să plece. Dacă mai stătea mult aici cu ea, doar va înrăutăţi lucrurile. Doar va mări pachetul de minciuni pentru care va trebui să răspundă în viitor. Dacă rămâne, va vrea doar să… o sărute din nou. Şi asta ar fi nedrept pentru amândoi.

— Trebuie să plec acum, Frances, reuşi el să articuleze. Am nişte sarcini suplimentare de făcut.

Era o scuză penibilă, dar ţinând cont de circumstanţe, considera că era mai bine să nu inventeze alte poveşti elaborate.

Chiar dacă ea încuviinţă din cap, el îi văzu dezamăgirea din ochi.

— Desigur, spuse ea. Ne vedem aici mâine?

— Da, ne vedem. Mâine.

Vocea lui părea melancolică, răguşită. Atâta măcar va face pentru ea, să-i promită că o va vedea pentru ultima dată. Să-şi ia rămas-bun.

— Lucas, eşti bine?

Ea îşi lăsă capul în jos pentru a-l privi. El se uita absent la masă.

Ridică privirea la ea.

— Îmi promiţi că nu o să te duci să-l cauţi iarăşi pe Lord Kendall?

Când ea inspiră brusc, el ridică privirea.

— Nu, Lucas. Nu pot să-ţi promit asta. Te rog nu-mi cere să o fac.

El încuviinţă din cap.

— Trebuie să faci ceea ce trebuie.

Se ridică, împinse scaunul sub masă şi se întoarse spre uşă. Vinovăţia îi cuprinse inima. Se îndepărtă încet.

— Lucas, stai! strigă ea.

El se întoarse ca să o privească. Atunci când făcu asta, ea îl ajunsese deja din urmă şi se afla în spatele lui.

— Nu poţi să pleci fără un sărut.

Se ridică pe vârfuri, îşi petrecu braţele în jurul gâtului său şi-i atinse buzele cu ale ei.

Capitolul 20

Acest sărut era diferit de celelalte schimbate cu Lucas. La început, el păru să încremenească, nedorind să participe. Frances tocmai voia să-i dea drumul şi să-şi ceară scuze pentru greşeală când simţi că rezistenţa lui cedează. Braţele lui îi cuprinseră spatele şi o strânse puternic în braţe, gura lui se lipi de a ei, limba fierbinte, umedă şi caldă îi alunecă adânc în cotloanele gurii ei.

Se simţi uşurată. Slavă Domnului! Nu se înşelase. Şi el îşi dorea asta la fel de mult ca ea. Dorinţa îi străbătea corpul. Silueta lui mare tremura când întinse mâna şi-i cuprinse sânul şi…

Uşa bibliotecii se deschise.

Se despărţiră imediat, fiecare făcând câte un pas mare în spate. Dar respirau precipitat şi fără îndoială arătau foarte vinovaţi când tocmai Albina, dintre toţi oamenii, intră în încăpere.

În clipa în care îi văzu împreună, Albina miji ochii pentru un scurt moment, după care privirea îi redeveni goală.

— Iată-te, domnule Lucas. Te-am căutat peste tot, exclamă Albina.

Frances privi cum camerista ei veni legănându-se spre Lucas, de parcă era ceva perfect normal să-şi găsească stăpâna şi bărbatul pe care îl plăcea stând în mod

vizibil singuri în bibliotecă şi gâfâind.

Frances încercă să găsească ceva relevant de spus.

— Ce faci aici, Albina?

Nu era o întrebare remarcabilă, dar fu primul lucru ce-i trecu prin minte.

Albina se uită cu ochii ei albaştri şi inocenţi la Frances şi clipi.

— Am un mesaj pentru domnul Lucas de la Lord Clayton.

Frances privi fără să-i vină să creadă cum Albina se dă în spectacol, scoţând o bucată de hârtie dintre sâni. Era clar că intenţiona ca Lucas să vadă. Îngrozită de lipsa de maniere a cameristei, Frances rămase cu gura căscată, holbându-se la Albina. În ceea ce-l privea, Lucas se foi de pe un picior pe celălalt, scărpinându-se la ceafă şi părând că se simte complet inconfortabil.

— Iată-l, anunţă Albina, înmânându-i bucata de hârtie lui Lucas. Lord Clayton mi l-a dat ca să ţi-l dau. Râse şi puse din nou mâna pe decolteu. Normal că nu mă deranjează să vin să te caut, domnule Lucas.

Se uită la el de sus în jos şi-şi linse buzele.

Frances trecu cu mâna peste păr şi tuşi, încă încercând să înţeleagă situaţia.

— Albina, de ce Lord Clayton ţi-a dat ţie biletul pentru domnul Lucas, în loc să-l dea unuia dintre servitorii lui?

Albina râse pufnind.

— Nu cred că şi-a dat seama că nu eram una din servitoarele sale, milady. Şi bănuiesc că nu era niciun servitor disponibil pe moment.

Frances strânse buzele. Întreaga situaţie era ciudată, dar Lucas citea deja biletul de la Lord Clayton şi nu părea să fie o farsă.

— Este totul în regulă? întrebă ea, cercetându-i chipul în căutarea vreunui indiciu referitor la conţinutul biletului.

— Totul e în regulă, dar trebuie să plec, răspunse Lucas. Lord Clayton are nevoie de mine.

— Desigur.

Frances încuviinţă din cap.

Lucas făcu o plecăciune către Frances şi-i mulţumi Albinei că adusese biletul, după care ieşi repede din încăpere.

Frances rămase lângă Albina şi-l privi cum pleacă, cu buzele încă arzând-o de la sărutul lui. Voia să ştie dacă servitoarea văzuse sărutul lor, dar n-ar fi fost cuviincios să întrebe. Şi apoi, Frances avea deja clara impresie că dacă Albina nu văzuse nimic, sigur bănuia că întrerupsese ceva.

Conştiinţa lui Frances resimţi din nou vinovăţia la amintirea Albinei spunându-i că-i place de Lucas. Era o nebunie, dar Frances chiar era geloasă. Era geloasă că Albina avea mai multe drepturi să fie cu el decât ea. Frances nu avea de ce să se sărute cu el. Oh, când se implicase într-o situaţie aşa de complicată?

— V-am zis că-i un tip ca lumea, nu-i aşa, milady? întrebă în sfârşit Albina, legănându-se înainte şi înapoi pe călcâie, cu mâinile strânse în faţă.

— Da, aşa este, răspunse Frances, simţindu-se stânjenită şi vinovată în acelaşi timp.

Cum altfel putea să răspundă la o asemenea afirmaţie?

— Dar *este* un lacheu, milady, continuă Albina, şi de data asta lui Frances nu-i scăpă expresia vicleană, de avertizare de pe chipul servitoarei.

Frances îşi lăsă capul în palmă şi oftă.

— Ştiu, Albina.

Oh, ce bine ştia.

Capitolul 21

Lucas se grăbi să urce scările până la dormitorul lui Bell de la etajul patru. Biletul de la Clayton îi cerea să-l caute cât mai repede posibil. Când ajunse, toţi cei trei prieteni ai lui se aflau deja în cameră. Bell stătea pe patul de campanie. Clayton stătea pe scaunul din faţa micului birou şi Worth stătea pe pervazul lat al ferestrei.

— Ah, iată-l şi pe alunecosul conte de Kendall, zise Clayton în clipa în care Lucas intră în cameră şi închise uşa în urma lui.

— Alunecos? repetă Lucas.

— Da, se pare că s-a aflat, continuă Clayton. Gura lumii ştie deja că la petrecere a sosit *contele de Kendall.*

— La dracu'! blestemă Lucas pentru sine. Deci n-are sens să mai spun că Kendall nu va fi la cină în seara asta, continuă el cu un zâmbet cam îngrijorat.

Lucas nu părea să se poată concentra după întâlnirea de mai devreme cu Albina, care, în urmă cu doar câteva minute, aproape dăduse peste el sărutându-se cu Frances în bibliotecă.

— Theodora nu mai poate să inventeze scuze ca să motiveze de ce nu te-ai alăturat activităţilor, adăugă Clayton. Drept Kendall, desigur.

— Se pare că nici Lucas lacheul n-ar trebui să servească în sufragerie, îl atenţionă Bell de la locul lui de pe pat.

— Sunt de acord, răspunseră în acelaşi timp Clayton şi Lucas.

— N-aş mai putea să o fac nici dacă aş vrea, continuă Lucas.

— De ce? întrebă Worth, legănându-şi piciorul înainte şi înapoi, ca de obicei. Prea mult de lucru?

Lucas clătină din cap.

— Nu, îndatoririle mă fac să mă simt util, de fapt. Pur şi simplu nu mai suport să o mint pe Frances în legătură cu cine sunt.

— Te simţi vinovat, Kendall? întrebă Worth.

— Nici nu ştii cât de mult, răspunse solemn Lucas.

Până şi Worth tăcu la tonul serios al răspunsului său. Lucas ridică din umeri.

— Ca să nu mai zic că nu cred că-l pot servi din nou pe tâmpitul ăla pompos de Sir Reginald. Risc să-i torn sos în poală în loc de farfurie.

— Aş plăti să văd asta, zise pufnind Worth.

Lucas se duse spre pat şi se aşeză lângă Bell.

— Apropo de Sir Reginald, mâine mai am o întâlnire cu el.

Bell se încruntă.

— Credeam că te-ai întâlnit deja.

— Aşa e, dar n-am avut ocazia să vă spun ce a zis.

— Păi spune-ne, răspunse Worth, aşezându-se mai bine pe pervazul ferestrei.

— Nemernicul a încercat să mă şantajeze, începu Lucas, apoi îşi petrecu următoarele minute povestindu-şi întâlnirea cu Sir Reginald.

Când termină, Clayton tresări şi clătină din cap.

— Nu-i prea frumos din partea lui, dar este o linie fină între şantaj şi negociere politică.

— Aşa i se spune? întrebă Worth, arcuind o sprânceană neagră.

— Eu îi spun pe nume… şantaj, zise Bell, pe un ton furios.

— Poate, zise Clayton. Dar poate ar trebui să te gândeşti la legătura lui Sir Reginald cu prinţul.

— Ce are a face blestematul de prinţ? răspunse Worth, încrucişându-şi braţele la piept.

Clayton inspiră adânc şi răspunse la observaţia lui Lucas.

— Kendall, uite, tu clar nu vrei să-i satisfaci intenţiile infame, dar asta nu înseamnă că nu poţi juca jocul. Spune-i lui Sir Reginald că te-ai hotărât să te retragi din această chestiune. El poate vota legea cum consideră şi fie ca poziţia de Cancelar al Ducatului să o ia omul cel mai potrivit. În felul ăsta, vei lăsa loc de bună ziua.

— Ai vorbit ca un adevărat politician, zise Worth, dându-şi dramatic ochii peste cap.

— Worth, care-i sfatul tău, ţinând cont că tu eşti subiectul acestei încercări de şantaj? întrebă apoi Bell.

Worth îşi contemplă pentru un moment înfăţişarea într-o mică oglindă aflată pe peretele opus ferestrei şi-şi îndreptă lavaliera de la gât, după care vorbi:

— Eu zic să-l informezi pe Sir Reginald că eu voi vota pentru el pentru rolul de cancelar.

— Serios? zise Bell ridicând sprâncenele.

— Desigur, răspunse Worth. Spune-i asta, Kendall, apoi eu voi aranja ca votul pentru poziţia de cancelar să fie mutat *după* votul pentru legea forţei de muncă şi când nemernicul îşi va da seama că a fost minţit, va fi prea târziu.

Le zâmbi triumfător tuturor.

— Ai vorbit ca un bărbat căruia nu-i pasă câţi duşmani îşi face, zise Clayton, clătinând din cap.

Bell se scărpină în bărbie.

— Nu m-a întrebat nimeni, dar dacă are vreo importanţă, *eu* zic să-i spui lui Sir Reginald să se ducă dracului.

— Asta nu-i de mare ajutor, răspunse Clayton.

— De asta tu eşti cel mai bun politician din cameră, Clayton, sublime Worth cu un rânjet.

Lucas se aplecă în faţă, sprijinindu-şi coatele pe genunchi. Clătină din cap, uitându-se la podeaua de lemn.

— Nemernicul ăla! Nici nu suport să mă uit la el, darămite să-i mai vorbesc.

— Ce ai de gând să-i spui mâine, Kendall? insistă Clayton.

Lucas îşi înălţă capul şi întâlni privirea prietenului său.

— Cred că ştiu ce trebuie să fac. Vă spun după ce mă văd cu el.

— Prea bine, atunci, zise Bell, lăsându-se pe spate. Dacă ai hotărât ce o să faci cu Sir Reginald, ce ai de gând să faci cu domnişoara Wharton?

Lucas expiră adânc.

— În legătură cu domnişoara Wharton, mai am de zis o ultimă minciună.

Capitolul 22

Încă o zi. Asta îşi promise Lucas când se îndrepta spre bibliotecă în dimineaţa următoare. Avea de gând să-i spună

lui Frances că trebuia să plece. Tatăl lui Lucas lacheul era bolnav în Northumberland. Va fi ultima minciună pe care i-o va spune şi deja îl apăsa pe conştiinţă.

Va pleca în acea după-amiază, imediat după a doua întâlnire cu Sir Reginald. Era corect să plece. Lucas era sigur de asta. Avea nevoie de timp şi de spaţiu. Timp pentru a înţelege ultimele zile şi pentru a decide asupra celui mai onorabil mod de a-i spune adevărul lui Frances fără a o supăra mai mult decât trebuia şi spaţiu pentru a nu mai face şi alte greşeli, cum ar fi să o sărute din nou. Se va duce la moşia din Kent şi se va gândi bine la tot, după care la toamnă va reveni la Londra pentru votul din parlament şi momentul adevărului cu Frances. În acea clipă nu era nerăbdător pentru niciunul dintre evenimente.

Îi promisese lui Frances că se vor întâlni astăzi. Promisiunea asta şi dezgustul la gândul de a o părăsi fără a-şi lua rămas-bun erau singurele lucruri care îl făceau să înainteze spre bibliotecă.

Îi scrisese deja un bilet lui Frances de la Kendall, spunându-i că nu se putea întâlni cu ea. Îşi petrecuse noaptea la etajul patru în caz că ea s-ar fi hotărât să-l aştepte din nou în faţa camerei lui. Îi va cere lui James să se asigure că ea primea biletul în clipa în care trăsura lui pleca de pe aleea lui Clayton.

Lucas risca întâlnindu-se cu ea astăzi. Întreruperea din ziua precedentă din partea cameristei ei fusese un memento al jocului periculos pe care îl juca. Dacă tânăra ar fi intrat cu un moment mai devreme, i-ar fi putut surprinde sărutându-se. Aşa doar bănuia că ceva similar se întâmplase. Lucas nu putuse dormi azi-noapte, retrăind scenariul în minte.

Ce s-ar fi întâmplat dacă Albina îi surprindea sărutându-se? I-ar fi putut cere să nu spună nimănui, dar puteau ei să aibă încredere în ea? Cel mai plauzibil scenariu ar fi un scandal drept rezultat şi reputaţia lui Frances distrusă. Dacă era prinsă sărutându-se cu un servitor, niciun bărbat din aristocraţie nu o mai voia. Nici măcar şarpele de Sir Reginald.

Normal că Lucas i-ar putea oferi protecţia numelui său şi s-ar putea căsători cu ea, dar problema ar fi să-i *spună* numele lui. Ea ura cine era el în realitate. Iar asta nu era o rezolvare la un asemenea dezastru.

Ar fi trebuit să înceteze să o mai sărute; de fapt, nu ar fi trebuit să permită asta în primul rând. Aproape că reuşise să-i reziste, dar până la urmă când îi simţise corpul cald şi moale lipit de al lui şi buzele insistente şi încurajatoare nu se putuse abţine. O dorea, mereu o dorise şi simţea că locul ei era în braţele lui, ceea ce făcea şi mai josnic faptul că trebuia să o părăsească.

Când intră în bibliotecă, aceasta era goală. Îngrijorarea îl zvâcni prin vene. Până la urmă Albina chiar văzuse ceva? Îi spusese mamei lui Frances?

Respectându-şi rutina obişnuită, aşează buştenii lângă şemineu, îşi dădu haina jos şi aranjă lemnul în grămadă.

Poate că doar întârzia. Poate că se hotărâse să aştepte din nou în faţa camerei lordului Kendall. Expiră. Măcar Lucas nu era în cameră.

Termină cu buştenii, luă din nou haina pe el şi se îndreptă spre masa la care ar fi trebuit să fie ea. Băgă mâinile în buzunare şi se uită absent afară pe fereastră în grădină. Simţi din nou îngrijorare pe piele când atenţia îi fu atrasă de un zgomot din nişă.

Se întoarse repede şi o văzu pe Frances trăgând cu ochiul. Intră în spaţiul deschis, îmbrăcată într-o rochie albă drăguţă, cu o floare roz după ureche.

— Ei bine, vii alături de mine sau nu? întrebă ea cu un zâmbet frumos pe buze.

Lucas nu-şi putu reţine zâmbetul care i se întinse pe chip.

— Nu ştiam că eşti aici.

Veni spre ea, dar se opri la intrarea în nişă. Era mai sigur în afara nişei. Nu va fi aşa de tentat să o sărute pentru ultima dată.

— Mi-am dat seama, răspunse ea. Ţi-a luat ceva timp să arunci buştenii ăia în foc. Apropo, ce ţi-a spus Lord Clayton în biletul de ieri?

Lucas lăsă bărbia în piept şi se scărpină la ceafă.

— Avea nevoie de mine un pic.

Măcar asta era adevărat.

— Ţi-am simţit lipsa aseară în sufragerie, zise apoi Frances, pe un ton timid.

Lucas îşi înălţă capul şi se uită din nou la ea.

— Am fost, ăăă, cu alte treburi.

Şi asta era cumva adevărat. Doar că nu-i spuse că fusese trimis să stea în camera lui din cauza identităţii lui ascunse.

Ea trase de una dintre buclele moi castanii, care îi cădea pe umăr.

— N-ai pierdut multe. În mare parte au fost multe tinere amorezate şi extaziate după Lord Kendall, care nici măcar n-a avut decenţa să ni se alăture.

— Serios? întrebă Lucas, strângând din dinţi în timp ce-l rodea vinovăţia. Ce scuză a avut?

— Eu n-am auzit niciuna, răspunse oftând Frances. Singurul lucru pe care Lord Clayton l-a spus despre Lord Kendall a fost că nu intenţionează să stea mult. Dar asta nu le-a oprit pe tinere să vorbească despre el toată seara. Ambele seri.

Îşi dădu ochii peste cap.

— Măcar conversaţia a fost mai interesantă decât discuţia despre prinţ a lui Sir Reginald? îndrăzni Lucas, făcând tot posibilul să zâmbească.

— Cu greu, dar n-am scăpat nici de asta. Sir Reginald a stat iarăşi lângă mine şi a făcut tot posibilul să mă farmece. Apoi mi-a cerut să ies la o plimbare cu el în grădină în dimineaţa asta.

Lucas ridică din sprâncene.

— Ai acceptat?

— Nu, i-am zis că am deja planuri să mă plimb în grădină de dimineaţă, de asta şi vezi floarea asta în părul meu.

Râse, arătând spre micul boboc roz.

— Eşti frumoasă, Frances, zise Lucas. Mereu ar trebui să ai o floare în păr.

Privirea ei o susţinu pe a lui; ieşi mai mult din nişă şi ajunse la câţiva centimetri de el.

— Mulţumesc, Lucas, şopti ea.

El îşi lăsă capul în jos şi-i privi buzele. Doar încă un sărut? Gândul îi trecu prin minte. Nu-l putu ignora. Un sărut era ceva greşit, fără îndoială. Nu va avea nicio scuză când va sosi momentul să-i spună adevărul, dar ceva în el, într-o parte primitivă din el care încă îşi dorea să o posede, îi spuse că avea nevoie de un ultim sărut prin care să şi-o amintească. Bineînţeles că după aceea va trebui să-i spună că pleca, dar mai întâi încă un sărut.

Îşi coborî capul şi buzele lui se întâlniră cu buzele ei moi. Închise ochii şi-i savură parfumul, senzaţia, sunetul scos de ea. Mereu şi-o va aminti stând în biblioteca lui Clayton, îmbrăcată într-o rochie albă, cu boboc roz de trandafir în păr. Imaginea ei i se întipări în memorie pentru totdeauna.

Gura lui se deschise, buzele îi alunecară peste ale ei şi o trase aproape de el.

— Ce crezi că faci!

Ţipătul sonor îl scoase pe Lucas din coconul de intimitate. Se îndepărtă de Frances, care părea la fel de speriată, se întoarse şi o văzu pe Lady Winfield stând în uşă, cu o expresie de totală indignare pe chipul ei marmorat.

Femeia închise uşa în urma ei cu o bufnitură puternică şi îşi coborî mult vocea înainte de a vorbi printre dinţii încleştaţi:

— Ţi-aş mulţumi dacă te-ai îndepărta de fiica mea.

În loc să se mişte, Lucas se mută instinctiv în faţa lui Frances. Era evident că mama ei îşi pierduse calmul şi acum se îndrepta spre fiica ei de parcă voia să-i facă rău fizic. El nu avea de gând să permită asta. Prin minte îi trecu un al doilea gând. În timp ce Lady Winfield clar nu se uitase de două ori la el cât îi servise masa în sufragerie, s-ar putea să-l recunoască dacă se uita bine la el după ce-i sărutase fata. Aşa să fie. Nu avea de gând să o lase s-o rănească pe Frances, indiferent ce ar fi.

Când Lady Winfield ajunse la ei, trecu de Lucas, se întinse în jurul lui şi o luă de braţ pe Frances.

Lucas se mişcă pentru a o bloca, dar Frances zise încet:

— Lucas, nu.

Cu un zâmbet îngâmfat, Lady Winfield îşi trase fata lângă ea.

Nările lui Lucas fremătau de furie, dar se dădu la o parte, nedorind să înrăutăţească şi mai mult situaţia pentru Frances.

— Frumoasă zi când trebuie să vin să-mi iau *fiica* din braţele unui *servitor,* mârâi Lady Winfield, cu vocea încă coborâtă.

Lucas putea doar să bănuiască faptul că aceasta hotărâse că cel mai prudent ar fi fost să nu facă scandal pentru ceea ce văzuse. Până la urmă, erau doar ei trei în bibliotecă.

Din fericire pentru ea, Lady Winfield îi dădu drumul lui Frances, dar arătă repede spre uşă în timp ce-i vorbea pe un ton ameninţător fiicei ei.

— Mergi în faţa mea. Acum. Direct în camera ta. Să nu îndrăzneşti să te porţi ca şi cum ceva ar fi în neregulă. Mă auzi?

Asta era confirmarea. Lady Winfield avea clar de gând să pretindă că asta nu se întâmplase. Singurul lucru care îl împiedica pe Lucas să-şi smulgă blestemata aia de perucă ce îl făcea să se scarpine şi să-şi declare iubirea pentru Frances drept conte de Kendall era certitudinea că nu asta dorea Frances. Fusese clară în ceea ce privea părerea ei despre domnii din aristocraţie care erau aroganţi când venea vorba de a obţine ceea ce-şi doreau. Adevărul era că el nu-şi dorea nimic mai mult, dar făcu un efort să se uite în tăcere la Frances care ieşea încet din bibliotecă, cu mama ei mărşăluind în urma ei.

Lucas blestemă şi-şi încleştă pumnul. Se uită în jur fără să ştie ce căuta, poate ceva să arunce sau să lovească. Oricare ar fi fost bun pe moment. O mică pată de culoare de pe podea îi atrase atenţia. Privi în jos. Bobocul de

trandafir era pe covor la picioarele lui. Probabil căzuse când Lady Winfield o trăsese pe Frances de lângă el. Se aplecă, ridică cu blândeţe mica floare şi o duse la nas.

Dumnezeule, cât spera ca asta să nu fie ultima oară când o vedea.

Capitolul 23

Frances stătea la marginea patului în vreme ce mama ei îşi continua lunga mustrare. Începuse din clipa în care încinseseră uşa dormitorului şi nu dădea semne să se termine în curând.

— Ce-a fost în capul tău, destrăbălato! strigă mama, tamponându-şi transpiraţia de pe faţă cu batista.

— Mamă, eu…

Dar mama ei nu avea chef să o asculte. Femeia continua să se plimbe şi să fluture batista în aer între tamponări. Nuanţa vineţie pătată a pielii ei o alarma pe Frances. Singurul lucru pentru care era recunoscătoare era că mama îşi păstra tonul coborât, aparent pentru ca nimeni să nu audă şi să provoace un scandal. Urcaseră scările perfect calm şi fără agitaţie. Văzuseră doar câţiva invitaţi, cărora amândouă le zâmbiseră şi pe care îi salutaseră înclinând din cap de parcă nimic nu era în neregulă.

— Slavă Domnului că Albina m-a alertat, continuă mama, mărind pasul.

Frances îşi înălţă capul. Căută prin cameră şi prin camera alăturată până când o zări pe Albina uitându-se pe furiş printr-o crăpătură a uşii dintre camere. Camerista avea un zâmbet viclean şi triumfător pe chip. Când o văzu pe Frances că se uită, Albina se retrase imediat în spatele uşii.

— Albina ţi-a spus? întrebă Frances, mijind ochii, cu mâinile strânse pumni în poală. Trădătoare mică…

— Îi datorăm mult Albinei, insistă mama. Ai idee ce s-ar fi întâmplat dacă *altcineva* ar fi intrat în bibliotecă peste

scena aia? Dacă Albina nu m-ar fi trimis să te caut, aş fi putut să nu aflu niciodată, darămite să mai am şansa să şi pun capăt.

Mama continua să umble încoace şi încolo, în vreme ce Frances expira şi încerca să se gândească la cea mai bună cale de a gestiona situaţia. În mod normal, când mama era într-o asemenea stare, nu prea ajuta nimic să o calmeze.

— Ai putea să-ţi strici şansele cu Sir Reginald dacă el ar afla, zise apoi mama.

— Nu-mi pasă dacă-mi stric şansele cu Sir Reginald, se răsti Frances, încă fierbând din cauza trădării Albinei.

Ultimul lucru de care îşi făcea griji acum Frances era părerea lui Sir Reginald. *Despre orice.*

Mama apăsă cu batista pe un obraz, apoi pe celălalt. Părea gata să leşine.

— Cum poţi să spui aşa ceva? Inspiră adânc şi prelung. Ştii, chiar credeam că vă protejez pe tine şi pe sora ta că nu vă spun adevărul, dar acum văd că trebuie să-ţi spun sau vei continua să-ţi sabotezi propriul viitor.

— Să-mi spui ce? întrebă sfidătoare Frances, cu braţele încă încrucişate strâns la piept.

— Tu şi sora ta nu aveţi nici o zestre. Nimic! Nu că aveţi zestre mică. Nimic! Tatăl tău a jucat totul.

Frances rămase cu gura căscată.

— Poftim?

— Exact, continuă mama. Nu a mai rămas *nimic,* dar Sir Reginald a dat de înţeles că-i în continuare dispus să te ia.

Frances închise ochii. Simţi ca şi cum pe piept i se pusese o piatră de moară. Vestea era greu de auzit, dar angoasa mamei ei în legătură cu asta era şi mai greu de privit.

Frances ştia deja din experienţă că a încerca să-i spună mamei ei că nu-i păsa dacă rămânea fată bătrână nu va ajuta situaţia. Mama era hotărâtă să o mărite. În mintea ei o avalanşă de gânduri se întreceau să-i atragă atenţia. Oare părinţii ei nu aveau bani nici măcar să o întreţină în

casa lor ca fată bătrână? Nu se gândise niciodată la asta. Era egoistă că nu asculta cuvintele mamei ei. Teama mamei izvora din faptul că-şi făcea clar griji pentru propriul viitor.

— Tu nu vezi, Frances? continuă mama cu voce spartă, oprindu-se chiar în faţa ei. *Avem nevoie* să te măriţi cu Sir Reginald. S-ar putea să fie singura noastră şansă de supravieţuire. Sir Reginald este bogat. Ne-a promis nişte bani. Sora ta este prea tânără să se mărite. Bănuiesc că ne-am putea gândi la o căsătorie pentru ea cât mai curând, dar…

Frances se ridică imediat şi-şi îmbrăţişă strâns mama. Mama ei o îmbrăţişă şi ea, cu lacrimile alunecându-i pe chip.

— Nu am ştiut, mamă. Nu am ştiut cât de rău stau lucrurile.

Se simţea ca o proastă, o proastă egoistă, oarbă. Ştiuse că *papa* avea necazuri, auzise certurile, văzuse oamenii venind acasă. Dar o crezuse ca naiva pe mama ei când îi spusese că erau doar săraci, nu faliţi. Un lucru îl ştia cu siguranţă. Nu avea cum să permită ca sora ei mai mică să fie dată la schimb pentru bani. Nu. Dacă cineva trebuia să fie vândută într-o căsătorie pentru a salva familia lor, aceea avea să fie fără dubii Frances.

— Ştiu că nu ştiai, draga mea. Mama ei plângea. Îmi pare doar rău că s-a ajuns la asta. Adevărul este că am cheltuit ultimii noştri bani să te aduc la această petrecere. Sir Reginald este ultima noastră speranţă.

Se aşezară amândouă pe marginea patului. Frances mângâie părul grizonant al mamei ei şi-i atinse cu blândeţe mâna.

— Îmi pare rău, mamă. Îmi pare rău că am fost aşa de dificilă. Nu-ţi face griji. Te rog, nu-ţi face griji.

Mama îşi tamponă ochii umezi cu batista pe care în sfârşit nu o mai flutura.

— Mulţumesc, draga mea. Acum, poţi te *rog* să te gândeşti la familia ta şi să accepţi curtea lui Sir Reginald?

Frances expiră şi încuviinţă lent din cap. Oricât de

ridicolă fusese ideea că ar fi putut avea cumva un viitor cu Lucas, ideea muri instantaneu. Nu avea cum să se mărite cu un servitor sărac. Familia ei conta pe ea.

Capitolul 24

În timp ce Lucas se îmbrăca pentru întâlnirea cu Sir Reginald în acea după-amiază, roiul de gânduri, ce-i alergaseră prin minte toată dimineaţa de când Lady Winfield îl găsise sărutându-se cu Frances, continua să se agite în mintea lui precum ploaia ce cade pe o velă fâlfâind.

Era un mojic. Era un ticălos. Era cea mai josnică formă de viaţă posibilă. Cel mai rău era că atunci când intrase în bibliotecă, Frances fusese ascunsă în nişă. Dacă doar i s-ar fi alăturat acolo. Dar nu, *el* trebuise să stea afară, în plină vedere de la uşi, după care să se poarte ca un desfrânat şi mai mare şi să o sărute fără să-i pese.

Era numai vina lui şi îl înnebunea faptul că Frances ducea greul consecinţelor. În timpul zilei fusese tentat să caute camera lui Lady Winfield şi să declare cine era. Acesta ar fi fost lucrul decent de făcut. Doar că mai întâi trebuia să vorbească cu Frances pentru a afla dacă ea ar vrea ca el să declare adevărul. Şi cum putea să se aştepte ca ea să vrea asta dacă va trebui să recunoască faptul că era detestabilul Lord Kendall? Gândurile, într-un cerc interminabil, căzdeau unele peste altele, venind unul după altul, până înnebunise.

Se privi fix în oglinda mare. Iată-l, îmbrăcat din nou precum un conte, cu haine care costau mai mult decât Lucas lacheul câştiga într-un an de zile. Hainele lui contau prea puţin. Se simţea mai jos decât cel mai josnic criminal de la Newgate. Măcar infractorii plăteau pentru crimele lor. El umbla liber. Merita să plătească.

Se uită la ceasul de pe poliţă. Era timpul să se vadă cu Sir Reginald. Măcar ştia ce avea de gând să-i spună acestui gogoman.

După întâlnirea de ieri din camera lui Bell, Lucas hotărâse cum va acţiona. Aprecia sfaturile prietenilor lui şi se gândise la toate, dar mereu preferase logica şi raţiunea în locul comploturilor şi a minciunilor – *nu* că cineva şi-ar fi dat seama de asta după cele mai recente acţiuni ale lui.

Era momentul să o ia de la capăt. Fără amăgiri, începând cu discuţia cu Sir Reginald.

Lucas îşi îndreptă lavaliera de la gât pentru ultima dată şi ieşi din dormitor. Slavă Domnului, Frances nu-l aştepta pe coridor. Probabil că nu trebuia să-şi facă griji că va fi acolo nici când se va întoarce. Dată fiind furia etalată de mama ei în această dimineaţă, se îndoia că Frances va fi scăpată din vedere ceva vreme de către doamnă.

Va îndrepta cumva lucrurile cu Frances, dar în acest moment trebuia să regleze conturile cu un anumit cavaler lăudăros.

*

Cinci minute mai târziu, când Lucas intră în salon, Sir Reginald stătea la fereastră uitându-se afară, la pajişte.

— Bună ziua, Sir Reginald, zise Lucas, îndreptându-se din nou direct spre bufet. Bei ceva?

— Nu astăzi, mulţumesc, răspunse Sir Reginald pe un ton tensionat.

Lucas îşi turnă de băut şi se îndreptă spre acelaşi scaun în care stătuse ultima dată când fuseseră aici pentru această discuţie. Sir Reginald se întoarse şi se uită la el.

— Eşti bine, Sir Reginald? întrebă Lucas, scărpinându-se în bărbie şi luând o înghiţitură din coniac.

— Nu. De fapt, mă doare spatele. Este chiar dureros. Sir Reginald veni încet şi cu grijă spre divan şi se aşeză pe acelaşi loc ca data trecută. Abia se aşezase pe pernă, după care pocni din degete şi arătă spre lacheul care stătea în poziţie de drepţi lângă uşă. Tu de colo. Tu!

Lucas făcu ochii mari şi se uită îngrozit la Sir Reginald.

James, servitorul, făcu un pas în faţă, pocni din călcâie şi făcu o plecăciune.

— Da, milord, cum vă pot fi de folos?

— Adu-mi perna aia. Sir Reginald arătă spre o pernă care se afla la un braţ distanţă de el pe divan. S-ar fi putut întinde cu uşurinţă după ea. Mă doare spatele şi am nevoie de sprijin, termină cavalerul.

— Desigur, milord.

James se îndreptă spre divan şi ridică perna. Făcu un mic pas spre Sir Reginald. Tresărind, cavalerul se aplecă în faţă pentru a-i permite lui James să-i aşeze perna la spate.

Privirea lui Lucas se întâlni cu a lui James. Niciodată nu-i fusese mai ruşine să facă parte din nobilime. Bărbatul îl tratase pe Sir Reginald cu mai mult respect şi grijă decât merita. Lucas încuviinţă o singură dată din cap către James.

— Da, da. Acum, pleacă! se răsti Sir Reginald, după care oftă şi se rezemă de pernă. Ce spuneai, Kendall?

— Te-ai hotărât cu privire la legea forţei de muncă? zise Lucas.

Se hotărâse deja să treacă direct la subiect. Nu avea sens să prelungească această conversaţie neplăcută.

Râsul lui Sir Reginald se transformă într-o criză de tuse care dură aşa de mult că deveni neplăcută. Lucas tocmai voia să-l întrebe dacă are nevoie de o palmă în spate când Sir Reginald se opri şi se şterse la gură cu batista lui dantelată.

— Kendall, întrebarea potrivită este dacă *tu* te-ai hotărât? Credeam că am fost destul de clar cu ce doresc ultima dată când am vorbit.

— Am crezut că poate chiar vorbim despre lege, răspunse Lucas, strângând aşa de tare paharul de coniac, încât îl dureau degetele. Se gândea că era gâtul lui Sir Reginald. Să ştii că sunt multe detalii de luat în considerare. Spune-mi unele dintre motivele pentru care eşti împotrivă, zise Lucas, pregătit să poarte din nou aceeaşi discuţie pe care o avusese cu cel puţin o uzină de domni în ultimele luni.

— Prea bine, Kendall, o să jucăm cum vrei tu. Cavalerul oftă. Dar sincer, ar fi mai uşor dacă ţi-aş spune de ce sunt *pentru* lege.

— Serios? Lucas ridică din sprâncene. Continuă atunci.

— Păi, unul la mână, mi se pare că legea va ţine clasa servitorilor unde le este locul.

Lucas nu se putu abţine să nu se uite la James. Dintr-odată se simţi complet bătător la ochi. Chiar dacă Sir Reginald simţea asta, chiar trebuia să o spună în faţa lui James? I-ar fi putut cere discret să părăsească încăperea sau ar fi putut să aranjeze cuvintele cu mai mult tact.

— Pe de altă parte, continuă Sir Reginald, pare să înăbuşe o parte din progresul pe care l-am făcut cu legile comerţului. Şi asta nu pot să zic că-mi place.

Lucas se încruntă. *Astea* erau argumentele lui Sir Reginald? Legile comerţului fuseseră prea arhaice chiar şi pentru Charles. Acele legi împiedicau clasele muncitoare din a câştiga orice fel de plată corectă şi nu le acordaseră niciun drept împotriva stăpânilor care refuzau să-i plătească, nu le ofereau asistenţă medicală de niciun fel şi chiar îi băteau. Argumentul lui Sir Reginald *împotriva* legii era că nu îngreuna *destul* lucrurile pentru clasa muncitoare? Una din părţile legii cu care Frances fusese de acord era tocmai abrogarea unora dintre condiţiile dure din legile comerţului. Cuvintele ei îi răsunară în minte. „Nu văd cum cineva cu inima în piept poate să fie pentru lege.” Sir Reginald chiar părea fără inimă în acest moment.

Lucas făcu un efort să înghită temporar dezgustul, pentru a-şi susţine următorul punct de vedere.

— Va stimula creşterea agriculturii prin arende şi va ajuta la rezolvarea unora dintre marile probleme cu calculele financiare ale moşiilor.

— Da, dar adevărata frumuseţe a legilor comerţului era faptul că noi nu trebuie să răspundem în faţa nimănui pentru cum ne tratăm servitorii, continuă Reginald. De ce aş alege să votez împotriva propriilor interese?

„Camera Lorzilor are puterea de a respinge această lege, dar ei votează doar în favoarea lor şi a pungilor lor.” Din nou îi răsunară în minte cuvintele lui Frances. El chiar îşi petrecuse timp încercând să contrazică acest argument,

încercând să o convingă că bărbaţii din nobilime nu votau doar în favoarea lor şi a buzunarului lor. Dar ea avea dreptate. Sir Reginald dovedea că ea avea dreptate.

— Bănuiesc că *nu* vei alege să votezi împotriva propriilor interese, reuşi să zică Lucas. Mai avea de zis un singur lucru şi apoi avea de gând să plece din compania nocivă a lui Sir Reginald şi să nu-i mai vorbească vreodată. Uite, Sir Reginald, motivul pentru care sunt aşa de interesat ca legea asta să treacă este pentru că…

— Ştim cu toţii de ce eşti aşa de interesat ca legea să treacă, Kendall, îl întrerupse Sir Reginald dându-şi ochii peste cap. Fratele tău ţi-a cerut-o. *Charles* chiar era un bărbat cu care puteai să negociezi. Speram să semeni cu el, de fapt.

Lucas se rezemă de spătarul scaunului. Îl durea pieptul de parcă căzuse din vârful catargului unei corăbii pe puntea principală. Nu putea să respire. Îl ardea gâtul.

— Ce ai zis? mârâi el printre dinţii încleştaţi.

— Am zis că *fratele* tău a ştiut să fie politician. Este clar că nu te-a învăţat prea multe înainte să dea ortul popii.

Lucas strânse paharul aşa de tare încât se fisură. Dacă nu pleca imediat din prezenţa lui Sir Reginald, gâtul cavalerului urma la rând.

— Din contră. Lucas scuipă cuvintele precum nişte cuie. Mereu am crezut că legea va fi cel mai de folos ţării. Dar încep să înţeleg că va fi cel mai de folos clasei noastre şi nu sunt deloc sigur că clasa noastră merită.

Lucas se ridică, termină coniacul din paharul crăpat, îl puse pe masa de lângă şi se îndreptă spre uşă.

— O zi bună, Sir Reginald!

Cavalerul se uită la el cu gura căscată.

— Stai un pic, strigă el. Cum rămâne cu poziţia de cancelar?

Lucas nu încetini.

— O după-amiază plăcută, James, şi mulţumesc pentru serviciile tale, zise el către servitor când ieşi, înclinând capul spre acesta. Te rog să-i spui lui Clayton că-i sunt dator cu un pahar de coniac.

— Cu plăcere, milord, răspunse James, încuviinţând din cap şi făcând o plecăciune.

Lucas nu făcu nici trei paşi pe coridor când începu să înjure înăbuşit de ar fi făcut să se înroşească şi pe unul dintre marinarii cu experienţă din Marina Regală. Ce dracu' tocmai se întâmplase? Era profund dezgustat. Dezgustat de Reginald şi de toţi lăudăroşii aroganţi ca el, domni din nobilime, care umblau făcând declaraţii de parcă erau zei. Dar cel mai mult era dezgustat de el însuşi, pentru că ştia că ceea ce spusese Sir Reginald, că el susţinea legea pentru fratele său, era adevărat. Frances avea dreptate. Nobilii erau nişte măgari egoişti. Şi el era unul dintre ei.

Capitolul 25

Nu era treabă uşoară să te strecori pe scara servitorilor fără a fi văzut. Să aştepţi să dai de un anumit servitor şi să-i şopteşti să vină să discute cu tine fără ca nimeni altcineva să observe era o provocare şi mai mare. Dar Frances era hotărâtă. Dacă mama ei o găsea, va fi încuiată în camera ei până în ziua nunţii, dar trebuia să rişte. Măcar doar ca să-l mai vadă o dată pe Lucas. Dar Frances nu ştia ce-i va spune când îl va găsi. Ştia doar că trebuia să-i spună adevărul. Merita să ştie ce va face ea.

Se ascunsese sub scara de serviciu de aproape un sfert de oră înainte ca Lucas să treacă. Era încruntat şi părea să fie prost dispus. Ea îl strigă cu o şoaptă mai sonoră.

Lucas încremeni şi mări ochii. Privi spre ea şi miji ochii în întuneric.

— Frances? Ce faci aici? Privi în jur să vadă dacă o văzuse cineva, după care se grăbi să i se alăture sub scară. Eşti bine? Mama ta nu te-a lovit, nu-i aşa?

O expresie ameninţătoare îi cuprinse chipul.

— Nu, nimic de genul ăsta. A plâns, de fapt, răspunse Frances, frângându-şi mâinile.

Lucas tresări.

— Îmi pare rău să aud asta.

Frances inspiră adânc, pentru a se calma.

— Am venit să-ţi spun ceva, Lucas, şopti ea. Şi mă tem că nu am mult timp.

— Spune, o încurajă el.

Îi prinse ambele mâini înmănuşate şi i le ţinu, în timp ce-i freca degetele cu vârfurile degetelor lui mari. Atingerea lui îi oferea forţă. Dar şi făcea să-i fie mai greu să-i spună ce voia să spună.

Se uită la chipul lui frumos. Oh, *nu* va fi uşor. Părea şi mai descurajant acum că stătea în faţa lui, inspirându-i parfumul şi dorindu-şi doar să-şi petreacă braţele în jurul gâtului lui şi să-l implore să o ia din această situaţie oribil de neplăcută.

Lucas îi strânse degetele şi-i cercetă chipul.

— Frances, eşti bine?

Nu era deloc bine şi nu era sigură că va mai fi vreodată, dar reuşi să încuviinţeze din cap.

— Lucas, înainte să-ţi spun, mă… săruţi întâi?

Ochii lui verzi se transformară în nişte mici sfere şi el făcu sfidător un pas în spate, încă ţinându-i mâinile.

— Nu!

Ea îşi retrase mâinile din ale lui şi şi le puse în şolduri.

— Să ştii că nu trebuie să mă insulţi cu asta, răspunse ea, dar zâmbetul ei îi contrazicea cuvintele.

Zâmbi şi el.

— Nu că nu vreau, Frances, crede-mă că nu-i asta. E doar că… ultima dată când am cedat tentaţiei lucrurile s-au terminat oribil, cum îţi poţi aminti.

— Oh, da, îmi amintesc.

Se uită visătoare peste umărul lui. Înţelegea reticenţa lui de a o săruta din nou, dar tocmai îşi dăduse seama că ar fi ultimul lor sărut.

El îşi frecă fruntea cu degetul.

— Ce ai venit să-mi spui?

Ea mai inspiră o dată adânc, lipindu-şi palma de mijloc, de parcă acest gest simplu îi va calma nervii agitaţi

din interior.

— Părinţii mei vor anunţa logodna mea cu Sir Reginald de cum soseşte tatăl meu.

— Poftim? Lucas îi cercetă fiecare centimetru din chip. Ce vrei să spui?

— Neoficial, mama a acceptat cererea lui Sir Reginald. Doar îl aşteptăm pe tata ca lucrurile să devină oficiale.

Ochii lui Lucas se mişcau aşa de repede, încât Frances îşi dădu seama că sute de gânduri îi alergau prin minte.

— Când soseşte tatăl tău?

— Mâine, răspunse ea.

— Ai de gând să te măriţi cu Sir Reginald?

Fusese rostită ca o întrebare, dar Frances îşi dădu seama că el o spunea cu voce tare ca să-şi confirme propria presupunere.

Ea înghiţi şi încuviinţă din cap.

— Da, este alegerea mea.

El trecu cu mâna prin păr şi-i studie chipul.

— *Vrei* să te măriţi cu el?

Ea se întoarse de la el şi-şi muşcă buza.

— Lucas, nu înţelegi. Familia mea are nevoie de bani. Eu *nu* am zestre. Nimic. Tatăl meu a jucat totul.

El oftă adânc, de parcă încerca să-şi păstreze calmul.

— Toată zestrea?

Frances înghiţi nodul din gât şi încuviinţă din cap.

— Totul.

Lucas rosti următoarele cuvinte printre dinţii încleştaţi:

— Şi măgarului de Sir Reginald nu-i pasă că nu ai zestre.

Ea încuviinţă din nou din cap.

— Nu doar asta, aparent a fost de acord să le plătească părinţilor mei o sumă semnificativă.

Lucas blestemă ca pentru sine. Nările îi fremătau.

— Deci, te *cumpără?*

Ea lăsă bărbia în piept. Se aşteptase ca Lucas să fie furios, dar nu intuise că cuvintele lui vor fi aşa de dure.

— Ştiu cât de groaznic sună. Nu am de ales.

Lucas se îndepărtă de ea, cu mâinile în şolduri.

— Când va avea loc nunta? scrâşni el.

Ea inspiră ca să se liniştească.

— Cât mai curând posibil. Cu cât ne căsătorim mai repede, cu atât mai repede tata va primi banii.

Lucas se muşcă de interiorul obrazului şi blestemă din nou.

— Doar ca să-i joace din nou, fără îndoială.

Lacrimile îi ardeau ochii.

— Probabil, dar ce altceva putem face? Trebuie să mă gândesc la familia mea. Vor fi faliţi fără această căsătorie.

— Tatăl tău ar trebui aruncat în temniţa datornicilor, mârâi Lucas.

Ea se luptă din nou cu lacrimile ce ameninţau să i se reverse din ochi.

— Asta nu prea e de ajutor, Lucas. Temniţa datornicilor nu-i o opţiune pentru oamenii ca tatăl meu.

Pe scările de deasupra se auziră paşi.

Lucas se îndreptă din nou spre ea.

— La naiba, Frances! Dacă…?

— Dacă *ce?* întrebă ea frântă. Lacrimile îi alunecau pe obraji. Te rog nu spune dacă noi doi ne căsătorim. Lucas, nu mă pot căsători cu un servitor. Doar dacă n-ai cumva o avere secretă.

Îşi încleştă dinţii şi-şi lipi pumnul strâns de frunte.

— La dracu’! mârâi el, accentuând fiecare cuvânt.

Ea îşi şterse lacrimile cu degetele.

— Îmi pare rău, Lucas. Nu am vrut ca lucrurile să se termine aşa. Nu asta vreau. Înghiţi din nou. Dar m-am resemnat.

Mai mulţi paşi.

El se întoarse pe călcâie aşa de repede încât aproape o dărâmă. Îi cuprinse cu blândeţe umerii pentru a o ţine pe picioare.

— Dacă lucrurile ar fi diferite? zise el, cercetându-i chipul. Dacă ar exista o altă cale?

Ea clătină din cap, încă uitându-se în ochii lui.

— Ce cale? La ce te referi?

— Frances, mă iubeşti?

Îi strânse umerii cu blândeţe. Inima i se citea în ochi.

Lacrimile ei alunecau constant acum. Le şterse cu dosul palmelor.

— Te iubesc, Lucas. Dar am de ales?

Zgomotul surd de paşi pe scările de deasupra lor crescu. Lucas îşi lăsă mâinile în lateral.

— Servitorii coboară ca să pregătească servirea cinei. Dacă mai stăm mult aici, cu siguranţă vom fi văzuţi. Nu pot să explic acum. Nu-i momentul potrivit. Îmi faci un ultim favor?

— Orice.

Vocea i se sparse. Înghiţi un alt nod dureros din gât.

— Mâine-dimineaţă te întâlneşti cu mine în bibliotecă? Trebuie să-ţi spun ceva important.

Capitolul 26

Lucas mai bătu de trei ori la uşa dormitorului lui Bell. Marchizul nu răspunse. Unde naiba era la ora asta? Trebuia să fie înăuntru. Când Lucas îl căutase mai devreme jos în sala servitorilor, nu-l găsise. Doar printr-o coincidenţă Lucas se aflase acolo când Frances venise să-l caute.

Lucas bătu pentru a treia oară, mai tare şi mai îndelung de data asta. Nu voia să trezească ceilalţi servitori care dormeau, dar avea nevoie disperată să vorbească cu Bell înainte să se facă dimineaţă.

Într-un final, Lucas auzi mormăit şi târşâit din interiorul camerei. Câteva clipe mai târziu, un Bell adormit şi îmbrăcat doar cu nişte pantaloni traşi la repezeală deschise uşa.

— Kendall? mârâi el. Adică Lucas, treci înăuntru.

Îl trase nu prea blând în cameră, apucându-l de lavaliera de la gât şi închise uşa în urma lui cu o bufnitură puternică.

Lucas păşi în dormitorul lipsit de lumină. Nu era

aprinsă nicio lumânare, dar luna plină strălucea dincolo de fereastră, luminând o mare parte din spaţiu, inclusiv biroul de lângă geam. Se îndreptă spre birou şi se aşează pe marginea acestuia.

— Îmi cer scuze că vin aşa de târziu, începu Lucas.

Cu ochii închişi, Bell îşi trecu mâna peste faţă şi pufni.

— Cât e ceasul?

— Două, recunoscu Lucas.

— Dimineaţa? Asta-i ridicol!

Lucas ridică din umeri.

— Când eram în marină, obişnuiam să stau de veghe la ora două.

Bell gemu.

— Păi, niciunul dintre noi nu-i în marină acum, nu-i aşa? Mie, unul, mi se pare o oră ridicolă să ai companie.

Lucas se întoarse pe jumătate şi se uită la cerul nopţii.

— Bell, trebuie să-ţi spun ceva.

Bell deschise uşile dulapului şi se uită absent înăuntru.

— Ce anume?

Lucas se ridică şi se sprijini în palme de birou.

— Sunt îndrăgostit de domnişoara Wharton.

— Ştiu, anunţă Bell, scoţând o cămaşă de pe un cui din dulap.

— Ştii? Lucas se încruntă. Cum naiba ştii?

— Normal că ştiu, continuă Bell. După cum mi-am amintit de mai multe ori, eu sunt spion, pentru Dumnezeu! Treaba mea este să ştiu ce se petrece în casa asta.

Lucas bătu cu piciorul în podea. Prea bine! Bell ştia deja, dar dezvăluirea prietenului său nu schimba ce venise să spună.

— În fiecare zi m-am întâlnit cu domnişoara Wharton în bibliotecă. Am vorbit despre politică, viaţă... legea forţei de muncă.

— Ştiu, zise Bell, trăgând cămaşa peste cap.

Lucas continuă să rămână încruntat.

— Ştii şi asta?

Bell se întoarse spre Lucas şi arătă cu ambele degete

mari spre el însuşi.

— Spion.

— Prea bine. Lucas trecu cu ambele mâini prin păr. Ştii şi că am sărutat-o? De câteva ori. Şi ea m-a sărutat, de fapt, dar te rog nu spune asta.

— Asta *nu* am ştiut, recunoscu Bell, băgându-şi cămaşa în pantaloni, cel puţin nu partea cu „de câteva ori”. Normal că nu voi spune nimic, prostule, spionii nu spun secrete.

Lucas încuviinţă din cap. De asta se afla aici. Pe lângă faptul că ştia să dea sfaturi bune, Bell ştia şi să păstreze secrete. Puteai să-i spui orice şi nici măcar francezii nu puteau afla torturându-l. Lucas ştiuse dinainte să deschidă gura că Bell va păstra conversaţia confidenţială.

— Întrebarea care se pune, continuă Bell, este de ce ţi se pare aşa de important să-mi spui că o iubeşti la ora asta?

Lucas se trase de păr.

— Din cauza a ceea ce a spus Sir Reginald.

Bell îşi aranjă cămaşa pe umeri.

— Ce legătură are Sir Reginald cu asta?

— Se va mărita cu el.

Lucas simţi în piept o teamă rece. Abia când o spuse cu voce tare îşi dădu seama cât de greaţă îi făcea ideea.

— Poftim?

Între sprâncenele lui Bell apăru o încruntătură.

Lucas încuviinţă din cap şi îşi încrucişă braţele la piept.

— Tatăl ei soseşte de dimineaţă. Vor să anunţe logodna mâine-seară.

Bell miji ochii.

— Baronul Winfield vine aici?

Lucas se uită la prietenul lui cu o expresie care sugera că nu-i venea să creadă ce zicea Bell.

— Da, dar nu asta-i problema.

— Care-i problema? Bell îşi frecă faţa cu mâna. Că Frances Wharton se mărită cu Sir Reginald?

— Nu. Că Sir Reginald a spus că singurul motiv pentru

care eu sunt interesat de votarea legii forţei de muncă este din cauza fratelui meu.

Bell termină cu frecatul şi-şi lipi o palmă de un ochi închis.

— Să ştii că nu are sens ce spui, da? Şi *nu* pari să fi băut, ceea ce înseamnă că nu ai nicio scuză să te exprimi aşa.

— Nu sunt băut, răspunse Lucas dându-şi ochii peste cap.

Bell îşi înclină capul într-o parte.

— Atunci explică-mi ce legătură are faptul că domnişoara Wharton se mărită cu Sir Reginald cu blestemata de lege a forţei de muncă.

— Nimic, răspunse Lucas, fluturând o mână în aer, doar că am încurcat toată treaba.

Bell clipi în mod repetat.

— Cum?

— Curtând-o pe Frances, susţinând legea şi acum plecând.

Lucas îşi enumeră pe degete păcatele.

Bell se încruntă.

— Pleci?

— Da, de dimineaţă. După ce mai vorbesc o dată cu Frances.

Bell clătină din cap.

— Ce ai de gând să-i spui?

— Încă nu ştiu. Dar trebuie să-i spun adevărul.

Bell clătină iar din cap şi-şi frecă fruntea.

— Mă doare capul din cauza ta, Kendall, şi pe mine nu mă doare de obicei capul. Hai să o luăm de la capăt, da? Ai vorbit cu Sir Reginald despre legea forţei de muncă?

— Da. Ieri după-amiază.

— Şi ce a zis?

— Tot voia să mă şantajeze, dar apoi a zis că eu sunt interesat ca legea să treacă de dragul fratelui meu.

— Normal că o faci de dragul lui Charles, îl luă Bell peste picior. Credeam că ştii deja asta.

Lucas se scărpină dur în obraz.

— Ştiam că o fac pentru Charles, dar am crezut serios că şi eu cred în lege.

— *Nu* crezi în lege? întrebă Bell, mijind ochii albaştri tăioşi la Lucas.

— Nu. Nu mai cred.

Bell ridică o mână prin aer.

— Slavă Domnului că ţi-a venit mintea.

— Poftim?

Lucas se încruntă.

— Legea forţei de muncă este oribilă. Eu nu aveam de gând să votez vreodată pentru ea.

Lucas se uita la prietenul lui de parcă nu-l cunoştea.

— Ai ştiut asta tot timpul şi nu mi-ai spus?

Bell înaintă şi-l cuprinse pe Lucas de umeri. Îl conduse până la patul lipit de perete şi se aşezară amândoi, unul lângă celălalt.

— Kendall, te ştiu de când eram copii. Eşti onest, de încredere şi bun. Eşti unul dintre cei mai buni oameni pe care i-am cunoscut vreodată. Dar tu n-ai fost făcut niciodată pentru politică. Eşti mult prea loial. Şi prea decent.

Lucas inspiră adânc, să se îmbărbăteze. Era pe cale să recunoască în faţa lui Bell ceva ce nu mai recunoscuse faţă de nimeni. Se uită la cizmele aflate în umbre.

— Adevărul este că mereu am simţit că nu trebuia să fiu…

— Ştiu. Bell încuviinţă cunoscător din cap. Că nu trebuia să fii conte.

— Şi asta o ştii? La dracu', omule, tu chiar ştii totul.

Lucas nu-şi putu ascunde zâmbetul, dar adevărul era că prietenul lui era unul dintre cei mai perspicace oameni pe care îi cunoscuse vreodată.

— Poate că nu *totul,* răspunse Bell cu un zâmbet. Uite, poate că nu eşti conte prin ordinea naşterii, dar eu zic că destinul nu face greşeli. Că te-ai născut sau nu cu titlul, acum eşti conte şi ai puterea de a lua decizii importante, decizii care-i afectează pe alţii, decizii care afectează ţara. Fratele tău a fost un om decent, dar mă tem că niciodată n-

a văzut dincolo de propriul nas. Tu eşti diferit. Tu vezi ambele variante ale unei poveşti. Empatizezi cu ceilalţi. Ţii la ei. Tot ce trebuie să faci acum este să ai încredere în tine însuţi.

— Să am încredere în mine, repetă Lucas, în bătaie de joc.

— Da, să ai încredere. În tine. N-o să primeşti un sfat mai bun în viaţă. Mereu ai ştiut care-i lucrul corect de făcut. Acum trebuie să faci aşa şi când vine vorba de parlament şi vot.

— Şi de domnişoara Wharton, adăugă Lucas, expirând.

— Şi de domnişoara Wharton, repetă Bell, rânjind la el.

Lucas gemu şi-şi frecă fruntea cu degetul.

— Mi-am petrecut mare parte din anul trecut susţinând legea, fără să mă asculte cineva.

— Şi ai doar o lună sau două să aduci argumente contra, sublinie Bell. Dar ceva-mi spune că, alături de domnişoara Wharton, cu siguranţă vei câştiga.

Lucas îşi încleştă maxilarul.

— Nu va fi de partea mea. Mă va urî când va afla cine sunt.

Bell ridică sprâncenele.

— Chiar dacă află că te-ai răzgândit cu privire la lege?

— Nu schimbă faptul că am minţit-o în câteva zeci de feluri.

Lucas dădu cu pumnul în masă.

Bell încuviinţă încet din cap.

— Tot ce poţi să faci este să-i spui adevărul, Kendall, şi să laşi viitorul în seama sorţii.

Lucas inspiră adânc, ca să se liniştească, şi se uită pe fereastră la cerul nopţii.

— Spune-mi, Lord Bellingham, când ai devenit aşa de înţelept?

Bell ridică din umeri.

— La o oră decentă sunt şi mai înţelept.

Capitolul 27

Lucas ajunse devreme în bibliotecă. Nu putuse să doarmă, aşa că dăduse păturile la o parte şi se dăduse jos din pat. Se îmbrăcase în mod deliberat precum contele Kendall, reuşind să o facă fără ajutorul unui valet.

Livreaua Clayton era împachetată şi pusă în cufărul lui. Avea de gând să ardă odioasa îmbrăcăminte cu prima ocazie. Nu. Nu o va arde. Va da hainele unuia dintre servitorii lui. Timpul petrecut jos îl învăţase importanţa pe care clasa muncitoare o acorda lucrurilor de valoare aruncate de stăpâni. Deseori, pentru un servitor aşa de norocos încât să primească un asemenea cadou de la stăpânul său, asta contribuia mult la venitul lui.

Timpul lui ca lacheu ajunsese la final. Aruncase ultimul buştean în foc.

Gata. Indiferent ce altceva se întâmpla, avea de gând ca astăzi să-i spună adevărul lui Frances. Terminase cu minciunile. Dacă ea îl va urî, aşa să fie. Mai bine decât să trăiască cu regretul de a nu şti ce ar fi putut să fie între ei. Planificase lucrurile cu grijă. Ieri, în sala servitorilor, îi ceruse – ca Lucas – să se întâlnească cu el aici astăzi. Drept Kendall, îi răspunsese la bilet în această dimineaţă, scriindu-i că abia aştepta să o întâlnească înainte ca el să plece.

Când Frances intră, el stătea la masă, cu fereastra în spate. Purta o rochie de culoarea untului şi pantofi asortaţi. Părul ei negru era răsucit în creştetului capului în două cozi. Niciodată nu fusese mai frumoasă şi el era pe cale să o rănească.

Pieptul i se încordă. Îşi încleştă maxilarul.

Ea veni în grabă la el. De pe buzele ei roz deja zbura un şir de cuvinte.

— Lucas! Lucas! Nu o să-ţi vină să crezi. Lord Kendall mi-a trimis un bilet, spunându-mi că se va întâlni cu mine. Dar nu a dat niciun detaliu, laşul. Nu contează. Am de gând

să-l caut după asta.

Se opri dintr-odată, privindu-l realmente pentru prima dată de când intrase. De ce eşti îmbrăcat aşa? Unde ţi-e peruca?

Fruntea ei netedă se încreţi de la o încruntătură.

El se ridică pentru a o saluta şi se mută în lateralul mesei. Trăgând ultimul scaun pentru ea, făcu un gest spre acesta.

— Ia loc, te rog.

Privindu-l cu atenţie, cu fruntea încă încruntată, ea înaintă timid şi se aşeză pe scaunul ei.

— Lucas, mă sperii.

Stând în spatele ei, Lucas închise ochii, apoi îi deschise lent.

— Nu trebuie să-l cauţi pe Lord Kendall.

— Ce vrei să spui?

Inocenţa tăcută din vocea ei îl făcu să fie şi mai furios pe el însuşi. Îl cuprinse regretul.

Lucas inspiră adânc. Acum ori niciodată. Păşi în lateral ca ea să-i vadă faţa. Nu se va ascunde de ea când îi va spune adevărul.

— Lucas, eşti bine? întrebă ea, ridicând chipul pentru a se uita la el. Pari… necăjit.

— Frances, trebuie să-ţi spun ceva. Am fost neglijent că nu ţi-am spus până acum.

Ea îi cercetă chipul.

— Ascult. Ce este?

— Eu…

Ambele uşi ale bibliotecii se deschiseră şi un grup de cel puţin şase tinere domnişoare şi una din mamele lor se năpustiră în încăpere. Erau îmbrăcate în rochii în diverse culori pastelate şi spaţiul se umplu cu vorbitul şi chicotitul lor.

Lucas blestemă pe o voce joasă şi lăsă bărbia în piept. La dracu’ cu totul! N-ar fi trebuit să aleagă biblioteca. Oamenii veneau mereu în *blestemata* de bibliotecă. Parcă era o tavernă.

În clipa în care grupul de domnişoare îl văzu pe Lucas,

sporovăitul lor deveni mai zgomotos.

— Acela este, mama? întrebă una dintre tinerele domnişoare, arătând direct spre Lucas.

Mama ei încuviinţă viguros din cap.

— El este, draga mea.

Grupul se apropie imediat, chicotind şi râzând tot mai tare până când se auzi doar gălăgie.

— Iată-vă, milord, strigă una dintre ele. Se strecură lângă el şi-şi petrecu braţul în jurul braţului lui, îndepărtându-l de masă şi de Frances. Nu ştiţi că toate vă căutăm de două nopţi deja?

Tânăra domnişoară avea o expresie fals morocănoasă pe faţă.

La dracu'! Era exact genul de situaţie pe care încercase să o evite cu disperare.

Lucas încercă să o găsească pe Frances în mulţime, dar domnişoarele reuşiseră să-l îndepărteze cu câţiva paşi şi Frances era încă la masă din câte ştia el. Încercă să se ferească de câteva dintre ele şi să se întoarcă la ea.

— Domnişoară Wharton! strigă el, conştient că aveau audienţă.

— Lucas? strigă şi Frances. Abia o putea auzi peste zgomot, dar vocea ei era confuză. Lucas?

Gălăgia se opri complet dintr-odată. Ai fi putut auzi o petală de floare cum cade pe covor.

— Îi spui pe numele de botez? îi zise una dintre tinerele domnişoare lui Frances, cu mâna la piept şi ochii mari şi surprinşi.

Lucas profită de ocazie pentru a-şi face loc prin turmă până ajunse din nou direct lângă Frances.

Frances clătină din cap. Privi în jur la domnişoare.

— La ce vă referiţi? De ce sunteţi toate aici?

— Suntem aici ca să-l vedem pe contele de Kendall, desigur, explică o a treia domnişoară, uitându-se la Frances cu o expresie care indica clar că o credea nebună.

— Veniţi la o plimbare în grădină cu noi, milord? zise o a patra domnişoară către Lucas, trăgându-l de braţ.

Lucas tuşi.

— Frances, eu…

Frances se întoarse ca să se uite la el de parcă nu-l mai văzuse niciodată.

— De ce-ţi spun „milord”?

În vocea ei era o notă de reţinere şi expresia din ochii ei era de precauţie.

Oh, Dumnezeule! Ştia. Întrebase, dar deja ştia.

— Frances, te rog, dă-mi voie să-ţi explic, începu el.

Maxilarul ei se încleştă şi ea privi în jur până când atrase atenţia uneia dintre fetele care stăteau lângă ea.

— Cine este acest bărbat? Frances arătă spre Lucas.

Tânăra îşi dădu ochii peste cap.

— Domnişoară Wharton, sincer. Nu ştii că stăteai lângă contele de Kendall?

Capitolul 28

Privirea lui Frances se înceţoşă de lacrimi. Simţi cum fierea i se ridică în gât. Îşi ridică fustele şi fugi din încăpere. Lucas strigă după ea, dar ea nu se opri. Alergă pe coridor, pe holul lung, coti şi ajunse în hol.

Era la baza scării mari, gata să facă primul pas, când el o prinse din urmă.

— Opreşte-te, te rog, o rugă Lucas.

Ea ezită doar pentru că nu avea de gând să provoace un scandal şi mai mare, şi a fi urmărită pe scări de către contele de Kendall ar fi provocat un scandal monstruos.

Strânse din dinţi, refuzând să se uite la el. Rămase cu bărbia ridicată, cu privirea în vârful scărilor. Dacă întorcea capul, probabil că el i-ar fi văzut lacrimile din ochi. Refuza să cedeze.

— Nu mă urma sus. Reputaţia mea nu va supravieţui, zise ea.

Două dintre debutantele mai iuţi de picior îl ajunseră din urmă pe Lucas şi stăteau la marginea holului, cu gurile căscate. Frances le vedea cu coada ochiului.

— Frances, te rog, dă-mi şansa să-ţi explic, zise Lucas.

— Să explici ce? spuse ea, refuzând să permită lacrimilor grele să alunece.

Nu va plânge din cauza acestui bărbat. Nu va plânge pentru blestematul de conte de Kendall dintre toţi oamenii.

Cel puţin nu până când nu ajungea în camera ei.

— Să-ţi explic de ce te-am minţit, vorbi el pe o voce şoptită şi răguşită.

Ea închise ochii. Poftim! Mărturisirea lui. Orice speranţă mai avusese ea că totul era o greşeală nebunească şi că poate doar *arăta* precum contele de Kendall se duse naibii.

— Contează? Chiar contează?

Simţea cum îi freamătă nările la fiecare cuvânt. Emoţiile îi erau scăpate de sub control, un amestec de furie, tristeţe, gelozie şi o legiune de alte lucruri la care nici nu voia să se gândească Trebuia să plece de lângă el repede sau el şi stolul de tinere adunate la intrarea în hol îi vor vedea lacrimile. Încă două se alăturară primelor şi se luptau pentru poziţia din care să vadă cât mai bine spectacolul.

Lucas se întinse spre ea şi păstră vocea joasă.

— Poate că nu contează pentru tine. Dar contează pentru mine. Te rog, Frances, dă-mi voie să explic totul. Nu este ceea ce crezi.

Gata! Capul ei se întoarse într-o parte, de parcă îi dăduse o palmă. Era ca şi cum asta ar fi făcut, insulta fiind la fel de brutală.

— Cum ai *putea* să ştii ce *cred* eu? Înghiţi nodul dureros din gât şi făcu un efort să rămână cu privirea pe el. Cu lacrimi sau fără, voia ca el să-i vadă chipul când îi vorbea. Să nu-mi mai vorbeşti *niciodată,* Lucas. Făcu o pauză pentru un moment, înghiţind din nou. Stai! Te cheamă aşa? Lucas?

El ridică bărbia. Vocea îi era răguşită, chipul palid.

— Da, este numele meu de botez.

Ea puse o mână în şold. Furia i se împrăştia prin vene precum otrava.

— Ăsta-i singurul lucru despre care *nu* ai minţit?

— Aproape.

Îşi coborî privirea la podeaua de marmură lustruită.

Ea inspiră adânc, încă luptându-se să-şi ţină sub control lacrimile. Încă un minut. Încă un minut. Apoi putea să plece din prezenţa lui şi să nu-l mai vadă vreodată.

— Eu vreau doar să ştiu un lucru. Îşi încleştă maxilarul atât de tare că o durea. *De ce?* zise ea. De ce te-ai îmbrăca precum un servitor şi te-ai preface că eşti servitor? Nu are sens.

El ridică privirea la ea. În ochii lui se vedea ceva asemănător regretului, dar pe moment ea nici măcar nu putea accepta asta.

— Mă tem că explicaţia mea ar avea şi mai puţin sens, începu el. Vezi, am făcut un pariu cu prietenii mei şi…

Ea rămase fără aer. Suferinţa se răsucea pe interior. Încleştă pumnii şi-şi întoarse capul de la el, închizând ochii.

— Încetează! Încetează! Un pariu? Este cel mai dezgustător lucru pe care l-am auzit vreodată. Făcu un efort să redeschidă ochii, dar refuză să se uite la el. Rămase cu privirea concentrată pe balustradă de data asta. Te-ai jucat cu viaţa mea, cu *emoţiile* mele pentru ceva aşa de grosolan precum un *pariu?*

Aproape că scuipă cuvântul.

Vocea lui se păstră joasă, evident ca domnişoarele să nu audă.

— Nu aşa a început, Frances. Trebuie să mă crezi. Eu…

Încă refuzând să se uite la el, îşi îndreptă capul spre scări şi-şi ridică fustele.

— Pleacă, îi ceru ea. Doar pleacă. Mi se face rău să mă uit la tine. Nu vreau să-ţi mai văd faţa vreodată.

Avu nevoie de toată forţa pentru a urca acele scări fără a alerga, dar reuşi. Nu ştia cum reuşise şi habar nu avea cât va dura, dar pentru Dumnezeu, nu se uită o dată înapoi.

Când ajunse la capătul coridorului şi la camera ei, tremura. Deschise uşa, intră, o închise în urma ei, se sprijini

de uşă şi alunecă la podea într-un morman. Suspinele îi cutremurau corpul şi plânse până rămase fără lacrimi.

*

Din dormitorul alăturat, Albina veni tiptil în camera lui Frances.

— Sunteţi bine, domnişoară?

— Sunt bine, Albina, zise Frances, apucând clanţa şi făcând un efort să se ridice. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca bârfitoarea de Albina să dea fuga la mama ei şi să o informeze că era pe podea plângând. Doar o să mă întind un pic.

— Bine, domnişoară, zise Albina, după care ieşi tiptil.

Cu picioarele de plumb, Frances se duse la patul ei. Habar nu avea cât timp trecuse. Ar fi putut să fie câteva momente, ar fi putut să fie minute. Se urcă pe saltea şi se aşeză pe marginea ei, uitându-se amorţită la batista udă.

Cum? Cum putea Lucas, lacheul, bărbatul pe care îl cunoscuse în prima zi – nu, aproape în primul *moment* când păşise pe această proprietate – să fie contele de Kendall? Cum putea să fie bărbatul pe care ea îl detesta de anul trecut de când aflase că el susţinea legea forţei de muncă? Cum era posibil asta? Şi mai important, cum reuşise să *nu* ştie? Mereu se crezuse destul de inteligentă, dar cum ratase să vadă ce se petrecea! Era o mare proastă.

Nu. Asta nu era adevărat. *Era* inteligentă. Omul o minţise. O păcălise în mod deliberat. Orice om normal ar fi putut fi păcălit dacă ar fi fost în locul ei. Dar *de ce?* De ce minţise? Şi de *ce pe* ea?

Pe ea o alesese? Celelalte tinere domnişoare de la petrecere ştiau clar cine este el. De ce alesese să o păcălească pe *ea?*

Întrebările continuau să apară, rostogolindu-se prin mintea ei una după alta precum valurile ce se rostogolesc pe ţărmul mării. De ce un conte s-ar preface că este un lacheu? La ce ar servi? Care ar fi scopul? Menţionase un pariu cu prietenii lui. Asta însemna că fusese o glumă. O

năzbâtie. Înghiţi un alt nod dureros din gât. Inima ei tocmai fusese frântă în mii de bucăţele de un grup de nobili care încercau să se învingă unul pe celălalt pentru câteva monede amărâte? Dumnezeule, Kendall era un nemernic şi mai mare decât îl crezuse ea. Nu avea decât să putrezească în iad în ceea ce o privea.

Prin gândurile ei urmă furia faţă de ea însăşi. Fusese mult prea emotivă în hol. Ar fi trebuit să-i spună că nu-i păsa cine era el şi să-i spună ce credea despre legea forţei de muncă. Îi spusese că nu mai voia să-l vadă vreodată. Nu va mai avea o altă şansă să-i spună lordului Kendall ce credea ea despre abominabila lui lege. Pe lângă inima frântă, ratase ocazia să-l critice pe nemernic. Rupse batista cu ambele mâini. Viaţa era aşa de nedreaptă!

Apoi îi reveniră în minte una câte una conversaţiile avute în bibliotecă. Oh, Dumnezeule! Lucrurile pe care ea i le spusese despre aristocraţie, despre nobilime, despre domnii din nobilime. Şi în tot acest timp el zâmbise, încuviinţase din cap şi se prefăcuse că era de acord. Era un mincinos şi un fals! Cel mai josnic dintre ticăloşi.

Ce fel de bărbat făcea aşa ceva? Ce fel de bărbat profita de o tânără domnişoară în felul în care o făcuse el? Adică, ar trebui să-i ceară lui *papa* să-l provoace la duel. Asta merita Lord Kendall. Alungă repede ideea aceea. Nu voia ca *papa* să moară. Şi apoi, avusese şi ea rolul ei în acest haos. N-ar fi trebuit să se întâlnească cu un servitor în bibliotecă în fiecare zi. Măcar partea asta de vinovăţie o accepta. Dar nu ea minţise în privinţa propriei identităţi. El minţise.

Cerule! Probabil că râsese de ea tot timpul. Şi săruturile lor. Săruturile lor! Fuseseră măcar reale? Sau doar se prefăcuse că o dorea pentru a-şi câştiga idiotul de pariu? Dumnezeule! O atinsese, o sărutase, o… Nu. Nu se putea gândi la asta. Dacă se gândea, înnebunea. Trebuia să pretindă că asta nu se petrecuse niciodată sau nu va putea suporta. Nu astăzi. Poate că niciodată.

Minţise despre *tot.* De la numele lui la început, slujba lui, relaţia cu Lord Clayton, poziţia lui referitor la legea

forţei de muncă.

Oh, Dumnezeule! Când jucase rolul avocatului diavolului pentru lege, nu se prefăcuse deloc. El *era* pentru. Stomacul i se agita. Va vomita. Se dădu jos din pat şi alergă la bufet, abia reuşind să ajungă la oala de noapte la timp.

După aceea, rămase în tăcere, în timp ce fiecare cuvânt pe care i-l adresase vreodată revenea să o bântuie. Din nou şi din nou, se întreba de ce? Singurul lui răspuns continua să-i pulseze în creier. *Din cauza unui pariu.* Asta era cel mai crud din tot.

Când mama ei veni din dormitorul alăturat, pe fereastra lui Frances se vedea că afară se lăsase întunericul.

— Oh, draga mea, iată-te. Tatăl tău tocmai a sosit. A vorbit deja cu Sir Reginald şi este de acord să anunţăm logodna la cina din seara asta.

Capitolul 29

În ceea ce-l privea pe Lucas, nu existau destule sticle de coniac în lume. Băuse o sticlă şi jumătate şi avea de gând să continue până când pământul seca. Sau măcar până se termina coniacul de pe moşia lui Clayton.

Lucas stătea din nou pe patul din camera lui Bell de la etajul patru. Worth şi Clayton i se alăturaseră.

— Mai toarnă-mi de băut, ceru Lucas, dând cu pumnul în masa de lângă pat.

— Nu crezi că ai băut suficient, Kendall? întrebă Worth, de pe locul lui preferat, pe pervazul ferestrei.

Bell stătea pe pat lângă Lucas, iar Clayton, din nou, stătea pe scaunul din faţa biroului. Ca şi ultima dată când fuseseră aici, era cam înghesuit, patru bărbaţi adulţi într-o cameră mică, dar nu prea-i preocupa acum asta. Erau mult mai interesaţi în băutură. Clayton, care adusese coniacul cu el, se ocupa de turnat.

— Sunt de acord cu Worth, zise Clayton, punând dopul

la sticla de coniac. Ai băut suficient pentru moment.

— Nu am băut suficient, răspunse Lucas, clipind. Sunt un nemernic. Simt un ticălos. Sunt o javră.

— Cu siguranţă ai dreptate că eşti un nemernic, răspunse Worth râzând. Nu te contrazic, bătrâne.

Lucas îşi lăsă fruntea în palmă şi gemu.

— Am făcut totul praf.

— Haide, nu chiar totul, răspunse Worth. Nu ai fost implicat în *tot.*

Lucas îşi înălţă capul şi îl săgetă cu privirea pe Worth.

— O să mă lupt cu tine cu o mână legată la spate dacă-i pătezi onoarea.

Se întinse spre sticla de coniac.

— Dumnezeule! Nimeni nu pătează onoarea nimănui. Worth se întinse şi el şi luă sticla din faţa lui Lucas. Cine ar fi ştiut că te superi aşa la beţie? Recunosc că n-am mai văzut niciodată partea asta din tine, Kendall.

— Niciunul dintre noi n-am văzut faţa asta a lui, sublinie Bell. Are inima frântă.

Bell nu spunea un secret. În orele de când o văzuse ultima dată pe Frances în hol, Lucas îşi adunase prietenii, începuse să bea la greu şi le povestise toată istoria lui tristă şi sordidă.

Niciunul dintre ei nu era deosebit de surprins.

— Din cauza unei inimi frânte este aşa? îl luă peste picior Worth. Eu credeam că este doar supărat pe el însuşi că a pierdut pariul.

— Dacă aş putea ajunge la tine, ţi-aş da una chiar acum, mârâi Lucas la Worth.

— Păi, atunci este bine că biroul este între noi, nu-i aşa? răspunse Worth cu un zâmbet îngâmfat.

Ridică propriul pahar de coniac în semn de salut şi luă o gură cu un gest ironic.

Lucas se împinse nervos pe pat şi îşi sprijini capul de perete.

— Naiba să te ia, Worth! N-am pierdut pariul.

Worth aproape că scuipă băutura.

— Ba bine că nu! Jumătate din domnişoarele de la

petrecere te-au văzut încercând să o opreşti pe domnişoara Wharton să nu fugă de tine în dimineaţa asta.

— Kendall are dreptate, sublinie Bell. N-a pierdut pariul.

— Cum adică are dreptate? vru să ştie Worth, sprijinindu-şi o încheietură pe genunchiul ridicat.

— Domnişoarele l-au văzut pe contele de Kendall încercând să o urmărească pe scări pe domnişoara Wharton. Nu ştiau că-l văd şi pe Lucas, lacheul, zise Bell.

Râsul tăios al lui Clayton umplu camera.

— Dumnezeule, aşa este. Cumva Kendall a reuşit să-şi păstreze identităţile separate.

— Cu excepţia lui Frances, sublinie Lucas, ducând spre gură paharul deja gol.

Când îşi dădu seama că era iar gol, blestemă şi aruncă paharul pe pat.

— Cu excepţia domnişoarei Wharton, desigur, fu de acord Clayton. Şi te rog ai grijă cu paharele mele. Deja mi-ai stricat cel puţin unul.

— Bine, fie. Worth îşi încrucişă braţele la piept. Bănuiesc că Kendall este încă în joc.

— Nu-mi pasă câtuşi de puţin de pariul ăsta stupid, mormăi Lucas.

Bell ridică paharul gol şi-l aşeză pe podea lângă cizma sa.

— Hei! strigă Lucas. Dă-mi-l înapoi!

— Nu voi face aşa ceva, răspunse Bell. Cina are loc în câteva ore şi până atunci trebuie să te trezeşti. Sau măcar să fii mult mai treaz decât eşti acum.

— Nu-mi pasă de cină. Coniacul este cina mea, insistă Lucas.

— Nu, nu este, răspunse Bell, clătinând din cap.

Clayton tresări şi trase de lavaliera de la gât.

— Da, păi, ştiţi ce se va întâmpla la cină în seara asta, zise el, uitându-se insistent la Bell.

— Logodna? răspunse Bell, clipind inocent la el.

Clayton îşi dădu ochii peste cap.

— Bine, fie, dacă vorbim despre asta în faţa lui. Da,

logodna. Am primit un bilet de la baronul Winfield chiar înainte să urc aici. A sosit şi au de gând să facă anunţul în seara asta.

— Sir Reginald a aflat despre povestea din hol dintre logodnica lui şi Kendall al nostru? îl întrebă apoi Bell pe Clayton.

— O să-i dau una în ochi lui Sir Reginald, anunţă Lucas, agitând ambii pumni în aer.

— Da, ne-ar plăcea tuturor să vedem asta, zise Bell, obligându-l pe Lucas să coboare mâinile.

— A aflat, raportă Clayton, dar după spusele Theodorei, care a aflat de la servitori, care au aflat de la servitorii invitatelor, care au aflat de la invitate… n-a luat nimeni prea în serios incidentul de azi-dimineaţă din hol.

Bell arcui o sprânceană.

— Poftim? De ce nu?

— Aparent, prietenul nostru Kendall a reuşit foarte bine să nu ridice vocea. N-a auzit nimeni ce-şi ziceau el şi domnişoara Wharton. Şi… Clayton tresări. Nimeni nu-şi poate închipui de ce contele de Kendall ar fi, de fapt, interesat de domnişoara Frances Wharton.

— Îi pocnesc pe toţi peste ochi, declară apoi Lucas, ridicând din nou pumnii în faţa chipului.

— Haide. Haide. Vorbim despre doamne aici. Nu cred că ar fi bine să te apuci să le loveşti, zise Bell, bătându-l pe Lucas pe spate.

— N-au niciun drept să discute despre mine şi Frances, răspunse Lucas.

— Aici sunt de acord cu tine, Kendall, răspunse egal Bell. Dar violenţa nu pare cel mai bun răspuns. Eu, unul, cred că ar fi o decizie mult mai bună să participi la cina din seara asta.

— Poftim?

Ceilalţi trei bărbaţi rostiră cuvântul în acelaşi timp. Lucas rămase cu gura căscată, Worth ridică sprâncenele şi Clayton se încruntă.

— De ce să nu fie? întrebă Bell, plimbându-şi privirea prin încăpere.

— Păi pentru că-i beat, una la mână, zise Worth râzând.

Clayton tuşi.

— Şi ultimul lucru de care are nevoie, dacă vrea ca domnişoara Wharton să aibă o părere mai bună despre el, sunt toate acele debutante şi mamele lor încercând să se dea la el.

Lucas se aplecase peste pat şi-şi ţinea din nou capul într-o mână, cu cotul sprijinit în saltea.

— Eu n-am zis să meargă ca *Lord Kendall,* sublinie Bell. Eu cred că ar trebui să participe ca Lucas, lacheul. Asta după ce se trezeşte. Bell se ridică. Şi pentru asta, ajutaţi-mă să-l ducem la lighean, băieţi.

*

Aproximativ trei ore şi trei scufundări în lighean mai târziu, Lucas era mult mai treaz, dar Bell tot nu-l convinsese să participe la cina din seara aceea ca Lucas, lacheul. Clayton plecase deja să se ocupe de invitaţii săi şi Worth revenise la grajduri, după ce-i urase succes din suflet lui Lucas.

Bell îşi luă haina pe el.

— A sosit momentul să-l ajut pe Lord Copperpot să se îmbrace pentru cină, anunţă el.

— Ce sens ar avea ca eu să particip la cină ca lacheu? întrebă pentru ultima dată Lucas. Frances mă va recunoaşte imediat. Şi apoi, l-ai auzit pe Clayton. Sir Reginald şi Frances au de gând să-şi anunţe logodna în seara asta. Este prea târziu.

Bell îşi aranjă gulerul şi-şi netezi piepţii livrelei.

— Eu pot să mă gândesc la câteva scopuri la care ar servi şi ai putea şi tu dacă te-ai strădui să te gândeşti, răspunse el. Între timp, dacă aş fi în locul tău, m-aş duce la cină într-un fel sau altul şi m-aş asigura că femeia pe care o iubesc nu se logodeşte cu un alt bărbat în seara asta.

Capitolul 30

Frances fu obligată să intre în sufragerie cu mult în spatele prinţului regent. De la sosirea lui George, standardele petrecerii deveniseră mult mai formale. Prinţul intră cu Lady Clayton, în timp ce Lord Clayton o însoţea pe sora lui George, una dintre prinţesele regale, care venise cu el. Frances, fiind fiica unui baron, stătea în partea din spate a cozii.

În vreme ce toţi invitaţii discutau fie despre sosirea prinţului, fie că-l zăriseră pe Lord Kendall în bibliotecă de dimineaţă, Frances stătea la capătul îndepărtat al mesei şi se uita la perete de parcă era în transă. Sir Reginald era la dreapta ei, mama ei la stânga şi tatăl ei stătea de partea cealaltă a mamei ei. Lui Frances nu-i era foame. Singurul gând care îi trecu rapid prin minte era recunoştinţă că Albina făcuse rost de un soi de cremă care îi redusese pungile de sub ochii. Încă erau un pic roşii şi congestionaţi, dar măcar nu erau umflaţi, ceea ce ar fi scos în evidenţă că-şi petrecuse după-amiaza plângând în camera ei.

Frances o iertase pe cameristă pentru trădarea ei. Până la urmă, ce mai conta acum? Logodna ei cu Sir Reginald urma să fi anunţată în curând.

Mama insistase ca Frances să poarte în seara asta cea mai scumpă rochie. Era o rochie pe care o cumpăraseră înainte să înceapă sezonul, de un roz-deschis cu mâneci bufante, talie stil înaltă şi dantelă în jurul gâtului. Fără îndoială că mama o cumpărase pe datorie. O datorie pe care, aparent, Sir Reginald o va plăti. Frances abia suporta gândul. La îndemnul mamei, Albina făcuse o coroniţă de flori pentru părul lui Frances. Îi dăduse obrajii cu pudră luminoasă, frumos colorată. Pe dinafară Frances era toată aranjată pentru anunţul logodnei ei, dar pe interior era îngrozită.

Sir Reginald făcea tot ce putea să o menţină

antrenată în conversaţia plictisitoare, dar în seara asta tot ce putea ea să facă era să răspundă cu un mormăit sau un *mm-hm* la aproape orice zicea el. Evident că mitocanul şi laşul de Kendall nu se deranjase să participe la cină. De fapt, nici nu ştia dacă mai era în casă. Jumătate din cei aflaţi la masă bârfeau că auziseră că el plecase în acea după-amiază cu o trăsură direct spre Londra. Cale bătută, dacă era adevărat.

Fuseseră servite două feluri de mâncare. Frances nu făcuse altceva decât să se joace cu mâncarea din farfurie până când îi fusese luată din faţă. Avea de gând să trateze şi restul felurilor la fel.

Felul numărul trei era supă de creson, ceva ce în mod normal îi plăcea. Nu fusese deloc atentă la ce servitor servea până când auzi o voce cunoscută:

— Supă, milady?

Încremeni. Nu fu nevoită să ridice privirea ca să ştie că era el. Lucas. Nu, nu Lucas, *Kendall.* Respiraţia i se precipită, în gâfâieli scurte, neliniştite. Ridică lent privirea. „Dumnezeule, te rog să fie o greşeală!”

Nu era aşa de norocoasă. *Era* el. *Ce naiba făcea aici?* Furia începu să i se umfle prin vene.

— Nu, mulţumesc, zise ea.

Privi satisfăcută în jurul mesei, aşteptând prima persoană care să-l recunoască pe bădăran. Da, era îmbrăcat într-o livrea şi avea o perucă pudrată, dar *totuşi.*

Părea că timpul se oprise. Cei de la masă râdeau, discutau, mâncau şi continuau fără să dea vreun semn că l-ar recunoaşte. Se uită urât la Lucas. El ridică din umeri aproape imperceptibil şi continuă cu următorul mesean, în vreme ce Frances continua să-l săgeteze cu privirea de parcă i-ar fi putut da foc cu ochii.

Ce soi de joc bolnav juca de data asta? *Asta* făcea parte din pariul lui idiot? Privi în jur la ceilalţi meseni, îndemnându-i în tăcere, întâi pe Sir Reginald, apoi pe mama ei, apoi pe tatăl ei, să observe că însuşi *contele de Kendall* umbla în jurul mesei oferindu-le supă. Ar trebui să spună ceva? Ar trebui să-l dea de gol? Era ca şi cum era

captivă într-un coşmar din care nu se putea trezi. Toată lumea înnebunise? Ce era în neregulă cu ei? Cum se putea ca acelaşi bărbat pentru care jumătate dintre ele leşinaseră mai devreme, să fie complet invizibil acum? Nu avea…

Frances inspiră. „Stai un pic!”

Dacă era contele de Kendall, de ce nu-l recunoscuse nimeni în *celelalte* nopţi în care servise la cină?

Neîncrederea şi dezgustul i se învârteau în stomac. Dar adevărul era în faţa ei. Oamenii pe care el îi servea erau aşa de nepăsători faţă de servitori încât nici nu-l observaseră. Încă nu-l observau.

Despre *asta* fusese pariul?

Se uită la el. Părea obosit. Bun. „Oh, serios!” N-ar fi trebuit să se uite. Se uită şi el la ea, ceea ce însemna că o văzuse că îl privea. Coborî imediat ochii în farfurie, blestemând încet.

Frances continuă să-şi ignore mâncarea şi să răspundă monosilabic celor din jurul ei, până când Lucas reveni cu al patrulea fel, raţă friptă.

— Milady? întrebă el.

— Nu, mulţumesc, replică ea din nou, uitându-se direct în faţă.

Era un soi de tortură şi ea nu ştia ce făcuse să o merite. Tot spera că se va trezi din coşmar, dar era prea real.

Lucas scăpă un şervet pe podea lângă scaunul ei şi se aplecă pentru a-l ridica. Mirosul săpunului lui îi ajunse la nări. Încremeni şi-şi strânse buzele. De ce era aici? De ce o chinuia aşa? De ce parfumul lui încă făcea să i se accelereze pulsul?

În timp ce se ridica, gura lui trecu pe lângă urechea ei.

— Ne vedem în salonul albastru după cină. Trebuie să vorbesc cu tine.

Ea rămase cu privirea în farfurie.

— Niciodată, răspunse ea cu o şoaptă dulce.

Îşi atinsese scopul. Ca servitor, era complet nevăzut de aceiaşi oameni care i-ar cădea la picioare dacă ar sta

lângă ei îmbrăcat în hainele lui obişnuite. Dar dacă asta voia să evidenţieze, de ce era în favoarea legii forţei de muncă, pentru Dumnezeu! Toată chestia era confuză, dar ea refuza să-i facă jocul.

Al cincilea fel păru să sosească mult mai repede, şi Frances începu să simtă că avea o întâlnire iminentă cu ştreangul. Anunţul logodnei ei era inevitabil şi netrebnicul care o păcălise, făcând-o să se îndrăgostească de el sub un pretext fals, îi făcea viaţa un iad.

Bine. Putea să o recunoască faţă de ea însăşi. Se îndrăgostise de Lucas. De asta el o rănise aşa de mult cum o făcuse. Chiar i-o recunoscuse şi lui, ceea ce-i întorcea stomacul pe dos acum că se gândea la asta. Ce emoţie neştiutoare era iubirea! Crezuse că găsise pe cineva cu care să poată sta de vorbă, cineva cu care să împărtăşească gândurile ei, cineva care să o respecte. Găsise în schimb un şarlatan care se folosise de sentimentele ei pe post de ţintă de tras cu arcul.

Dulciurile pe care Lucas le aduse apoi nu o tentară. El îşi coborî capul pentru a-i umple paharul de vin şi a-i spune.

— Te rog să ne întâlnim.

— Du-te naibii! răspunse ea cu o ură clocotitoare.

*

Cu aproape o oră mai târziu, Frances renunţase de mult la speranţa că vreunul din cei aflaţi la masă să observe că însuşi contele de Kendall îi servise toată seara. Bău constant din paharul de vin şi se uită cu subînţeles la o persoană despre care ştia că participa la jocul acesta ridicol. Lord Clayton îi întâlnea privirea des, după care şi-o ferea rapid şi bea vin din propriul pahar. Omul avea şi el partea lui de vinovăţie la şiretlicul lordului Kendall. Bun. Fără îndoială că şi Clayton participa la pariu. Trebuia să fie aşa.

Măcar Lucas încetase să-i mai ceară să se vadă după a treia încercare eşuată. Dar continua să servească discret la masă.

Farfuriile de desert erau luate când Sir Reginald se ridică în sfârşit şi lovi paharul de vin cu furculiţa.

— Aş vrea să propun un toast, intonă cavalerul în vreme ce masa se liniştea.

Sir Reginald purta o haină de un albastru strălucitor şi pantaloni asortaţi. Cămaşa lui albă era ornată cu o mulţime de dantelă în jurul gâtului şi o cantitate similară de dantelă ieşea la încheietură când ridică paharul. Frances se gândi că arăta exact ca un păun.

Făcu un efort să înghită panica şi groaza ce i se ridicară în gât, ameninţând să o stranguleze. Întâlni privirea mamei ei. Ochii cenuşii ai mamei erau mari şi febrili. Zâmbi încurajator. Frances nu-şi putea aminti când o văzuse ultima dată pe mama ei aşa de mulţumită. Păcat că era pe seama lui Frances.

Încercă să surprindă privirea tatălui ei, dar el se uita în poală, împachetând ocupat şervetul într-o direcţie, apoi în cealaltă. Abia vorbise cu ea de când sosise. Dacă tatăl ei se simţea vinovat că îşi obliga fiica să fie într-o asemenea situaţie, cu siguranţă nu părea să vrea să o recunoască.

Frances încercă să afişeze un zâmbet, dar nu-i ieşi decât o privire goală. Ridică şi ea paharul alături de ceilalţi în timp ce Sir Reginald continua să vorbească:

— În seara asta, prieteni, aş vrea să vă împărtăşesc nişte veşti fericite.

La masă răsunară urale şi „auzi, auzi”, în timp ce toţi se uitau la Sir Reginald, clar interesaţi de ceea ce avea să spună.

Frances se uită la Lucas. Stătea perfect drept, cu spatele la zid, lângă bufet, cu braţele strânse la spate. Privirile li se întâlniră pentru moment. Ea îşi mută privirea de parcă o ardea şi mai luă o înghiţitură de vin, încercând să fie atentă la discursul lui Sir Reginald.

— Aş vrea să anunţ că m-am logodit, continuă Sir Reginald, cu un zâmbet strâmb pe chip.

Supoziţii surprinse răsunară prin încăpere.

Frances îşi bău repede vinul.

— Ştiu. Ştiu, continuă cavalerul. Mulţi dintre voi eraţi

convinşi că sunt un burlac convins. Şi bănuiesc că am fost o vreme. Dar cineva cu educaţia mea, titlul meu şi averea mea nu ar trebui să se piardă, nu sunteţi de acord?

În jurul camerei răsunară râsete şi aplauze, iar Sir Reginald îi răsplăti pe toţi cu un rânjet mulţumit de sine.

— Aşa că, urmă el, ţinând paharul cu o mână şi reverul cu cealaltă, sunt mai mult decât mulţumit să vă informez pe toţi că am cerut de soţie o domnişoară specială şi ea a acceptat cu eleganţă.

Frances aproape că scuipă vinul. Despre ce vorbea? Nu o întrebase pe *ea* şi ea nu acceptase niciodată. Nu fusese decât o afacere aranjată cu părinţii ei.

— Sunt cel mai norocos bărbat din regat în seara asta şi aş îndrăzni să spun că ea este cea mai norocoasă domnişoară.

Sir Reginald zâmbi viclean către grup.

Frances făcu un efort să nu tresară. Sir Reginald chiar lungea pelteaua cu toastul, nu-i aşa? În ceea ce o privea, era fix *opusul* celei mai norocoase domnişoare din regat. Se uita drept în faţă, dar simţi ochii cavalerului, strălucind către ea. Poate că nu-i rostise numele, dar era evident pentru întreaga masă că *ea* era logodnica lui. Cu toate astea, nu reuşea să se uite în ochii lui. El clar intenţiona să o lungească pentru efect şi atenţie.

Privirea lui Frances ţâşni spre Lady Julianna Montgomery, care stătea aproape de centrul mesei cu frumosul ei logodnic care şi el abia sosise. Expresia de compasiune a lui Lady Julianna readuse lacrimile în ochii lui Frances. Încercă să-i zâmbească liniştitor amabilei femei, dar nu reuşi decât să încuviinţeze resemnată din cap.

— Un toast pentru viitoarea Lady Francis! termină în sfârşit Sir Reginald, ridicând paharul de vin şi mai sus. Domnişoara Fra…

— Opreşte-te!

Frances îşi înălţă capul, cu ochii mari cât farfuriile. Un geamăt colectiv se auzi în încăpere.

Lucas se urcase pe scaunul de lângă bufet.

— Sir Reginald, îţi cer să te opreşti.

În cameră se lăsă tăcerea. De pe scaun, Lucas se urcă pe bufet şi stătea deasupra tuturor celor din sufragerie, încă îmbrăcat cu livreaua de servitor, cu peruca pudrată şi toate cele.

— Vai de mine, mă va trimite în mormânt, pufni mama în urechea lui Frances, deja făcându-şi vânt cu şervetul.

Frances privi la mama ei. Biata femeie era de culoarea unui nap copt.

— Ce înseamnă asta? întrebă Sir Reginald. Se întoarse spre Lord Clayton. Milord, îţi cer să faci ceva cu servitorul tău impertinent.

— Nu sunt un servitor, pronunţă Lucas, ridicând bărbia. Sunt contele de Kendall.

Îşi smulse peruca şi o aruncă în supiera de lângă picioarele lui.

Ţipete şi strigăte umplură camera şi una dintre tinerele domnişoare căzu de pe scaun, leşinată. Doi dintre servitori se grăbiră să o scoată.

Restul mesenilor se uitau cu o groază fascinată în timp ce Lucas îşi dădea jos livreaua şi stătea acolo în vestă, cămaşă albă şi pantaloni.

— Dumnezeule, chiar *este* Kendall! strigă unul dintre domni.

Prinţul regent îşi tamponă nasul cu o batistă brodată.

— Mă întrebam mai devreme de ce contele de Kendall ne-a servit pe toţi cu supă, zise el.

Frances îşi acoperi gura cu degetele îndoite. Dacă toată povestea nu ar fi fost aşa de oribilă, ar fi putut să izbucnească în râs. Dintre toţi oamenii din cameră, singurul care îl recunoscuse pe Kendall era prinţul? Prinţul care niciodată nu părea să observe altceva în afară de propriul nas? *Asta* chiar era amuzant.

— Exact, continuă Lucas. V-am servit pe toţi de zile întregi. V-am umplut paharele cu vin, v-am pus supă cu polonicul şi v-am aşezat şervetele în poală.

— Ca să vezi, adăugă un alt domn.

Lucas îşi puse mâinile în şolduri.

— Am făcut toate astea şi nu mi-am schimbat înfăţişarea decât cu haina şi o perucă pudrată. Şi ştiţi ce am aflat?

Întreaga masă tăcea, uitându-se cu fascinaţie la el.

— Am aflat că clasa noastră este cea mai egoistă, insipidă, neatentă, nepăsătoare adunătură de nemernici care a exista vreodată. Nici *unul* din voi nu m-a recunoscut, pentru că nici *unul* din voi nu şi-a dat osteneala să se uite la *faţa* mea.

Masa rămase tăcută. Frances privi în jur. Pe aproape fiecare chip era un amestec de vinovăţie şi confuzie. Un mic zâmbet îi apăru pe buze. Furia ei faţă de Kendall nu se diminuase, dar până şi ea trebuia să admită că era încântător să se uite în jurul încăperii la mesenii cu titluri, care îşi dădeau seama că el avea dreptate. Omul era un nemernic, dar discursul lui era exact ceea ce aceşti oameni aveau nevoie să audă, şi nici măcar ea n-ar fi spus-o mai bine.

— Asta-i bine şi frumos, Kendall, se răsti Sir Reginald, cu furie şi nerăbdare pe chip, dar m-ai întrerupt într-un moment chiar important. Eram pe cale să anunţ logodna mea cu domnişoara Wharton.

— Te-am întrerupt înadins, răspunse Lucas, pentru că n-am avut ocazia să-i cer mâna înainte domnişoarei Wharton.

Un alt geamăt se auzi în jurul încăperii şi toţi cei de la masă întoarseră la unison capetele ca să se uite la Frances. Ea inspiră adânc. L-ar fi strâns de gât cu plăcere pe netrebnic pentru o asemenea scenă.

— Păi atunci, îl îndemnă prinţul regent, adresându-i-se lui Lucas. Haide, omul, cere-o de soţie.

Sir Reginald se uită rănit la prinţ.

Aparent, Lucas nu mai avu nevoie de altă încurajare. Sări pe podea şi veni repede spre locul unde stătea Frances. Când ajunse acolo, se lăsă într-un genunchi.

Gâtul ei se strânse. Nu putea să respire. Pereţii salonului pentru cină păreau să se strângă în jurul ei.

— Frances Regina Thurgood Wharton, zise el,

prinzându-i mâna înmănuşată în a lui. Vrei să-mi faci onoarea de a fi soţia mea?

Capitolul 31

Lucas simţi mâna lui Frances tremurând. Uitându-se mai bine, observă că tot corpul ei tremura. Dinţii îi clănţăneau şi părea gata să vomite.

— Eşti bine? îi şopti el, dintr-odată alarmat.

— Nu pot să respir, icni ea.

— Daţi-i nişte apă! strigă Sir Reginald către nimeni în special.

Frances îşi smulse mâna din strânsoarea lui Lucas şi fugi din încăpere.

Lucas sări în picioare şi vru să o urmeze, dar Sir Reginald i se băgă în faţă, blocându-i calea.

— Vrei să taci din gură şi să pleci? ceru Sir Reginald, călcându-l pe picior.

— Nu, răspunse Lucas. Nu o voi face.

Încă o exclamaţie colectivă se auzi în jurul încăperii în timp ce mesenii se uitau la acel du-te-vino dintre cei doi bărbaţi, de parcă erau la un meci de badminton.

Sir Reginald îşi coborî vocea ca doar Lucas să-l audă şi vorbi printre dinţii încleştaţi:

— Te avertizez, Kendall. Dacă nu închizi gura şi nu pleci acum, *nu* vei obţine voturile pe care le vrei pentru preţioasa ta lege a forţei de muncă. Asta pot să ţi-o promit.

Lui Lucas îi făcu plăcere să lase un zâmbet lent să i se întindă pe buze.

— Nu-mi pasă de blestemata de lege a forţei de muncă, Sir Reginald, şi *tu* poţi să te duci direct la dracu'.

Lucas îl împinse pe cavaler la o parte şi ieşi din încăpere, zâmbind pentru sine. Expresia de şoc curat de pe faţa lui Sir Reginald îi va rămâne mereu în amintire.

*

Nu era în hol. Nu era în salonul albastru. Lucas se îndoia că ajunsese deja sus. Riscă şi o luă spre bibliotecă.

Deschise uşa şi inima îi tresări la scârţâitul familiar. Intră şi închise uşa. Camera era cufundată în întuneric, cu excepţia câtorva lumânări care ardeau prin încăpere şi a focului care aproape se stinsese. Lumânările ofereau o strălucire eterică spaţiului mare, întunecat.

Lucas inspiră adânc şi se îndreptă direct spre locul unde spera ca ea să fie. Niciodată nu fusese genul de om care să se roage, dar cu fiecare pas făcut spunea câte o rugăciune în tăcere. „Te rog, să fie acolo. Te rog. Te rog."

Coti spre nişă şi i se tăie respiraţia. La început crezu că nu era acolo, dar apoi ochii i se obişnuiră cu întunericul şi-i văzu silueta umbrită. Stătea pe podea, cu genunchii adunaţi, cu braţele în jurul lor, legănându-se înainte şi înapoi.

Se simţi uşurat. Dacă ea venise aici, trebuie să fi crezut că el o va găsi. Trebuia – oare să îndrăznească să spere – că ea îl *dorea?*

— Frances? şopti el, numele ei fiind ca o puternică rugăminte pe buzele lui.

Când ea îşi înălţă capul şi îl privi, speranţele lui se năruiră. Chiar şi în lumina slabă văzu mânia ce-i ardea în ochi. Îl ura. Făcuse o greşeală.

Îl durea pieptul şi fiecare respiraţie era un chin. Se lăsă pe vine lângă ea.

Ea încă tremura, dinţii încă îi clănţăneau.

— Ţi-e frig? întrebă el.

Ea încuviinţă din cap.

— Mă întorc imediat.

Se duse repede la birou şi deschise sertarul de jos. Şalul pe care ea îl uitase în prima zi când o cunoscuse era încă acolo. Îl adusese înapoi în urmă cu câteva zile şi-l pusese din nou în sertar ca să nu uite să i-l dea înapoi. Îl luă şi se grăbi să se întoarcă la nişă.

— Uite, zise el, punându-i-l pe umeri.

Ea îl apucă şi-l strânse mai bine în jurul ei.

— Mu… mulţumesc, reuşi să spună. Credeam că l-am pierdut.

— Cred că l-am păstrat dinadins. Îmi amintea de tine. Vrei să mă asculţi? întrebă el cu blândeţe, lăsându-se din nou pe vine.

— Am de ales?

Vocea ei era monotonă.

— Normal că ai de ales, Frances. Mereu vei avea de ales cu mine.

Îi cercetă profilul, dorindu-şi nimic altceva decât să-i atingă obrazul cu degetul.

Maxilarul ei se încleştă.

— Atunci, nu, nu vreau să te ascult. Vreau doar să te întreb un singur lucru.

El închise ochii pentru scurt timp.

— Orice.

— De… de ce m-ai cerut de… soţie?

— Pentru că te vreau.

— Cum po… poţi să vre… vrei să te căsătoreşti cu mine? Sunt împotriva a tot ce tu susţii.

El îşi muşcă interiorul obrazului şi expiră.

— Eu nu susţin legea forţei de muncă.

Ea îşi trase şalul mai mult pe umeri.

— Spune adevărul, mi-ai cerut să fiu soţia ta doar din vinovăţie.

— Nu, nu-i aşa.

Rosti cuvintele cu toată sinceritatea pe care o simţea în inima lui.

— Ba da, de aia. Vocea ei era resemnată, fără viaţă. Nu suporta să o audă aşa. Ştii că mă mărit cu Sir Reginald pentru bani şi încerci să mă salvezi pentru că te simţi vinovat.

— Nu de asta. Eu…

— Dar ce nu pot să înţeleg este de ce ai crede vreodată că te-aş accepta.

Îşi întoarse privirea spre el. Ochii îi erau ca nişte bucăţi de sticlă neagră. El înghiţi cu dificultate.

— Dacă-mi dai o şansă, pot să-ţi explic totul. Să încerc măcar.

— M-ai minţit. Despre tot. Tot ce ai făcut a fost o minciună.

— Frances, nu, eu…

— Evident că acum văd totul clar, dar atunci nu ştiam. Ca atunci când am încercat să-ţi dau o monedă pentru că mi-ai cărat cufărul în camera mea. Ai încercat să mi-o dai înapoi.

El se muşcă mai tare de interiorul obrazului.

— Şi când aproape că i-ai spus lui Lady Clayton pe numele de botez. S-a întâmplat pentru că sunteţi prieteni.

Îşi încleştă maxilarul.

— „Un servitor căruia îi place să citească?” am zis eu. M-ai lăsat să mă simt vinovată pentru că am zis asta şi pentru că am menţionat că şi vocea îţi este educată. Normal că-i educată.

— Frances, ascultă-mă. Eu…

— Am fost *aşa o* proastă. Clătină din cap. Şi tu m-ai lăsat să fiu. Dumnezeule! M-ai şi întrebat dacă eram *îndrăgostită* de tine?

Lucas inspiră ca să se liniştească. Ştia că următoarele lui cuvinte le puteau decide viitorul, soarta.

— Frances, nu vreau să neg că am făcut o greşeală, una enormă, dar pot să îndrept lucrurile, îţi promit.

— Să le îndrepţi? Ea râse fără să fie amuzată. Căsătorindu-te cu mine?

El încuviinţă din cap.

Ea îşi întoarse din nou capul pentru a se uita direct în întuneric.

— Bănuiesc că-mi vei spune şi că mă iubeşti. Că doar ai uitat să o spui în noaptea aia sub scările din sala servitorilor.

Tonul ei deveni melancolic. Lucas deschise gura să spună exact asta.

— Nu am vrut să-ţi spun până nu ştiai cine sunt cu adevărat.

Ea ridică o mână.

— Te rog. Nu.

Lacrimile îi străluceau în ochii negri.

El trecu cu mâna prin păr şi aproape că mârâi de frustrare. Cum putea să o facă să înţeleagă? Cum putea să o convingă de ceea ce simţea cu adevărat? Ea alegea să vadă ce era mai rău în el.

Nu voia să le audă, dar cuvintele *te iubesc* i se făcură scrum pe limbă. Gâtul îl ardea. Clătină din cap. Pentru prima dată în viaţa lui cuvintele nu-i ieşeau.

Ea se ridică în picioare, refuzând mâna oferită de el.

— Nu pot să te cred. Dacă-mi spui că mă iubeşti, ar putea să fie doar o altă minciună.

Lacrimile îi alunecau pe obraji, trecu pe lângă el şi ieşi alergând din cameră.

Lucas o privi cum pleacă, şi alături de ea, speranţele şi visurile lui pentru o căsătorie plină de iubire cu o femeie despre care ştia fără îndoială că i-ar fi fost fidelă pentru eternitate.

Un amestec de furie şi suferinţă se combinară în pieptul lui. Încleştă pumnul şi-şi sprijini braţul de cel mai apropiat raft, odihnindu-şi capul pe el.

— Te înşeli, Frances, zise el în camera goală. Te iubesc cu disperare.

Capitolul 32

— Am venit după sticla de coniac.

Bell deschise uşa de la camera lui Lucas de la etajul doi. Trecuse mai bine de o oră de la scena lui Lucas din sufragerie şi evident că Bell aflase despre asta.

Lucas clipi cu calm spre tavan din poziţia unde stătea întins în pat.

— Nu-i nicio sticlă de coniac.

Ignorându-l, Bell se apucă să caute în jurul saltelei, sub perne, în sertarele laterale şi chiar sub pat.

— Ca să vezi, cedă el până la urmă, aşezându-se în

scaunul mare de lângă şemineul cu faţa spre pat.

— Nu-s beat, răspunse fără emoţii Lucas, uitându-se fix la tavan, cu braţele strânse pe mijloc.

— Asta văd, răspunse Bell. Dar trebuie să recunosc că sunt surprins.

Lucas gemu sonor.

— La ce mi-ar prinde bine să mă îmbăt din nou?

— Un punct de vedere excepţional de raţional. Eu cred că încă există speranţă pentru tine.

Bell îi zâmbi.

— Sunt sigur că ai aflat, spuse Lucas.

Era întins în diagonală pe saltea, încă îmbrăcat complet ca lacheu, cu excepţia perucii şi a hainei pe care le dăduse jos în sufragerie.

— Dacă am auzit că ai făcut o scenă absurdă în sufragerie mai devreme? Sau dacă am auzit că eşti logodit cu domnişoara Wharton?

— Clar *nu* sunt logodit cu domnişoara Wharton şi chiar am făcut o scenă absurdă în sufragerie mai devreme.

— Este adevărat că ţi-ai aruncat peruca în supă? Bell oftă. Mi se pare prea dramatic, dar ce ştiu eu? Spionii au tendinţa să prefere lucrurile liniştite şi fără drame.

— Da, păi *tu* ai fost cel care mi-a sugerat să servesc la cină în seara asta, sublinie Lucas.

Bell puse un picior peste genunchiul opus.

— Adevărat. Dar nu ştiam că supa va avea de suferit.

— Cui naiba îi pasă de supă? se răsti Lucas.

— Evident nu ţie, răspunse Bell, dar deviez. Am venit să te întreb ce ai de gând să faci.

Lucas se încruntă la tavan.

— Cum adică ce am de gând să fac?

Încă un oftat din partea lui Bell.

— Eu nu-s peţitoare, dar până şi *eu* îmi dau seama că pentru moment curtarea domnişoarei Wharton merge prost.

— Mă urăşte.

— Hmm. Bell se mângâie pe obraz. Poate că *prost* nu a fost un cuvânt suficient de puternic.

— Nu pot s-o învinuiesc că mă urăşte. Lucas ridică palmele ca să-şi frece ochii. Dar nu mi-a dat ocazia să-i explic.

— „Iubirea-i al tău stăpân, căci ea te comandă. Şi acela ce legat este de-un prost, Methinks, n-ar trebui să fie luat drept înţelept”, recită Bell cu un gest amplu.

Lucas îşi dădu ochii peste cap.

— Mă scuteşti cu citatele tale din Shakespeare într-un asemenea moment?

— Din contră, cred că un asemenea moment este ocazia perfectă să citez din Shakespeare. Dar întrebarea mea încă e în picioare – ce ai de gând să faci?

Bell îşi prinse mâinile în faţă şi clipi la Lucas aşteptând.

Lucas îşi puse antebraţul pe frunte.

— Am de gând să plec dracului de aici mâine-dimineaţă. Asta am de gând să fac.

— Să renunţi? În vocea lui Bell se simţi o notă de surpriză. Ăsta nu-mi pare a fi un om din marină.

Lucas ridică o sprânceană şi-l săgetă cu privirea.

— Este o diferenţă între a renunţa şi a accepta că ai fost înfrânt. Refuzul de a accepta înfrângerea poate duce la acuzaţii de nebunie.

— În circumstanţele corecte, toţi suferim de nebunie din când în când. Eu tot cred că asta nu-i o scuză ca să renunţi.

Lucas se ridică în coate pentru a se uita urât la Bell.

— Poate nu m-ai auzit? Mă urăşte. Mi-a spus că nu vrea să mă mai vadă vreodată.

Bell trase nonşalant de mânecă.

— Poate că atunci ar trebui să-i scrii.

— Se căsătoreşte cu Sir Reginald. Mi-a zis că-s un bădăran arogant.

Bell se scărpină după o ureche.

— Sunt de acord că nimic din toate astea nu pare promiţător. Dar unde există voinţă, există rezolvare.

— Nu mai există. Am încercat. Am servit cina. M-am urcat pe blestematul de scaun, pentru Dumnezeu.

— Am auzit şi asta. Îmi place. Nu mă îndoiesc că a adăugat la dramatismul momentului. Apropo, mersi că ne-ai îngreunat viitorul mie şi lui Worth. Fără îndoială că acum fiecare invitat va căuta prin camerele servitorilor după nobili.

— Veţi fi amândoi bine, răspunse Lucas.

Bell clipi din nou.

— Cum poţi să ştii asta?

— O dată că nu vor bănui niciodată că suntem mai mulţi atât de nebuni şi pentru că tu te limitezi la dormitorul lordului Copperpot în mare parte şi Worth se ascunde la grajduri.

Bell ridică din umeri.

— Ai dreptate.

— Prietene, îţi urez noroc. Să câştige cel mai bun dintre tine şi Worth!

Bell îşi propti bărbia pe pumnul mâinii sprijinite pe unul din braţele scaunului.

— N-am crezut că apuc ziua în care să te văd cum renunţi, Kendall.

— S-a terminat, zise Lucas pe o voce ridicată. Toată lumea din sufragerie ştie că pretindeam că-s lacheu.

— Nu la a renunţa la pariu, neghiobule, mă refeream la încercarea ta de a o cuceri pe domnişoara Wharton.

Lucas apucă o pernă de lângă el şi o aruncă spre Bell.

— La dracu', Bell, ieşi şi lasă-mă în pace!

Perna căzu pe podea, în apropierea scaunului său. Bell nici nu tresări şi continuă să clipească la el.

— Eu tot zic că ar trebui să…

— Să ce? Vocea lui Lucas tremura de furie. Am încercat tot ce pot. Vorbeşti cu persoana greşită. Poate că ar trebui să încerci să vorbeşti cu domnişoara Wharton. Ea este cea care refuza să mă asculte. Apucă o a doua pernă şi o trase peste cap. Acum, noapte bună!

Capitolul 33

În dimineaţa următoare, când se deschise uşa bibliotecii, Frances nu-şi putu opri inima trădătoare să dorească, chiar şi pentru un moment, să fie Lucas. Fusese greşit din partea ei să vină în această încăpere. Acest loc nu avea decât amintiri neplăcute pentru ea. Dar, ca şi cum picioarele ei ar fi avut propria voinţă, o aduseseră direct aici în această dimineaţă. Trăsese unul din scaunele apropiate de ferestre şi stătea, uitându-se la grădini, cu şalul roz în jurul umerilor. Afară se adunau nori negri de furtună. O furtună groaznică se prevestea.

Sunetul familiar scos de uşă o făcu să se întoarcă tresărind şi cu inima bătând accelerat.

Dar nu era Lucas.

Pulsul îi reveni la ritmul normal.

Clipi. De fapt, era acelaşi valet care venise să o caute pentru a-i spune că mama ei îşi scrântise glezna. Se uită cu neîncredere la el când acesta veni lângă ea.

El făcu o plecăciune.

— Bună dimineaţa, domnişoară Wharton. Mă gândeam că vă găsesc aici.

— Ai venit să-mi spui că de data asta s-a îmbolnăvit tatăl meu? zise ea, mijind ochii la el.

— Nu. De fapt, mai întâi aş vrea să-mi cer scuze că nu am fost onest deunăzi.

— Asta-i ceva. Ridică bărbia. Întrebarea este… *de ce* m-ai minţit?

Valetul îşi îndreptă umerii.

— Daţi-mi voie să mă prezint. Sunt marchizul de Bellingham, dar sper că veţi păstra asta secret pentru restul şederii.

Ea rămase cu gura căscată.

— Sunteţi un marchiz?

— Da, dar momentan mă prefac că sunt valet. La fel cum prietenul nostru Kendall s-a prefăcut că-i lacheu.

Frances clătină din cap. Era încă într-un coşmar?

— Oh, acum înţeleg de ce aţi minţit. Vă este prieten.

— Este adevărat. Încercam să vă fac să plecaţi din

zonă ca Lucas să revină în camera lui fără să-l recunoaşteţi.

— Da, acum înţeleg perfect, zise ea dulce. Şi mă scuzaţi că o spun, dar sunteţi toţi nebuni.

— Poate. Bell ridică din umeri. Sau *poate* avem motivele noastre.

— Motive să minţiţi oamenii?

Ea îşi încrucişă braţele peste piept şi se uită la el cu o privire de condamnare.

Bell îşi prinse mâinile la spate.

— Un lucru ciudat când nu cunoşti motivele oamenilor. Ai tendinţa să presupui ce-i mai rău.

Ea îl săgetă cu privirea.

— Chiar veţi încerca să daţi vina pe *mine* pentru minciuna lordului Kendall?

— Sub nicio formă, răspunse Lord Bellingham. Dar vă voi spune o poveste.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Nu cred că vreau să…

— Oh, haideţi, domnişoară Wharton, tuturor le place o poveste bună. Se aşează pe scaunul de lângă ea. Şi asta-i deosebit de interesantă.

Ar fi vrut să-l urască şi pe el, dar avea ceva ciudat de convingător. Era ca şi cum el nu întâlnise niciodată un străin şi ştia exact ce să spună în orice situaţie. Tot nu avea încredere în el, desigur, dar trebuia să recunoască, chiar dacă doar sieşi, că era curioasă să-i audă povestea.

Lord Bellingham îşi întinse picioarele lungi în faţă şi se aranjă în scaun de parcă povestea urma să fie una lungă.

— A fost odată, începu el, un tânăr decent, care era onorabil, bun şi nobil.

Frances îl privi atentă, cu ochii încă mijiţi. Bănuia că vorbea despre Lucas, dar nu era complet sigură.

— Acest tânăr venea dintr-o familie bună. Era al doilea băiat şi îşi petrecuse mare parte din viaţa lui în Marina Regală, continuă Lord Bellingham.

Prea bine, *nu* vorbea despre Lucas. Lucas era conte, nu al doilea fiu, şi nu-l auzise vreodată pomenind că fusese în marină.

— Tânărul a muncit mult şi a urcat în grad. A devenit căpitan în flota engleză regală în perioada de timp în care majoritatea tinerilor ajung sublocotenenţi.

Ea ridică din sprâncene. Un ofiţer de rang înalt? Doar nu vorbea despre Lucas? Nu?

— Cum li se întâmplă tinerilor, acest tânăr s-a îndrăgostit de o tânără domnişoară frumoasă şi a cerut-o de soţie.

Frances se încruntă. Sigur *nu* vorbea despre Lucas. Lucas nu-i povestise niciodată că fusese logodit. Deşi Lucas nu-i povestise niciodată nici că se prefăcea a fi lacheu, dacă este să fie exactă cu asta.

— Nunta fusese stabilită în primăvară şi majoritatea nobilimii fusese invitată. Tânărul avea programat să se întoarcă din marină într-o permisie de două săptămâni înainte de nuntă.

— Vorbim despre *dumneavoastră,* Lord Bellingham? nu se putu ea abţine să întrebe.

În loc să-i răspundă, el doar tuşi.

— În noaptea de dinainte să plece acasă pentru nuntă, tânărul a primit o scrisoare de la iubita lui.

Frances îşi dădu seama că se mutase spre marginea scaunului, aplecându-se spre Lord Bellingham.

— Ce s-a întâmplat?

— Scrisoarea îl informa pe tânăr că logodnica lui primise o ofertă mai bună, de la un bărbat care era *primul* fiu, un baron.

Frances exclamă uimită.

— Nu mai spune!

Clătină din cap.

— A rupt logodna şi l-a lăsat pe tânăr să revină acasă şi să spună familiei lui şi tuturor invitaţilor că până la urmă nu va avea loc nicio nuntă.

Frances închise gura.

— Pare oribilă.

— A fost, credeţi-mă, răspunse Lord Bellingham, întrerupându-se pentru un moment din povestea lui.

— Apoi ce s-a întâmplat? îl îndemnă Frances.

Era aşa de nerăbdătoare să afle restul încât bătea nervoasă cu pantoful în covor.

— Tânărul a venit acasă, dar tânăra domnişoară se măritase deja cu baronul. Era prea târziu.

— Vorbiţi serios? Frances se încruntă şi clătină din cap. Asta-i atroce. Dar eu zic călătorie sprâncenată la aşa ceva.

— Într-adevăr, aşa i-au spus şi toţi *prietenii* tânărului, continuă Lord Bellingham. Dar inima lui era frântă şi a început să simtă că pentru tinerele domnişoare din nobilime nu contau decât relaţiile familiei lui şi banii.

— Şi?

Îi cercetă chipul lui Lord Bellingham.

— Şi aşa, tânărul s-a întors în marină şi a muncit şi mai sârguincios. A urcat la rangul de comandant. Şi când se întorcea acasă în permisie refuza să participe la evenimentele aristocraţiei, pentru că nu avea încredere că va găsi o soţie fidelă.

Lord Bellingham îşi înclină capul într-o parte şi se scărpină la ceafă.

Frances continua să fie încruntată.

— Ăsta-i finalul? Dacă da, este o poveste îngrozitoare.

— Mai este un pic, recunoscu Lord Bellingham. La scurt timp, fratele mai mare al tânărului a murit destul de neaşteptat din cauza tuberculozei.

— Nu!

Frances puse mâna peste gură.

— Şi tânărul a devenit *conte,* adăugă Lord Bellingham.

Frances expiră. Oh, vai! Exact cum se temuse ea, *vorbea* despre Lucas.

— Evident că sunt aşa de multe lucruri pe care nu le ştiu despre el, zise ea într-un final, uitându-se absentă în jos la covor.

— Ştiţi lucrurile importante, domnişoară Wharton.

— Care sunt?

— Că-i nobil, bun şi loial, ca să numesc doar trei calităţi.

Ea clătină din cap.

— Tot nu înţeleg cum povestea asta explică de ce m-a minţit aşa de mult.

— Nu pare rezonabil ca un bărbat căruia i s-a întâmplat aşa ceva să decidă să găsească o domnişoară care să-l vrea pentru el însuşi şi nu pentru titlul sau averea lui? Mai ales ţinând cont de faptul că, atunci când a devenit conte burlac, a devenit şi unul dintre cei mai vânaţi bărbaţi nobili cunoscuţi vreodată. Toate mamele chitite pe măritat şi fetele lor i se aruncau în drum la orice colţ.

Ea arcui o sprânceană.

— Vreţi să-mi pară rău de Lord Kendall?

— Nu. Vreau să ştiţi adevărul despre Kendall. Este unul dintre cei mai buni, nobili şi oneşti oameni pe care i-am cunoscut vreodată.

— Cu excepţia momentelor în care mă minţea pe mine, răspunse ea tăios.

— Da, sincer. Cu această excepţie. Lord Bellingham ridică din umeri. Adevărul este că a venit aici ca lacheu pentru că încerca să facă mai bine, să aleagă mai bine, să găsească iubirea adevărată şi nu pot să-l învinovăţesc pentru asta. Şi sincer, nici dumneavoastră n-ar trebui.

Frances se aplecă în faţă şi întâlni privirea marchizului.

— Spuneţi-mi, Lord Bellingham, *dumneavoastră* de ce pretindeţi că sunteţi servitor? Sunteţi şi dumneavoastră în căutarea iubirii adevărate?

El se lăsă pe spate şi râse.

— Eu? Cerule, nu! Eu mă aflu aici pentru că sunt bărbat şi pentru că bărbaţii când sunt beţi spun şi fac tâmpenii. Şi seara în care Kendall a hotărât că are nevoie să găsească o soţie fidelă, am hotărât toţi să ne prefacem să suntem servitori alături de el şi să vedem care rezistă cel mai mult.

Pentru prima dată de când auzise despre pariu, i se părea un pic mai puţin îngrozitor. Clătină din cap, dar nu-şi putu reţine zâmbetul ce-i apăru pe buze.

— Vreţi să-mi spuneţi că aici sunteţi mai mulţi lorzi

care vă prefaceţi că sunteţi servitori?

Un zâmbet viclean apăru în colţul buzelor lordului Bellingham.

— Încă unul, dar nu am permisiunea să-i dezvălui identitatea.

Ea râse la asta.

— Aveţi dreptate. Bărbaţii fac tâmpenii.

Râse şi el.

— Aici nu vă contrazic.

— De asta vă aflaţi aici, Lord Bellingham? Să-mi spuneţi această poveste, cu speranţa că-l voi ierta pe Lucas?

— Nu. Nu pot să vă cer să-l iertaţi. Eu doar am venit să vă cer să vă puneţi o întrebare importantă.

Ea îl privi cu precauţie.

— Care anume?

— Vă faceţi singură în ciudă?

Ea se rezemă de scaun şi inspiră.

— Poftim?

— V-aţi întrebat de ce nu-l iertaţi? Adevărat că ceea ce a făcut a fost o prostie şi este greşit, dar preferaţi să vă petreceţi restul vieţii ca Lady Frances Francis şi să trăiţi cu resentimente, pentru că sincer, îmi păreţi o tânără domnişoară mai inteligentă de-atât.

Ea se aplecă şi se uită în ochii lordului Bellingham.

— De ce spuneţi asta?

Lord Bellingham ridică din umeri.

— Pentru că oricine suficient de inteligent să-şi dea seama ce aiureală a fost legea forţei de muncă trebuie să fie inteligent.

Ea se rezemă iar de scaun.

— Nu că ar conta. Probabil că legea va aduna suficiente voturi ca să treacă până la urmă.

— Nu ştiu ce să zic despre asta. Ştiţi că Kendall a denunţat-o?

Ea se întoarse cu faţa spre el.

— A denunţat ce?

— Legea forţei de muncă, răspunse Lord Bellingham.

Frances inspiră.

— Poftim? Când?

Lord Bellingham înclină capul într-o parte.

— După ce aţi fugit din sufragerie aseară. Le-a spus tuturor că legea era o prostie şi eu ştiu că motivul pentru care s-a gândit să facă aşa sunteţi *dumneavoastră.*

Frances îşi atinse buzele cu degetele.

— Serios? zise ea.

— Da. După ce Kendall a plecat din încăpere, prinţul regent a jurat să voteze împotriva legii. Ceea ce înseamnă că la fel va face şi Sir Reginald.

Mâna lui Frances căzu în poală. Studie chipul lui Lord Bellingham.

— De ce a denunţat Lucas legea?

Lord Bellingham îşi propti coatele pe braţele scaunului.

— Pentru că nu a crezut niciodată în mizeria aia de la bun început. Nu el a introdus legea. Fratele lui a făcut-o. Charles a murit de mai bine de un an. Lucas doar îi îndeplinea dorinţa.

Frances îl privi fix. Asta era adevărat? Căută în memorie după frânturi de bârfe auzite despre Lord Kendall. Da, fratele lui murise. Dar ea nu debutase atunci şi nu-l cunoscuse pe acel bărbat. Singurul Lord Kendall pe care îl cunoştea era cel actual, şi el mereu fusese legat de legea forţei de muncă. Dar avea sens ca legea să fi existat înainte ca Lucas să fi preluat titlul de conte.

— Adevărul este, continuă Lord Bellingham, că dumneavoastră aţi putut să-i demonstraţi cât de mult se înşela cu legea, domnişoară Wharton.

Bărbatul o uimi.

— V-a spus el asta?

— Nu am voie să vă spun, dar dacă ştiu ceva este că lumea nu-i alb cu negru. Există multe nuanţe de gri, domnişoară Wharton, şi dacă i-aţi fi permis lui Kendall să vă explice de ce a făcut ceva aşa de nebunesc cum a fost să pretindă că-i un lacheu la o petrecere, s-ar putea să începeţi să vedeţi griurile.

Fruntea ei se încruntă. Acum bărbatul vorbea în dodii.

— Ce griuri?

— Kendall a vrut să găsească o domnişoară care să fie amabilă cu servitorii, care să se gândească la ceilalţi şi care să-l iubească pentru el însuşi. A găsit asta la dumneavoastră.

— Nu trebuia să mă mintă.

— Aşa este, dar gândiţi-vă ce s-a întâmplat din perspectiva lui. Intenţia lui era să servească cina. Să vadă ce tinere domnişoare ar vrea să le cunoască mai târziu. Nu s-a aşteptat niciodată ca o tânără să-i atragă atenţia aşa de profund, doar cerându-i să se uite pe un hol în locul ei. Apoi a văzut-o din nou în ziua următoare, când încerca să-şi facă treaba în bibliotecă. Au legat o conversaţie şi el abia aştepta să discute cu tânăra domnişoară.

Frances clătină din cap. Lacrimile îi înceţoşau vederea.

— A început să-şi dea seama că o găsise pe tânăra pe care o căuta, continuă Lord Bellingham. Doar că, oare cum recunoşti că pretindeai că eşti un lacheu?

Frances clipi la marchiz câteva secunde. Înainte ca Lord Bellingham să intre în încăpere, i-ar fi spus oricui ar fi ascultat-o că nu l-ar ierta pe Lord Kendall până la moarte, dar acum începea să se îndoiască.

— Mă tulburaţi, Lord Bellingham. Nu mă mai pot hotărî dacă am dreptate sau dacă sunt meschină şi nemiloasă.

Lord Bellingham îşi împleti degetele în faţa pieptului.

— Aţi greşit vreodată, domnişoară Wharton? O greşeală pe care să doriţi cu fiecare părticică din corpul dumneavoastră să nu o fi făcut?

Frances clipi din nou la el. Clătină din cap.

— Nu cred.

Lord Bellingham îşi lăsă capul pe spate pe perna scaunului.

— Atunci sunteţi norocoasă. Pentru că eu da, şi daţi-mi voie să vă spun că nu există zi în care regretul să nu-mi fie tovarăş constant.

— Sună îngrozitor, zise ea, uitându-se din nou afară la grădini.

— Este. Credeţi-mă. Momentul în care iei decizia pe care o vei regreta pentru eternitate poate fi simţit ca fiind perfect corect.

Capitolul 34

Lucas stătea la biroul din dormitorul lui de la etajul doi de la conacul lui Clayton. Tocmai terminase de scris ultima scrisoare pentru ultimul membru al Camerei Lorzilor, cerându-i să se răzgândească cu privire la votul pentru legea forţei de muncă. Trimitea toate scrisorile prin curieri, pe cheltuială proprie, ca să ajungă la Londra cât mai repede posibil.

Avea de gând să se întoarcă şi el imediat la Londra. Spera să o ia înaintea furtunii care se anunţa afară. Va trebui să-i spună mamei lui despre decizia referitoare la lege. Nu-i va plăcea, dar lui nu-i păsa. Terminase cu încercarea de a trăi viaţa defunctului său frate. De acum înainte va fi el însuşi, va lua propriile decizii şi să le ia dracu' de consecinţe.

Gândurile îi fură întrerupte de un ciocănit la uşa dormitorului.

— Intră, strigă el, deja iritat.

Sigur era Bell, venit să trăncănească şi mai multe sfaturi nedorite. Omul era o bătaie de cap totală când voia să fie.

Auzi uşa deschizându-se încet în spatele lui.

— Dacă ai venit să-mi mai spui prostiile tale cum sunt un laş că renunţ, nu vreau să aud, zise el brusc, fără să se întoarcă.

— La ce ai renunţat?

Inima lui Lucas se opri. Se întoarse repede în scaun şi o văzu pe Frances înaintând cu paşi mici în cameră. Purta o rochie de un albastru-deschis, cu o ornamente argintii.

Părul ei negru era prins într-un coc şi niciodată nu fusese mai frumoasă.

Se ridică iute. Nu-i venea să creadă că era ea, stând acolo, arătând superb şi chiar vorbind cu el.

— Eu… am crezut că erai altcineva.

— Cine? întrebă ea.

I se părea lui sau pe buzele ei era un mic zâmbet?

— Unul din prietenii mei idioţi, răspunse Lucas, frecându-se cu o palmă la ceafă.

Era pe jumătate înnebunit de grijă. Dacă spunea ceva greşit, ea putea să plece.

— Poate Lord Bellingham? întrebă ea apoi, prinzându-şi afectată mâinile în faţă.

Lucas miji ochii la ea.

— Îl ştii pe Bell?

— Acum da, răspunse ea cu un râs tăcut. Eşti… singur? întrebă ea apoi.

Lucas reuşi doar să încuviinţeze din cap. Dacă făcea un pas spre ea, îi era teamă că ea va dispărea precum o halucinaţie invocată de imaginaţia lui.

— Nu m-a văzut nimeni venind aici, zise ea, închizând uşa în urma ei. Mai făcu un mic pas înainte. Cel puţin, eu nu am văzut pe nimeni pe coridor.

Încă o încuviinţare din cap. Se simţea ca un prost, dar pentru a doua oară în viaţa lui, nu îşi găsea cuvintele. Ea avea acest efect asupra lui.

— Voiam să… vorbesc cu tine, începu ea, muşcându-şi buza.

Lucas făcu doi paşi timizi spre ea. Întinse o mână, nedorindu-şi nimic mai mult decât să o ia în braţe şi să se învârtă cu ea.

— Frances, eu… înghiţi în sec. Nu. Trebuia să o *asculte* măcar o dată şi să înceteze să încerce să se explice. Ce voiai să-mi spui?

Ea îşi dădu capul pe spate şi ridică bărbia. În ochii ei strălucea o licărire de hotărâre.

— Am… venit să te întreb dacă… cererea ta mai este valabilă.

Inima lui Lucas bubui în piept. Pulsul i se acceleră.

— Cererea mea?

Trebuia să fie sigur la ce se referea ea. Nu putea să rişte să aibă speranţe, ca apoi să i se facă iarăşi praf.

— Da. Ea încuviinţă din cap, fără să-şi ferească privirea. Un bărbat înţelept m-a vizitat. Mi-a spus că ar trebui să mă mai gândesc înainte de a mă submina singură.

— Bell? zise el, închizând ochii.

Dumnezeule, i-ar da toată averea lui Bell, moşia, orice voia.

— Da. Dar a trebuit să admită că nu era doar valetul lordului Copperpot.

Ea arcui o sprânceană.

— Se preface că-i valet, zise Lucas.

— Aşa am înţeles. Aparent, este un joc la modă printre nobili în ultima vreme.

Ea arcui o sprânceană.

— Frances, eu…

Ea ridică o mână pentru a-l opri.

— Deci? Cererea ta mai este sau nu valabilă?

Corpul lui Lucas fu copleşit de uşurare. Era ca şi cum un baraj fusese spart şi bucuria pură fusese eliberată în sângele lui. Închise ochii.

— Da, zise. Cererea mea este încă valabilă. Mereu va fi.

Ea îşi încrucişă braţele la piept.

— Eu nu am zestre, ştii?

El clătină din cap.

— Draga mea, te-aş plăti ca să te măriţi cu mine.

Frances râse, dar puse repede mâna peste gură.

— S-ar putea să trebuiască, depinde ce va spune mama. N-am idee cât de mult le-a oferit Sir Reginald.

— Voi plăti triplu faţă de ce a oferit el. Voi…

— Nu aşa de repede, zise ea pe un ton practic. Am nişte întrebări pentru tine mai întâi.

El îi cercetă chipul şi încuviinţă din cap.

— Întreabă-mă orice.

Frances îşi încrucişă braţele la piept şi începu să

umble în cerc în jurul lui. Interogatoriul acesta va fi oricum, numai simplu, nu. Şi o merita. Fiecare cuvânt.

— Te-ai gândit să-mi spui? întrebă ea. Înainte de acea zi în salon, vreau să spun.

Lucas voia aşa de tare să se întindă spre ea că-i tremura mâna, dar înţelese că aceste răspunsuri erau importante pentru ea şi îi era dator cu adevărul. Încleştă pumnii ca să îşi ţină mâinile pe lângă el.

— M-am gândit la asta aproape în fiecare zi. Mă detestam că te minţeam. Dar apoi mi-ai spus ce mult îl urai pe Lord Kendall şi eu… mi-a fost teamă că te voi pierde.

Ea se opri din mers pentru un moment. Fustele îi foşniră la glezne.

— Eu nu m-am gândit la asta. Ţi-am spus că-l uram pe Lord Kendall, nu-i aşa?

— Da, dar tot ar fi trebuit să-ţi spun, continuă el, întorcându-şi capul pentru a se uita la ea. N-ar fi trebuit niciodată să permit ca lucrurile să se întindă atât. Nu am nicio scuză, doar că-mi… plăcea să petrec timpul cu tine. Îmi plăcea să stau de vorbă cu tine. Îmi plăcea…

— Să mă săruţi? zise ea, ridicând dintr-o sprânceană şi cu braţele încă încrucişate.

El îşi prinse buza inferioară cu dinţii.

— Da, şi asta. Foarte mult.

Frances reîncepu să se învârtă.

— Nu m-ai crezut o proastă când ţi-am spus ce mult îi uram pe nobili?

— Nu. El zâmbi şi clătină din cap. Mi s-a părut că erai magnifică şi sinceră. Şi unică. Câte domnişoare ar spune aşa ceva?

— *Credeam* că vorbesc cu un servitor, răspunse ea pe un ton sever.

— Asta ar putea fi adevărat, dar *eşti* magnifică şi sinceră, Frances. Şi eşti şi unică.

Ea îşi reluă mersul.

— Dar când ţi-am zis că domnii din nobilime sunt cei mai plictisitori, aroganţi şi scorţoşi oameni pe care mi-i pot imagina?

Lucas ridică din umeri.

— Nu te puteam contrazice şi am ajuns la concluzia că aveai dreptate. Eu doar speram să nu mă consideri şi pe *mine* arogant şi scorţos.

Ea se bătu cu un deget peste bărbie.

— Şi când am zis că discuţiile de la evenimentele aristocratice sunt plictisitoare?

— Eram de acord cu tine. Ridică o palmă. De ce crezi că nu ne-am întâlnit deloc pe durata sezonului? Detest seria asta interminabilă de evenimente sociale nesemnificative.

Ea se opri chiar în faţa lui şi-l privi cu atenţie.

— Nu m-ai crezut o proastă?

— Niciodată, zise el. Dar nu a fost vorba doar de lucrurile pe care le-ai spus, Frances. A fost mult mai mult. Şi mie îmi place să vorbesc cu oameni despre lucrurile care chiar contează. M-ai făcut să văd cât de mult greşeam în jumătate din probleme.

Ea ridică sprâncenele.

— Ca de exemplu?

— Păi, am de gând să revoc legea forţei de muncă şi să scriu o nouă propunere, o lege care să abroge ce-i mai rău din legile comerţului şi să ofere mai multă siguranţă şi drepturi servitorilor şi claselor muncitoare.

Un zâmbet imens se întinse pe chipul ei.

— Serios?

— Serios, zise el încuviinţând din cap.

El nu se mai putu controla. Se întinse după cotul ei şi-i cuprinse cu blândeţe mâna, mângâindu-i pielea de deasupra mănuşii.

— Ţie trebuie să-ţi mulţumesc pentru asta, Frances. Mă vei ajuta să o scriu?

Ea se opri şi se uită fix în ochii lui, buzele ei formând un mic O.

— Tu chiar vorbeşti serios? Nimic nu mi-ar plăcea mai mult.

El râse şi o luă în braţe, îmbrăţişând-o strâns, după care o ridică şi se învârti cu ea. Când o puse din nou jos, îi zise:

— M-am gândit eu că asta o să spui. Dacă lucrăm amândoi la ea, sigur va fi cea mai bună lege din ţară. Deşi mă îndoiesc sincer că vom avea votul lui Sir Reginald.

Ea râse.

— Este un risc pe care sunt dispusă să mi-l asum.

— Şi eu.

Frances se uită în ochii lui, cu o expresie gânditoare pe chip.

— Mai am un lucru ce vreau să te întreb.

El îi atinse obrazul cu încheieturile degetelor şi-i mângâie pielea cu blândeţe.

— Ce este, draga mea?

— Mă iubeşti, Lucas? Adică… Ken…

El îi frecă umerii.

— Sunt Lucas. Mereu am fost bărbatul de care te-ai îndrăgostit. Şi da, te iubesc la nebunie.

— Mă bucur teribil să aud asta. Îi zâmbi frumos. Şi eu te iubesc.

El coborî privirea ca să se uite în ochii ei.

— Asta înseamnă că… te vei căsători cu mine?

Cuvintele lui erau timide. Dumnezeule, ea nu acceptase încă.

— Depinde, răspunse Frances, bătând din gene spre el.

— De ce anume?

Îşi ţinu respiraţia. Pieptul îi era aşa de încordat încât credea că ar putea exploda.

— Dacă mă mai ceri o dată. Ultima dată eram un pic îngândurată.

El eliberă respiraţia pe care şi-o ţinea şi o trase la pieptul lui, lipindu-şi obrazul de al ei şi şoptindu-i la ureche:

— Frances Regina Thurgood Wharton, te iubesc mai mult decât aş putea exprima vreodată în cuvinte. Se lăsă într-un genunchi în faţa ei, prinzându-i mâinile în ale lui. Vrei te rog, te rog, să-mi spui dacă te căsătoreşti cu mine?

Ochii ei erau plini de lacrimi. Încuviinţă din cap.

— Da, Lord Kendall. Accept să mă căsătoresc cu tine.

El sări în sus şi o cuprinse iarăşi în braţe, apoi îşi lăsă

capul în jos şi o sărută de parcă nu mai voia să-i dea drumul vreodată.

Câteva clipe mai târziu, îşi desprinse buzele de ale ei şi declară:

— Te voi face cea mai fericită contesă din ţară.

— Am de gând să am grijă să respecţi această promisiune, răspunse ea râzând.

El se învârti, plin de energie.

— Vreau să urlu de pe acoperiş că ne-am logodit! îi strânse mâna şi o duse la buze pentru a-i săruta dosul mănuşii. Ar trebui să mergem să le spunem imediat părinţilor tăi?

Ea clătină din cap.

— Nu încă. Cred că ar trebui să facem *altceva întâi.*

Lucas îi cercetă chipul.

— Ce anume, iubirea mea?

Obrajii ei erau în flăcări. Tuşi şi-şi feri privirea, trăgându-se de degete.

— Eu… sugerez să… mă seduci… doar în caz că mama obiectează la logodnă.

El se încruntă.

— Crezi că va obiecta?

— Să vedem, mă căsătoresc cu unul dintre cei mai râvniţi bărbaţi din aristocraţie? Sunt sigură că o pot convinge, dar a fi sedusă are farmecul său.

El arcui o sprânceană şi un zâmbet larg i se întinse pe faţă.

— Dorinţa ta este ordin pentru mine, milady.

*

Când Lucas o trase în braţele lui şi o sărută din nou, Frances simţi un fior coborându-i pe şira spinării. Fusese un pic îngrijorată că el nu va face asta. Crezuse că poate el va insista să facă ceea ce era nobil şi să refuze, dar în schimb el o trase mai aproape şi o sărută. Apoi o luă în braţe şi se îndreptă spre patul gigantic. O aşeză cu grijă pe saltea şi o lăsă acolo pentru moment, când se duse să încuie uşa

dormitorului.

Privirile li se întâlniră când se întoarse spre pat. Îşi desfăcu lavaliera de la gât, şi un alt fior îi cutremură corpul. Era pe cale să-l vadă complet gol şi nimic nu-şi dorea mai mult. Se ridică în fund şi-şi dădu jos ambele mănuşi, apoi se descălţă. Apoi începu să-şi scoată acele din păr. Spre deosebire de mănuşi, care ajunseseră pe podea, aşeză acele cu grijă pe măsuţa de lângă pat. Va avea nevoie de ele mai târziu dacă voia să iasă din cameră cu un gram de demnitate.

Rânjind, Lucas se aşeză pe marginea patului. Cât el îşi dădu jos o cizmă, apoi cealaltă, Frances nu stătu degeaba. Alunecă pe saltea până când ajunse în genunchi în spatele lui. El îşi dăduse deja jos lavaliera şi când începu să-şi deschidă cămaşa, ea îşi petrecu braţele în jurul lui şi-l muşcă blând de lobul urechii, cum îi făcuse el o dată în bibliotecă. Limba îi alunecă de a lungul urechii lui. Corpul lui puternic se cutremură. Ea savură senzaţia de putere. Era o senzaţia cu adevărat ameţitoare să facă acest bărbat puternic, capabil să tremure.

Îl ajută să-şi tragă cămaşa peste cap. Aruncă îmbrăcămintea pe podea, după care se întoarse din nou spre ea şi o împinse încet spre pat. Era gol de la brâu în sus, doar pantalonii îi mai avea. O sărută din nou, pasional şi ea îşi petrecu braţele în jurul gâtului lui. El se îndepărtă în curând de ea şi ochii ei se aventurară pe pieptul lui larg, cu smocuri de păr negru, şi pe abdomenul musculos.

— Ce părere ai? întrebă el, adulmecându-i clavicula.

— Cred că eşti magnific, zise ea.

Mâinile lui se îndreptară spre spatele ei şi începură să-i desfacă lungul şir de nasturi ai rochiei. Când termină, ea se ridică şi el o ajută să tragă rochia peste cap. Rochia ajunse rapid pe podea, şi ea rămase doar în ciorapi şi cămăşuţă.

— N-am mai făcut niciodată asta, aşa că nu ştiu exact cum se face, recunoscu ea, cu obrajii arzând.

Simţea că trebuia să fie onestă, chiar dacă se simţea ca o prostuţă.

— Nu-ţi face griji, zise el, muşcându-şi buza inferioară într-un fel care o făcea să-şi dorească să-l sărute din nou. Eu am mai făcut-o şi ştiu.

— Bine atunci, spuse ea, încuviinţând din cap ca o năroadă absolută.

Dar îşi pierdu minţile când el o sărută din nou, coborând-o pe spate şi alunecând în jos pe corpul ei pentru a-i mângâia sânul prin cămăşuţă mai întâi cu degetele, apoi cu limba. Se mişcă spre el, cu şoldurile ridicându-se din proprie voinţă.

— Ce doreşti să fac apoi, milady? întrebă el pe un ton răguşit.

Ea îşi înălţă capul şi-l privi cu ochii înceţoşaţi de dorinţă.

— Vorbeşte Lucas, lacheul?

El zâmbi ştrengăreşte, făcând-o să se agite.

— Dorinţa ta e ordin pentru mine.

O mie de gânduri îi alergau prin minte, fiecare mai provocator decât precedentul. Era la dispoziţia ei… în pat? Ce putea să fie mai bine? Căută răspunsul perfect şi în sfârşit oftă.

— Oferă-mi plăcere.

Ochii lui scăpărară şi-şi înclină capul spre ea, cu zâmbetul ştrengar încă pe buze.

— Cum doreşti.

Frances inspiră. Adevărul era că nu prea ştia ce dorise să spună cu „oferă-mi plăcere”. Citise cândva ceva asemănător într-o carte pe care probabil n-ar fi trebuit să o citească. Părea lucrul potrivit de spus unui iubit cât erai în pat: Spera doar că *el* ştia ce însemna. Din fericire, el nu ezitase sau nu se uitase ciudat la ea, aşa că era destul de sigură că el ştia ce are de făcut.

Câteva clipe mai târziu, Lucas coborî mai jos pe corpul ei. Habar nu avea ce plănuia el să facă până când îşi simţi cămăşuţă ridicându-se de-a lungul coapselor. Chipul lui frumos se afla chiar la răscrucea dintre picioarele ei. Doar nu voia să…

Oh, Dumnezeule! Braţele lui puternice îi ridicară

cămăşuţă până când ea rămase complet expusă. Apoi îşi coborî capul, şi Frances uită să respire. Se sprijini în coate şi-l privi cu ochii mari până când prima atingere fierbinte a limbii lui trecu peste petalele ei. Un suspin involuntar îi scăpă de pe buze şi capul îi căzu pe spate, cu părul vărsându-se pe pernele din spatele ei. A doua atingere o făcu să-şi încordeze coapsele. A treia îi desfăcu genunchii. Cu a patra îi gemu numele. În toată viaţa ei nu-şi imaginase vreodată ceva asemănător. *„Oferă-mi plăcere*”, spusese ea. Habar n-avusese.

Limba lui Lucas îi găsi mugurul între coapse. Îl frecă o dată, de două ori. Ea ţipă. Îl frecă din nou şi şoldurile ei zvâcniră. Apoi el supse micul mugur şi ea aproape căzu din pat. Mâinile lui mari îi ţinură bine şoldurile şi o lipi înapoi de saltea, ţintuind-o pe loc în timp ce gura lui o tachina. O linse din nou, lăsându-i doar o clipă ca să-i tragă sufletul, după care limba lui încercui locul sensibil de mai multe ori. Ritmul lui se iuţi şi ea îl apucă de părul negru. Voia să-l îndepărteze, pentru că senzaţia ce-i creştea între coapse o speria, dar în acelaşi timp voia şi ca el să nu se oprească niciodată. Îl apucă de umerii laţi, încercând să-l tragă sus, spre ea.

— Mai lasă-mă să te iubesc, Frances, zise el, chiar înainte să coboare iarăşi cu limba în umezeala ei.

— Lucas! strigă ea, gâfâind aşa de tare încât crezu că-i va exploda mintea. Lucas!

Limba lui îşi continuă asaltul blând, şi el strecură un deget în umezeala ei caldă. Ea se cutremură, contractându-se în jurul degetului. Limba lui atinse uşor şi în mod repetat mugurul ei, în timp ce degetul lui urcă în ea până când găsi un punct aşa de sensibil încât atunci când îl apăsă, ea ţipă şi-l cuprinse puternic între coapse. Limba continua să o mângâie uşor, în timp ce degetul lui revenea la acel punct şi apăsa din nou. Ea se ridică de pe pat, ţipând. Se muşcă de dosul mâinii ca să nu fie prea zgomotoasă în timp ce corpul i se cutremura în valuri continue de plăcere.

Dumnezeule, ce-i făcuse acest bărbat?

După aceea căzu pe pernă, simţind cum tot corpul îi

era moale. Nu respira bine şi nu era complet sigură dacă îşi va reveni vreodată. Lăsându-i cămăşuţa adunată la talie, Lucas urcă pentru a o lua în braţe, trăgând-o la pieptul lui tare.

— Deci? întrebă el, sărutându-i urechea. Ţi-am oferit plăcere?

— Dacă mi-ai…? zise ea. Lucas, pot să spun cu sinceritate că niciodată n-am mai simţit aşa o plăcere.

Îi sărută lobul urechii şi-i adulmecă gâtul.

— Nu-ţi pot spune cât sunt de mulţumit să aud asta, milady.

Cuvântul „milady” o făcu să-i vină o idee nebunească. Afişă un zâmbet la fel de ştrengar pe chip şi întoarse un pic capul ca să se uite la el.

— Dorinţa mea încă-i ordin pentru tine? întrebă ea, arcuind o sprânceană la el.

— Da, milady, zise el. Îi duse degetele la buze şi le sărută pe rând. Voi face orice vrei.

Expresia din ochii lui era clar vicleană.

— Bine atunci.

Frances se îndepărtă de el şi se ridică în fund, trăgându-şi cămăşuţa la loc peste coapse.

El se încruntă când ea se acoperi.

— Ai prefera să fiu goală? întrebă ea.

— *Tu* ce ai prefera, milady?

— Momentan, răspunse ea. Să-ţi ofer eu plăcere.

Ochii lui scăpărară. Ea coborî cu degetele spre abdomenul lui plat.

— Ceea ce înseamnă că-ţi cer să-mi spui ce vrei să fac pentru a-ţi oferi plăcere aşa cum tu tocmai mi-ai oferit mie.

— Nu.

Cuvântul ţâşni din gura lui. Lucas îi apucă mâna pentru a o opri din coborâre.

Ea ridică ambele sprâncene.

— Tocmai ai zis *nu?* Aşa tratează un lacheu o doamnă?

El clătină din cap.

— Nu, Frances, dar…

— Ah, ah, ah. Agită degetul la el. Cred că ai zis că dorinţa mea este ordin pentru tine. Încă mai este aşa?

— Da, răspunse el, plecându-şi capul.

Un fior o străbătu. Va face asta cu ea. O va lăsa să deţină controlul asupra lui, o va lăsa să-i spună ce să facă. Doar că avea nevoie de ajutorul lui. Adică va trebui doar să întrebe.

— Mai întâi, zise el, începând repede să-i placă subiectul. Amândoi ne dezbrăcăm.

Ochii lui scăpărară din nou şi el expiră profund.

— Tu primul, ceru ea, doar pentru că nu credea că va putea să fie prima goală.

Îi plăcea asta, dar momentan era încă prea timidă.

— Dă-ţi jos pantalonii, ceru ea, savurându-şi abilitatea de a-l pune să facă orice zicea ea.

— La dispoziţia ta, răspunse el, fără să-şi desprindă privirea de a ei.

Ea îl privi cum se ridică pe pat până când ajunse în genunchi. Cerule! Începea să se excite rapid cu acest teatru.

Îşi desfăcu lent pantalonii. Îi dădu jos de pe coapse până când ea văzu firele de păr negre şi creţe şi în centru mădularul gros şi greu. Era aşa de… mare.

El se lăsă pe spate în pat şi-şi dădu repede pantalonii jos cu totul.

— Ce urmează, milady?

Frances fu nevoită să inspire adânc, nesigură, pentru a se linişti.

— Acum vreau să te întinzi pe perne.

Arcui o sprânceană la ea, dar făcu cum îi ceru. Corpul lui mare şi puternic se întinse pe saltea; părul lui negru era împrăştiat pe perna albă. Acest bărbat era magnific. Şi va fi soţul ei. Un fior îi cutremură corpul.

Îşi trase repede cămăşuţa peste cap, hotărându-se că, cu cât o făcea mai repede, cu atât mai puţin stânjenită va fi.

În clipa în care o văzu goală, el inspiră adânc şi Frances fu dintr-odată mândră de corpul ei, ceva la care nu

se gândise prea mult înainte.

— Vrei să mă atingi? întrebă ea, nefiind complet sigură de unde apăruse întrebarea asta.

Aparent, venise din locul din interiorul ei care voia să savureze fiecare moment.

— Da, zise el.

— Atinge-mă, îi ordonă ea.

— Unde?

— Sărută-mi… sânul.

Se rostogoli pe spate şi el i se alătură, pe jumătate întins peste ea, coborî cu buzele pe gâtul ei, spre sân, până când gura i se lipi de un sfârc şi ea ţipă. El o linse, o supse şi trecu cu degetul mare peste el până când ea aproape îşi pierdu minţile din cauza dorinţei.

— Stai! strigă ea.

Gura lui se desprinse de sânul ei şi privirea lui întrebătoare o întâlni pe a ei.

— Nu aşa trebuia să se întâmple, reuşi ea în sfârşit să spună.

— Nu există o carte cu reguli, răspunse el chicotind.

— Nu, dar vreau să-mi arăţi cum să-ţi ofer plăcere. Tuşi, hotărâtă să nu se lase distrasă de el. Treci pe spate din nou, ceru ea, apoi adăugă: Te rog.

— Prea bine.

El se rostogoli pe spate şi-şi puse ambele mâini sub cap, cu un rânjet imens pe buze.

Ea îi parcurse tot corpul cu privirea. Chipul lui superb, umerii laţi, pieptul musculos, abdomenul plat şi picioarele lungi acoperite cu păr negru, aspru. Mădularul lui era încă drept, dar bărbatul părea să se simtă complet în largul lui gol. Cum ar fi trebuit să fie. Era mai frumos gol decât îmbrăcat, şi ea nu crezuse asta posibil.

Nu prea ştia ce să facă după, dar se lăsă ghidată de instinct. Se rostogoli peste el, cu sânii goi apăsând peste părul negru de pe pieptul lui. El inspiră şi era gata să-şi scoată mâinile de sub cap şi să o atingă, când ea zise:

— Nu!

El încremeni.

— Nu, ce?

— Nu, nu-ţi mişca mâinile. Ţine-le sub cap, zise ea pe cea mai autoritară voce.

— Doar nu vorbeşti serios, răspunse el gemând.

— Ba foarte serios, afirmă ea încăpăţânată, alunecând cu un deget în jos pe lateralul corpului şi oprindu-se la şoldul lui.

Îşi frecă sfârcurile de pieptul lui ca să-i vadă reacţia din ochi. În adâncul ochilor lui scăpărară flăcări. Ea îşi zâmbi sieşi. Apoi îl sărută coborând pe abdomenul plat, la fel cum o făcuse el cu ea mai devreme. Geamătul lui îi dădu de înţeles că făcea ceea ce trebuie. Într-un final se mută între picioarele lui până când mirosul lui moscat îi umplu nările şi se uita la mădularul lui.

Inspirând adânc, se aplecă şi-l sărută timid. El gemu. „Oh, trebuie să-i placă asta.” Se ridică, cu palmele pe saltea de o parte şi de alta a şoldurilor lui, şi-i sărută vârful. El inspiră puternic. „Ooh, probabil că a fost şi mai plăcut pentru el.” Se uită la mădular câteva secunde, gândindu-se ce altceva ar putea să-i provoace plăcere, după care hotărî să-i atingă vârful cu limba.

Şoldurile lui aproape că se desprinseră de pe saltea. Ea zâmbi, extrem de mulţumită de descoperirea ei. Limba ei îi oferea cea *mai mare* plăcere. Notat.

Îl cuprinse în pumn şi-l ţinu pe loc, după care coborî din nou să-i lingă vârful.

— Te rog, pot să-mi mişc mâinile? o imploră el.

— Nu, răspunse ea simplu. Doar dacă nu vrei să-mi spui ce altceva te face să simţi plăcere.

Ea îl auzi înghiţind puternic.

— Eu…

— Da?

Îi linse din nou vârful, el gemu. Îl linse din nou.

— Nu cred că fac asta cum trebuie. Trebuie să-mi spui ce altceva să fac.

— Doamne! O faci perfect.

Îl mai linse o dată, după care adăugă:

— Spune-mi ce altceva să fac. Insist.

Vocea lui era plină cu plăcere amestecată cu durere când rosti sugrumat:

— Bag-o… bag-o în gură.

Frances clipi. Desigur. De ce nu se gândise la asta? Nu pierdu timpul. Se ridică în genunchi şi-şi coborî gura cât să se afle chiar deasupra mădularului. Apoi mai sărută o dată vârful, după care deschise buzele şi-l cuprinse în gură. Geamătul lui o făcu să se cutremure. Cu cât îl înghiţea mai adânc, cu atât mai sonor şi mai intens gemea el. Când aproape ajunse la bază, îşi retrase lent buzele.

— Dumnezeule, Frances, suspină el.

Era oficial. Ea se îmbătă cu puterea. Să aibă acest bărbat superb şi puternic la mila ei. O făcu din nou şi din nou, în timp ce şoldurile lui se zbăteau. Apoi îşi luă buzele de pe el cu un sunet de aspiraţie.

— Ce ar mai trebui să fac? şopti ea fără aer, sălbatică. Pentru a-ţi provoca plăcere.

El duse o mână la ceafa ei şi o ghidă înapoi pe mădularul lui.

— Suge-mă, spuse el.

Între picioarele lui Frances crescu căldura umedă. Voia să se frece de el, dar puse buzele peste el din nou şi-l luă iarăşi în gură, de data asta sugând în timp ce înainta. Mâna lui rămase pe ceafa ei, ghidând-o blând şi tremurând.

Ea continuă mişcarea, repetând-o, până când îl simţi că se tensionează.

— Frances, te rog, o imploră el.

Ea îşi retrase buzele de pe el.

— Ce este?

Îi cercetă chipul.

— Nu mai pot să mai rezist mult. Te rog, lasă-mă să fac dragoste cu tine.

Ea îşi prinse buza inferioară cu dinţii şi zâmbi.

— Prea bine. Se îndepărtă de el şi se rostogoli pe spate. Cum doreşti.

Lucas nu pierdu timpul şi veni deasupra ei. Gura îi reveni pe sân şi-i trase sfârcul între dinţi, făcând-o să-şi arcuiască spatele şi să-şi petreacă mâinile în jurul gâtului

lui.

Îi desfăcu picioarele cu genunchiul, şi ea îl simţi cum probează pe căldura ei umedă. Ea băgă mâna între ei ca să-l ghideze şi-i cuprinse mădularul. El se cutremură şi gemu.

Apoi alunecă în ea. Se opri când ea scoase un mic sunet din gât.

— Te doare? întrebă el, sărutând-o pe obraz.

— Nu, doar că nu credeam că se va potrivi, recunoscu ea, strâmbând din nas.

El îi zâmbi pe umăr.

— Te iubesc, îi spuse, alunecând până la capăt.

Frances clipi. Se aşteptase la durere. Mama îi spusese să se aştepte la durere. Dar nu simţi decât alunecarea lui fierbinte în ea. Când el îşi mişcă şoldurile, ea uită să respire. Apoi mâna lui se mută între ei şi-i găsi iarăşi mugurul sensibil. Îi încercui cu degetul mare în mod repetat până când ea îi rosti numele când ajunse la climax.

Lucas se mişcă în ea din nou şi din nou până când şi el îi rosti numele şi se prăbuşi peste ea.

Trecură câteva momente în care rămaseră tăcuţi. Ploaia bătea în ferestre. Furtuna de afară începuse serios, şi ei nici nu observaseră. Lucas se ridică în sfârşit de pe ea şi se lăsă pe o parte pentru a o privi. O trase la pieptul lui şi o cuibări pe el.

— A fost cel mai uimitor lucru pe care l-am trăit vreodată, îi şopti el în păr, sărutând-o pe creştetul capului.

— Nu trebuie să o spui doar pentru că…

El se ridică peste ea până când ajunse să se uite în ochii ei.

— Frances, ascultă-mă. Îţi promit să nu te mai mint niciodată şi nu te-aş minţi niciodată despre aşa ceva. Fiecare cuvânt a fost serios.

Ea îi zâmbi şi se cuibări din nou lângă el.

— Foarte bine. Te cred, dar dacă tot vorbim despre, ăăă, teatrul tău, de ce nu mi-ai spus?

— Să-ţi spun ce?

O sărută pe lateralul gâtului şi ea se cutremură.

— Că teatrul este destul de amuzant, zise ea, plimbându-şi mâna pe exteriorul coapsei lui.

El îi apucă mâna, o duse la buze şi-i sărută degetele.

— Ştii că putem să facem asta când vrei tu, îi şopti la ureche.

— Ooh, zise ea. Data viitoare pot să pretind eu că sunt o servitoare?

— Orice doreşti, milady. O sărută prelung şi apăsat, apoi o trase la pieptul lui, şi ea se cuibări în braţele lui. Eu am vorbit serios. Voi dubla, nu, tripla, indiferent ce le-a oferit Sir Reginald părinţilor tăi.

— Fără îndoială că *asta* îi va convinge pe părinţii mei, răspunse ea. Doar că mi-e teamă că tata doar va juca iarăşi toţi banii.

— N-am de gând să-i dau banii tatălui tău, zise Lucas. Îi voi da o alocaţie prin avocatul meu, ca să nu-i cheltuiască, cel puţin până se măritã sora ta.

Frances se ridică şi se întoarse cu faţa spre el.

— Cum ai ştiut că am o soră?

El tresări.

— Am făcut un fel de… anchetă despre familia ta. După ce mi-am dat seama ce mult începeai să-mi placi.

— Ne-ai spionat? zise ea, clipind la el.

El ridică din umeri.

— Spionat este un cuvânt aşa de complicat.

Frances arcui o sprânceană la el.

— Aşa mi-ai aflat numele întreg?

El încuviinţă din cap vinovat. Frances râse.

— Păi, ce altceva ai mai aflat?

Lucas se aşează pe pernă.

— Am aflat detaliile şi sumele datoriilor tatălui tău. Le voi plăti şi, nu-ţi face griji, am de gând să stabilesc o sumă consistentă pentru sora ta când va veni momentul să debuteze.

Lui Frances i se tăie respiraţia.

— Serios?

El încuviinţă din cap.

— Desigur. De ce nu aş face-o?

Ochii ei se umplură de lacrimi. Îi cuprinse obrazul cu mâna.

— Este cel mai frumos lucru pe care cineva l-a făcut vreodată pentru mine.

Lucas îi duse mâna la buze şi-i sărută din nou degetele.

— Frances, te iubesc mai mult decât o pot exprima cuvintele. Aş face orice pentru tine şi ştii că deja am zis, dar îţi promit că nu te voi mai minţi *niciodată.* Mulţumesc că mi-ai arătat ceea ce se afla chiar în faţa ochilor mei.

Ea se încruntă.

— La ce te referi?

Lucas îşi frecă tâmpla cu un deget.

— Diferenţa evidentă dintre clase. Îmi este ruşine să recunosc că niciodată nu m-am oprit să mă gândesc profund la asta până când nu am jucat rolul de servitor şi nu am vorbit cu tine despre lege.

Frances oftă.

— Mi-ar plăcea să zic că nu-mi vine să cred că invitaţii de la petrecere nu te-au recunoscut când i-ai servit, dar adevărul este că n-ar fi trebuit să mi se pară deloc surprinzător.

Lucas încuviinţă din cap.

— Poate că a început ca un pariu stupid, când eram beţi, dar am aflat mai multe decât mi-am imaginat din această experienţă şi am câştigat mai multe decât meritam.

Îi atinse obrazul cu nasul şi o sărută.

— Şi eu ar trebui să-ţi mulţumesc, Lucas. Ţie şi lordului Bellingham, bănuiesc, adăugă ea râzând.

— Pentru ce?

— Prin neînţelegerea noastră, mi-am dat seama de ceva despre mine.

— Ce anume? întrebă el.

Ea tresări şi-şi ascunse capul sub cuverturi.

Lucas râse şi trase cearceaful în jos pentru a-i scoate la iveală faţa vinovată.

— Ce? insistă el.

— Păi, s-ar putea să-ţi vină greu să crezi, dar am tendinţa să cred că eu am mereu dreptate.

— Nu! exclamă el, cu o expresie de groază în glumă pe chip.

Ea râse şi-l împinse în umăr.

— Da. Eram aşa de convinsă că aveam dreptate despre tine, că nici măcar nu te-am lăsat să explici. Aş fi putut să te las să pleci şi să mă mărit cu Sir Reginald din ciudă. E o nebunie.

— Eu am crezut că te-am pierdut pentru totdeauna, spuse el, strângându-i blând mâna.

— Tocmai asta este. Lord Bellingham m-a făcut să-mi dau seama că lucrurile nu sunt mereu exact aşa cum par să fie. Ridică din umeri. Aparent, în lumea asta există griuri. Nu doar alb şi negru.

— Hmm. Lucas se uită fix la tavan şi miji ochii. Cred că am mai auzit discursul lui Bell despre „gri”. Este un discurs bun.

— Eram convinsă că ştiu totul, continuă Frances. Dar am aflat că am greşit cu multe lucruri. Şi cea mai bună parte este că sunt fericită că am descoperit că am greşit.

Lucas se încruntă.

— Cu multe lucruri?

— Da, pe lângă faptul că mi-am dat seama că tu poate ai avut motive nobile ca să te porţi cum te-ai purtat, am aflat că m-am înşelat cu privire la iubire şi căsătorie. Aveam de gând să mă căsătoresc cu Sir Reginald ca tata să nu ajungă la închisoarea datornicilor, dar cu tine am de gând să mă căsătoresc dintr-un singur motiv. Se aplecă spre el şi-l sărută pe frunte. Iubire.

Lucas o trase peste el.

— Sunt teribil de bucuros că te-ai răzgândit.

Frances îl sărută apăsat pe buze. Apoi coborî şi-şi puse bărbia pe pieptul lui.

— Acum, trebuie să-mi spui ceva ce Lord Bellingham nu a vrut.

El trecu cu degetele prin părul ei.

— Ce anume, iubirea mea?

Un zâmbet viclean îi curbă buzele.

— Cine este al treilea nobil care pretinde că-i servitor la această petrecere?

Lucas râse şi-şi petrecu braţele peste spatele ei.

— M-ai crede dacă ţi-aş spune că-i ducele de Worthington?

— Nu! Ea mări ochii. Tu vorbeşti serios?

Lucas încuviinţă din cap.

— Da, se preface că este grăjdar, şi aparent Lady Julianna Montgomery l-a văzut deja.

— Nu! exclamă Frances.

— Da, văd că acolo se anunţă necazuri, răspunse Lucas. Dar acum că ştii de Worth şi de Bell, juri să păstrezi secretul. Încă nu am aflat cine câştigă pariul.

Frances puse capul pe pieptul lui şi-i mângâie umărul.

— Prea bine. Promit să nu spun nimic acum, dar într-o zi am de gând să scriu o poveste despre toată povestea asta scandaloasă. Altfel, nepoţii noştri nu vor crede o vorbă despre ea.

El o sărută în creştetul capului.

— „Nepoţii noştri.” Îmi place cum sună asta. Care va fi titlul poveştii, iubirea mea?

Ea chicoti şi-l strânse de umărul musculos.

— O să-i spun *Eu şi lacheul.*

Sfârşit